

Omraam Mikhaël Aïvanhov

MISTERELE LUI IESOD

Articol I. Iesod dezvăluie virtuțile celorlalți sefiroți

Conferință improvizată

Oamenii studiază, lucrează, călătoresc, se căsătoresc, au copii, o meserie, se distrează în timpul liber... Dar dacă îi întrebați: „Vă simțiți fericiți, satisfăcuți?“, ei vă vor răspunde că, în pofida preocupărilor și a avuțiilor lor, simt mereu că le lipsește ceva. Dar oare ce le lipsește? Pur și simplu gustul, gustul lucrurilor, acest element subtil, misterios, care, orice ați face, vă dăruiește bucuria și împlinirea. Din clipa în care posedați acest element, chiar și preocupările cele mai lipsite de importanță vă aduc bucurie, fiindcă acest element transformă totul.

Să luăm un exemplu. Un tânăr își urmează studiile, lucrează, dar consideră că viața nu are nimic extraordinar, nimic nu îl încântă, totul îl lasă indiferent. Dar iată că într-o bună zi el se îndrăgostește de o tânără frumoasă, și totul se schimbă: florile, păsările, stelele, totul îi vorbește. În realitate, lumea nu s-a schimbat; el este acela care posedă în sinea sa un element nou ce înfrumusețează totul. Dar dacă își pierde iubirea, dacă fata îl dezamăgește sau îl trădează, lumea redevine cenușie: soarele strălucește, dar el nu îl mai vede, pentru el este o negură. Pe când, înainte, chiar atunci când ploua sau cădea grindina, el se afla în paradis, nu simțea nici lipsurile, nici vătămarile, se plimba fericit și destins pe străzi, se simțea poet, muzician, era încântat de tot fiindcă acest element care se numește iubire se găsea acolo ca să înfrumusețeze totul.

Aceste fenomene sunt cunoscute, dar foarte puțini oameni s-au oprit asupra lor pentru a trage din ele o adevărată învățătură. Iubirea înfrumusețează totul. Dar fără să fim îndrăgostiți de un bărbat sau de o femeie (cu care riscăm întotdeauna să avem deziluzii), oare nu ar fi posibil să găsim acest element care transformă viața? Ba da, iar eu v-am dat acest exemplu numai pentru a vă ajuta să înțelegeți că, dacă iubirea este capabilă să schimbe viziunea lucrurilor, senzația lor, mai există cu siguranță și

alte elemente capabile să facă acest lucru. Dar să nu vă închipuiți că Inițiații au recurs la iubire, asemenea poezilor, muzicienilor, artiștilor care își închipuie că trebuie să te îndrăgostești pentru a găsi subiecte de inspirație, și care fac apoi tot felul de nebunii! Nu, Inițiații care au studiat această problemă au descoperit că se poate merge mai departe, mai sus, pentru a găsi inspirația și împlinirea într-un element stabil, veșnic, ce nu poate fi niciodată pierdut, odată ce a fost dobândit. Acest element este o particulă subtilă, imponderabilă, dar atunci când pătrunde în inima, în sufletul uman, el mărește fiecare lucru la dimensiunile universului. Pentru a-l obține, trebuie să lucrăm mult timp, să ne rugăm și să medităm, dar atunci când se fixează, el transformă totul.

Evident, iubirea poate fi un mijloc de a o obține. Să presupunem că iubiți o tânără fermecătoare: datorită a ceea ce vă inspiră, ea vă poate ajuta să găsiți acest element, dar nu în ea îl veți găsi. Chiar și muzica sau poezia sunt adesea incapabile să vă aducă acest element. Eu am întâlnit mulți artiști care se simțeau încă în neant. Erau mulțumiți atât cât puteau, dar simțeau mereu că le lipsește ceva. În timp ce aceia care au căutat foarte sus, până la culmile universului, și care au reușit să capteze acest element, devin biruitori în toate circumstanțele în care viața îi situează.

Nu căutați deci niciodată fericirea, nici soluția problemelor voastre, în planurile inferioare, fiindcă nici materiei fizice, nici materiei eterice nu le este dat să posede acest element de care sufletul și spiritul au nevoie. Trebuie să mergeți să le căutați foarte sus, să le solicitați și să le cereți cu insistență în înalt. Acolo le veți găsi.

Hrana și băuturile vă aduc ceea ce pot ele să vă aducă; dacă nu sunteți sănătoși, nu vă puteți bucura de ceea ce mâncați și beți. Trebuie să existe deci acest element, sănătatea, pentru a da Savoare hranei. Dacă sunteți puțin răciți, gustul și mirosul vă dispar, și totul devine insipid. Hrana reprezintă ceea ce reprezintă, piscinele, mașinile, banii au deopotrivă o însemnătate, dar

trebuie să fiți cel puțin sănătoși ca să le apreciați. Acest element numit sănătate schimbă deci multe lucruri. La fel, dacă nu iubiți, dacă nu sunteți inteligenți, nicio hrană, nicio avere, nicio activitate nu vă va putea aduce mai mult decât o satisfacție materială.

Să studiem acum iubirea. Atunci când iubiți pe cineva, el reprezintă pentru voi o ființă excepțională, un geniu, un înger; dar atunci când nu îl mai iubiți, devine dintr-odată un demon. Un element a dispărut deci din voi. Vedeti: un element! Iar unii pretind apoi că sunt chimiști când nu sunt la curent nici măcar cu existența unei alte chimii, chimia spirituală ce oferă explicație tuturor fenomenelor ce se petrec în om. Chimiștii explică aceste fenomene prin elemente materiale. Nu, ele trebuie explicate prin chimia spirituală care se află la originea tuturor fenomenelor; numai după aceea se poate studia cealaltă chimie. Dar nu se cunoaște încă nimic despre chimia spirituală: cum produce de pildă vindecări miraculoase pe care chimia oficială nu le poate explica. Ei da, a intervenit un alt element numit credință, iar bolnavul s-a vindecat. Această chimie este deci mai importantă.

Eu v-am mai spus deja, sănătatea, iubirea, lumina produc mari transformări, iar absența lor produce deopotrivă multe altele. Dar deasupra sănătății, a iubirii și a luminii se mai află încă un alt element de care depind toate celelalte, iar acest element, care este atotputernic, este o particulă a lui Dumnezeu însuși. Cum să îl obținem? Prin sacrificiu, prin renunțare, prin devotament.

Deseori, eu v-am menționat: „Faceți o baie unui copil, dar păstrați apa murdară și aruncați copilul”. Evident, este ceva simbolic; copilul reprezintă elementul divin, viu, iar apa, în acest caz, reprezintă ceea ce este stagnant, murdar, poluat. Și iată că toți încearcă să scape de copil și să păstreze apa murdară. Da, fiindcă nu se ocupă să obțină acest element divin, înseamnă că aruncă copilul. Este bine că doriți să posedați tot felul de lucruri, dar oare nu este mai bine să lucrați ca să obțineți acest element ce vă va oferi bucuria de a le avea? Întâlnim mulți oameni bogați

care plutesc în opulență, dar sunt triști și blazați fiindcă gustul s-a atenuat în ei. Ei cred că totul se află în avere; nu, totul se găsește în senzație. Posedați comori, dar dacă muriți, oare vă mai puteți bucura de ele? Trebuie să fii viu ca să te poți bucura! Dar ne ocupăm numai de ceea ce este mort, și cu cât posedăm mai multe lucruri moarte, cu atât mai puțin lucrăm asupra laturii vii, și ne bucurăm cu atât mai puțin.

Vă doriți mulți amanți, multe amante, mulți bani, cât mai multe mașini? Ei bine, ocupați-vă mai întâi de ceea ce, în sinea voastră, este capabil să simtă și să se bucure. Dar nu faceți nimic pentru aceasta, pentru că tot timpul vostru este ocupat cu căutarea a noi posesii. Când veți înțelege acest adevăr, vă veți diminua cantitatea de bunuri pentru a vă crește calitatea senzațiilor, și cu puținele lucruri pe care le veți poseda, veți trăi neîncetat în extaz. Atunci când un tânăr se îndrăgostește întâia oară, dacă iubita i-a trimis o petală de trandafir sau o şuviță din părul ei, el trăiește datorită acestora într-un ocean de emanații celeste. El nu are nici bani în bancă, nici uzine, nici mașini, dar se află în extaz pentru că iubita sa a dorit să îi ofere ceva; el primește petala, o miroase, o pune noaptea sub pernă, și scrie chiar poeme despre această petală de trandafir; în inima sa, el îi dă amploare, îi conferă o valoare, o importanță extraordinară, ca și cum ar poseda întreg pământul. Acesta este un aspect psihologic și aspectele psihologice trebuie studiate fiindcă sunt niște lecții.

În loc să se ocupe de plăcerile și bunurile fizice, discipolul trebuie să sporească și să înfrumusețeze cea mai mică bucurie spirituală, să cultive în sine această calitate de senzație subtilă, și va putea să contemple astfel sute de ani stelele, trandafirii, chipurile. Există atât de multe lucruri, chiar și pe pământ, capabile să cufunde omul în extaz! Numai că, această capacitate de a simți s-a atenuat, ea nu mai trăiește, nu mai vibrează deloc. Ființele sunt moarte, ele nu mai știu să se bucure; ele se bucură numai când se tăvălesc în plăcerile cele mai ordinare. Atunci da, acest lucru le spune ceva. Dar frumusețea, armonia,

muzica, poezia, puritatea, tot ceea ce este mistic și divin nu le mai interesează. Iată de ce ele nu întâlnesc decât deziluzii și suferințe.

Peste tot vi se spune: „Alegeți acest lucru, sau un altul, și veți găsi fericirea”. Este de ajuns să observăm publicitatea din ziare și de la televiziune! Totul îi îndeamnă pe oameni spre plăcerea sau confortul ce nu le vor oferi niciodată ceea ce au nevoie. În timp ce Inițiații vă spun: „Urcați, urcați cât mai sus prin rugăciune, prin meditație, și veți primi acest element subtil care vă va oferi gustul lucrurilor”. Acest element este un atom insesizabil, dar de îndată ce îl posedați, el va face să vibreze totul în voi. Iar viața devine atât de frumoasă, atât de bogată! Nu există cuvinte pentru a o exprima. Dar fără acest element, chiar dacă adunați tot ceea ce este posibil să adunați, vă veți simți mereu dezamăgiți și neîmpliniți.

Și chiar dacă ați replica: „Mi-aș dori să îl întâlnesc pe cel mai mare Maestru ca să mă instruiască”, vă voi răspunde că ați pus greșit problema. Dacă nu ați lucrat deja asupra celui alt element, adică cum să înțelegeți un Maestru, cum să îl iubiți, cum să apreciați ceea ce vă învață, chiar dacă îl veți întâlni pe cel mai mare Maestru de pe pământ, veți discuta cu el, îl veți critica și veți rămâne la fel de neștiutori ca înainte. Dar nici să nu mai spuneți: „Oh, dacă aș putea întâlni cea mai frumoasă fată ca să mă însor cu ea!... Dacă aș putea descoperi comoara Templierilor!”... Pentru că dacă nu posedați acest element despre care vă vorbesc, cea mai frumoasă fată și comoara Templierilor vă vor aduce toate necazurile.

Iată cum trebuie să gândim, dragi frați și surori, dar voi nu vă dați seama de valoarea a ceea ce vă spun, pentru că nu sunteți obișnuiți să vedeți astfel lucrurile. Acest lucru merită efortul de a lucra, chiar dacă sunt necesari mii de ani pentru a obține acest element, fiindcă apoi totul vă va vorbi, totul vă va bucura. În timp ce acum, dețineți comori, splendori, întâlniți ființe pline de calități și de virtuți, vedeți stelele și soarele, dar rămâneți insensibili, triști, nefericiți. Deci, nu ați simțit nimic, nu ați văzut

nimic, nu ați înțeles nimic, nu vă bucurați și toată această splendoare este batjocorită. Iată cum sunt oamenii! Și întreaga lume consideră normal acest lucru. Dar eu vă spun, chiar dacă întâlniți arhangheli și divinități coborâte din Cer, acest fapt nu va avea niciun efect cât timp nu ați lucrat asupra acestui element care știe să recunoască și să aprecieze valoarea lucrurilor. Veți fi nefericiți oriunde, și nici în Paradis nu veți ști să vedeți splendorile împărăției lui Dumnezeu.

Când vă spun că puteți avea și cerul și pământul, nu mă credeți. Și totuși acesta este adevărul, lumea întreagă vă poate aparține. Cum? Vă va aparține în interior. De ce ar trebui să vă aparțină în exterior? Ce ați face cu toate aceste păduri și cu toți acești munți?... Nu m-ați înțeles atunci când v-am spus că eu voi poseda într-o bună zi cerul și pământul, și voi la fel... Cum poate același lucru să aparțină mai multor persoane? în lumea fizică, ceea ce aparține unuia nu poate aparține altuia, dar în lumea divină acest lucru este posibil. Vă voi da un exemplu. Un om foarte bogat are un parc splendid cu cele mai frumoase flori, cu cei mai frumoși copaci, dar este atât de preocupat de afacerile sale încât nu are timp să se plimbe în parcul său, nu îl vede, nu profită de el. Dar iată că un poet vine zilnic în acest parc; el ascultă cântecul păsărilor, contemplă florile, fântânile arteziene, respiră parfumul trandafirilor și scrie poeme... Atunci, cui aparține acest parc? Poetului. Dar ce se întâmplă cu celălalt, cu proprietarul? El plătește impozitele! Iar pământul este proprietatea multor țări, dar îmi aparține mie. De ce nu? Și vouă deopotrivă. Este pur și simplu o problemă de învoială.

Eu vă dezvălui astăzi secretul pentru a putea obține tot ceea ce vă doriți: trebuie să căutați acel lucru în punctul cel mai înalt, în vârf, numai o particulă... O desprindeți, o absorbiți și vă veți simți stăpânul lumii. Da, avem această senzație. Vreau să îndrept spre cea mai bună înțelegere, spre cele mai vaste și subtile senzații, dar nu veți putea niciodată să gustați aceste senzații dacă vă gândiți că soluția definitivă constă în posesie. Nu, va trebui

să lucrați și asupra celui alt element, gustul, iar gustul este deseori invers proporțional cu cantitatea. Vă veți da seama că, în măsura în care crește-ți latura materială, fizică, gustul diminuează. Priviți-i pe îndrăgostiți: la început, atunci când schimbă numai niște priviri, niște zâmbete sau își scriu scrisori, ei se simt proiectați în Cer: dar când încep să meargă mult mai departe, ei nu mai simt aceeași bucurie și inspirație. Deci, și în această situație, este adevărat. Dacă o latură va crește, alta va diminua. Când sunteți ocupați să vă sporiți bogățiile, oare vă întrebați dacă sănătatea vă este în pericol?

Înțelegeți ceea ce vă spun astăzi, păstrați-l întreaga voastră viață și mergeți numai în această direcție: totul va deveni mai frumos și veți fi fericiți. Chiar și soția îi va spune soțului: „Ce frumos ești dragă! Niciodată nu ai fost mai frumos”. Înainte, bineînțeles, ea nu a văzut nimic. Totul se transformă datorită acestei filosofii; dar dacă căutați altceva, vă veți împotmoli vreme îndelungată și credeți-mă că veți suferi. Evident, nu veți reuși să obțineți imediat acest element, dar din momentul în care tindeți spre el, totul începe să se îmbunătățească și veți fi uimiți voi înșiși, veți vedea că sunteți înconjurați de îngeri, de arhangheli, de divinități. Numai că trebuie să vă mergeți mereu în această direcție, spre vârful piramidei.

Unii vor spune: „Dar cum se numește acest element despre care vorbiți?” în realitate, el nu are un nume; el este făcut dintr-o materie extrem de subtilă și se află foarte sus, în sefirotul Kether.

Aici trebuie căutat. Aceia care posedă acest element sunt capabili să facă minuni și chiar să își transforme corpul fizic astfel încât acesta începe să strălucească și să proiecteze particule de lumină. Acesta este fenomenul transfigurării. Iisus a făcut proba în fața a trei dintre discipolii săi, dar aceștia nu au înțeles ce s-a întâmplat. Erau subjuogați, uimiți, încântați, dar nu știau cum s-a putut produce acest fenomen.

Acest element este imponderabil dar v-am spus, el este totuși făcut din materie. Foarte puțini dintre Inițiați și

dintre marii Maeștri au reușit să ajungă până la sefirotul Kether pentru a-l primi, pentru că sefirotul Kether reprezintă o lume imposibil de cunoscut, o lume dincolo de orice dimensiune; este locul unde stă Tatăl Ceresc, Creatorul tuturor lumilor. Deci, foarte puțini dintre Inițiați au ajuns până aici și aceia care au reușit, au dispărut pulverizați din cauza vibrațiilor extrem de intense la care este imposibil să rezisti. Aceia care, foarte rar, au revenit, nu au putut-o face decât printr-o favoare specială a Cerului care le-a dat să absoarbă un alt element a cărui proprietate era aceea de a proteja corpul fizic.

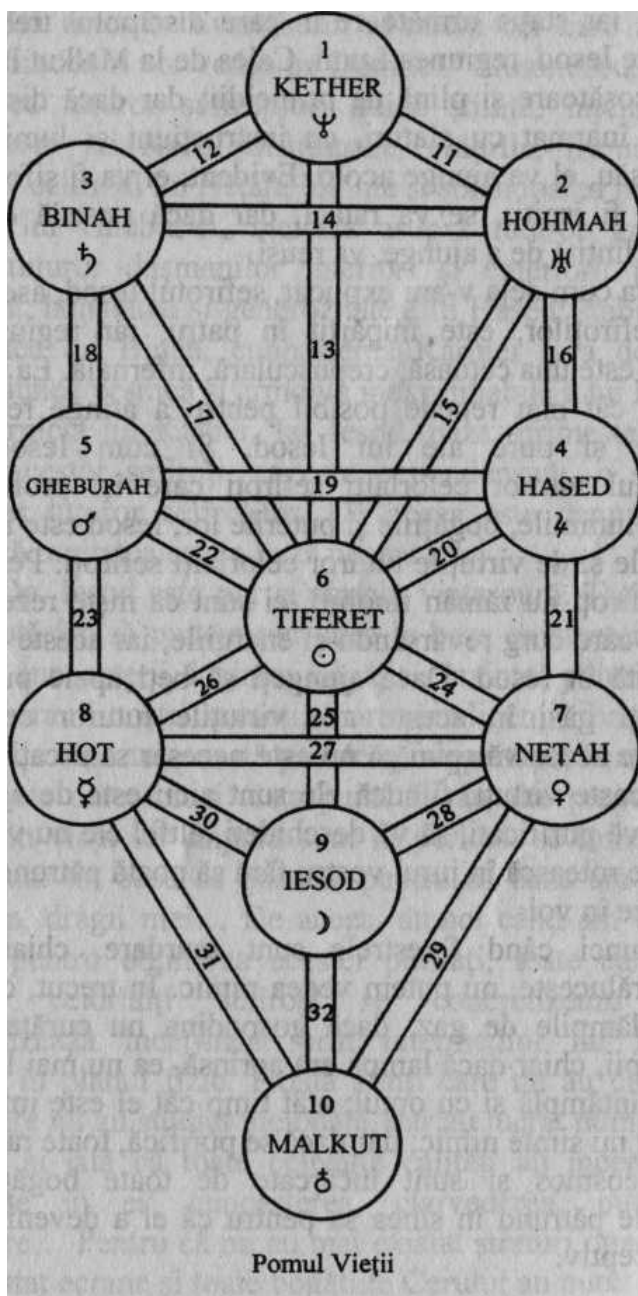
Ați citit Apocalipsa. Povestirea lui Ioan despre viziunile sale ne arată că și el a ajuns până la Kether. Iar acea carte pe care îngerul i-a dat-o să o mănânce, spunându-i: „Și va amări pântecele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea” este tocmai simbolul acelui element capabil să conserve corpul fizic, și care este dat de sefirotul Binah. Profetul Iezechiel vorbește și el despre o carte pe care un înger i-a dat-o să o mănânce, iar acest element este încă o dată simbolizat prin cărbunele incandescent pe care serafimul l-a pus pe buzele lui Isaia.

Chimia spirituală este știința tuturor elementelor prin care Dumnezeu a creat lumea. Aceste elemente sunt în număr de 22, iar primul, Alef, are puterea de a transforma, de a sublima, de a ilumina, în timp ce ultimul, Tav, conservă și protejează de distrugere. Când Iisus spunea: „Eu sunt Alfa și Omega” el voia să spună: „Eu posed cele două elemente ale chimiei celeste: unul care îmi dă posibilitatea să sublimesc totul și celălalt ce permite realizarea Cerului pe pământ”. Iată ce înseamnă Alfa și Omega, Alef și Tav.

Acest element pe care îl posedă sefirotul Kether poate fi obținut numai dacă ne înălțăm foarte sus. În realitate, acest element poate ajunge deopotrivă la noi. Dacă nu îl primim, înseamnă că suntem baricadați și înconjurați de straturi opace ce îl împiedică să ne pătrundă, iar singurul sefirot care ne poate ajuta, care poate cu adevărat să deschidă ușile și ferestrele noastre

pentru a ne permite să primim acest element este sefirotul Iesod. Nu este deci indispensabil să facem atâtea eforturi (eforturi deseori fără rezultat) pentru a urca, este suficient să ne curățăm, să ne spălăm, să ne purificăm, și în acel moment, prin această transparență și puritate, vom primi toate elementele divine. Atunci când vorbesc despre „a urca”, am ales o imagine pentru a mă face înțeles, dar în realitate, nu este nevoie nici să urcați, nici să coborâți, puteți rămâne pe loc și să deschideți pur și simplu în voi calea dintre Malkut și Iesod.

Între Malkut unde trăim, și Iesod care constituie prima oprire în Pomul Vieții, drumul este blocat, întunecat, fiindcă aici se găsesc aberațiile și minciunile. Or, tocmai acesta este drumul pe care trebuie să meargă discipolul pentru a ajunge în regiunea lui Iesod. Malkut este regiunea în care trăim, Pământul; iar stația următoare în care discipolul trebuie să ajungă este Iesod, regiunea Lunii. Calea de la Malkut la Iesod este înfricoșătoare și plină de primejdii; dar dacă discipolul este bine înarmat cu sfaturi, cu instrucțiuni și luminat de Maestrul său, el va ajunge acolo. Evident, el va fi șifonat, va suferi, va fi ispitit, se va rătăci, dar dacă posedă dorința, voința neclintită de a ajunge, va reuși.

Așa cum deja v-am explicat, sefirotul Iesod, asemenea tuturor sefirotilor, este împărțit în patru, iar regiunea sa inferioară este una cețoasă, crepusculară,

infernală. Ea trebuie străbătută cât mai repede posibil pentru a atinge regiunile luminoase și pure ale lui Iesod. Și cum Iesod este receptaculul tuturor celorlalți sefiroți care își proiectează asupra ei luminile, bogățiile și puterile lor, Iesod este inundat de calitățile și de virtuțile tuturor celorlalți sefiroți. Pentru că ceilalți sefiroți nu rămân imobili, ei sunt ca niște rezervoare năvalnice care curg revărsându-și energiile, iar aceste energii se precipită în Iesod. Dacă ajungeți să beți apele pure din Iesod, veți găsi în aceste ape virtuțile tuturor celorlalți sefiroți. De aceea vă spun că nu este necesar să urcați pentru a primi aceste virtuți, fiindcă ele sunt aici; este de ajuns să reușiți să vă purificați, să vă deschideți, altfel ele nu vor face decât să se rotească în jurul vostru fără să poată pătrunde și să se instaleze în voi.

Atunci când ferestrele sunt murdare, chiar dacă soarele strălucește, nu putem vedea nimic. În trecut, când se foloseau lămpile de gaz, dacă gospodina nu curăța zilnic sticla lămpii, chiar dacă lampa era aprinsă, ea nu mai lumina. La fel se întâmplă și cu omul; atât timp cât el este impur, el nu vede și nu simte nimic; dar dacă se purifică, toate razele ce vin din cosmos și sunt încărcate de toate bogățiile și frumusețile pătrund în sinea sa pentru că el a devenit accesibil și receptiv.

Stă scris în Evanghelii: „Fericiți cei care au inima curată, fiindcă îl vor vedea pe Domnul”. Dumnezeu, înseamnă împlinirea tuturor sefiroților: adică știința, înțelegerea și pătrunderea lui Hod; parfumurile, culorile, frumusețea și farmecul celest al lui Nețah; lumina și splendoarea lui Tiferet; puterea lui Gheburah, victoria asupra tuturor greutăților, asupra tuturor dușmanilor interiori și exteriori; protecția, dreptatea, bunătatea și generozitatea lui Hased; stabilitatea și tenacitatea lui Binah, cunoașterea Karmei și a destinelor; înțelepciunea veșnică și armonia inexprimabilă a lui Hohmah; atotputernicia lui Kether. Iar Iesod, baza, primește virtuțile tuturor acestor sefiroți, ea este o condensare, o sinteză a virtuților tuturor sefiroților. De aceea este denumit baza.

Pentru că puritatea este o bază pentru tot.

Da, Iesod este pur și simplu viața pură. Trebuie deci să ne hotărâm să punem puritatea la baza existenței noastre, înaintea cunoașterii, înaintea bogăției, înaintea puterii!... Dar contemporanii noștri savanți, foarte inteligenți, foarte erudiți au lăsat de o parte această problemă a purității. Viața pură... la ce poate oare folosi viața pură? Ei au alte preocupări, și apoi, prin viața lor impură sunt în pericol, se îmbolnăvesc, pierd chiar tot ceea ce posedă, pentru că baza era șubredă. Da, baza, dragii mei... De aceea, atunci când am înțeles și lucrăm pentru obținerea acestei purități, toate calitățile și virtuțile celorlalți sefiroți se concretizează și se materializează încet-încet prin intermediul lui Iesod în Malkut, în planul fizic. Există sfinți care nu au citit nicio carte, care nu au studiat niciodată, dar au lucrat numai asupra purității și iată că toate celelalte calități au început să se manifeste în ei: cunoașterea, clarvederea, puterea de vindecare... Pentru că nu au mai existat straturi opace, nu au mai existat ecrane și toate bogățiile Cerului au putut pătrunde în ei. De aceea puritatea aduce sănătatea, cunoașterea, puterea și chiar bucuria. Da, nu știm de ce, dar suntem bucuroși.

Puteți uita tot ce a mai rămas... Rețineți numai că puritatea stă la baza tuturor celorlalte achiziții. Iată chintesenta științei tuturor fondatorilor de religii: viața pură.

Sèvres, 16 ianuarie 1972I

Articol II. Cap. 1 – Cum să înțelegem puritatea

Secțiune 2.01 Nutriția, punct de plecare pentru un studiu al purității

Conferință improvizată

Deci, dragii mei frați și surori, mai avem câteva minute în această seară... Dacă cineva dorește să îmi pună vreo întrebare despre un subiect care îl preocupă, voi încerca să îi răspund.

Întrebare: Maestre, ne puteți spune cum trebuie să înțelegem puritatea?

Puritatea?... Putem considera acest subiect în tot felul de moduri, dar de fapt puritatea se definește mereu prin simplitate; da, ceea ce este pur, este ceea ce este simplu, adică neamestecat, lipsit de orice element străin sau contrar bunei funcționări și armoniei ansamblului. Să luăm ca exemplu organismul... De ce organismul? Fiindcă, pentru a înțelege puritatea, nu este necesar să începem prin a studia domeniul eticii, al moralei. Puritatea aparține tuturor domeniilor și va fi mult mai clar dacă începem prin a o studia în planul fizic, în organism, începând cu nutriția.

Când mâncăm, toate elementele pe care le absorbim și care nu contribuie la bunăstarea și la sănătatea organismului, sunt considerate nocive, impure. Evident, aceste elemente nu au întotdeauna aparența impurității: o otrăvă poate fi transparentă, dar dacă o înghițiți, muriți. Iar atunci când tăiați fructe, de exemplu portocale sau mandarine, sunteți uimiți de limpezimea materiei lor; dar în realitate, ele nu sunt în totalitate pure, niciun aliment nu este perfect pur. Atunci, ce face organismul? Ei bine, se întâmplă în organism același lucru ca la frontiere, unde vameșii vă inspectează mașina și valizele pentru a verifica dacă faceți trafic ilegal, vă împiedică să treceți cu o marfă interzisă. La fel, în ființa umană se află vameși care examinează hrana și care resping tot ceea ce nu poate intra în constituția organismului.

Din păcate, omul se găsește deseori într-o asemenea stare încât împiedică înconștient lucrarea acestor vameși. De exemplu, atunci când are griji sau este obosit, deprimat, tulburat, el perturbă funcționarea tuturor acelor entități care sunt însărcinate să facă o selecție, și astfel ele lasă să treacă elementele dăunătoare ce încep să se acumuleze undeva în el. Deci, prin modul lui de a acționa, de a înțelege și de a simți lucrurile, omul acționează asupra creaturilor care se află înăuntrul lui, asupra celulelor sale, și dacă nu este cumpătat, ajunge să le atenueze sau să le pervertească gustul, introducând astfel lăcomia, dezordinea și lipsa de discernământ la funcționarii care încep să nu mai vadă foarte clar, lăsând

să treacă elementele dăunătoare.

V-am spus deja câți oameni se înșală gândind că este de ajuns să arate în fața celorlalți o aparență de curaj, de moralitate, de stăpânire de sine, iar atunci când sunt singuri să poată face orice. Ei nu știu că trebuie să-și dea mai întâi lor înșiși un exemplu, în fața propriilor lor celule, fiindcă celulele lor sunt în primul rând copiii lor, și trebuie să le educe. În fața celorlalți, majoritatea sunt impecabili, dar când sunt singuri în fața lor înșile, ei își permit tot ceea ce le face plăcere și care deseori nu este prea „ortodox”, iar celulele lor care observă, primesc un exemplu prost. Fiindcă totul se înregistrează înăuntrul lor și celulele spun: „Ei bine, și noi vom face ceea ce ne place”, și este imposibil apoi să le faci să asculte. Dar astăzi nu voi mai reveni asupra acestui subiect. Aș dori să vă spun pur și simplu că dacă omul nu se supraveghează, el tulbură lucrarea entităților însărcinate să îi protejeze organismul, și într-o bună zi apar tumorile, febra, tot felul de boli...

Deci, puritatea aduce sănătatea corpului fizic. Pentru inimă, puritatea aduce fericire și bucurie; pentru voință, ușurință și agilitate în acțiune; și pentru inteligență, lumina care permite să vezi și să înțelegi... Dacă aș avea mai multe ore la dispoziție, v-aș spune în detaliu cum văd eu puritatea, și de ce puritatea este la baza tuturor achizițiilor, chiar și a frumuseții. Da, devenim frumoși când ne purificăm pentru că toate ecranele, toate straturile opace care împiedică lumina să iasă, dispar și lumina tășnește pe chipuri. De altfel, în Arborele Sefirotic, în Pomul Vieții, la bază, se află al nouălea sefirot: Iesod (în ebraică, Iesod înseamnă fundament, bază) și în acest sefirot se găsește Luna care guvernează puritatea.

Mă scuzați că vorbesc astfel puțin incoerent atingând rapid mai multe puncte fără a mă opri, dar în această seară nu am prea mult timp. Îmi imaginam că mi se va pune o întrebare la care aș putea răspunde în câteva minute, dar puritatea este o problemă dintre cele mai importante și profunde. Întreaga mea viață am meditat

asupra purității pentru că am înțeles foarte repede că, fără ea, totul este în pericol. Fiecare mică impuritate care pătrunde în sânge, în stomac, în gânduri, în sentimente, reprezintă deja un punct de plecare pentru dezordinile viitoare. Trebuie ca voi să vă gândiți deseori la ea, să meditați zilnic asupra acestei probleme pentru a înțelege toate avantajele pe care vi le aduce o viață pură.

Evident, este foarte greu să găsești puritatea: toată lumea știe că aerul este plin de fum și de vapori de benzină, că hrana și băuturile sunt otrăvite de tot felul de produse chimice. Dar unde se află puritatea în cuvinte, în priviri, în gânduri, în sentimente, în dorințe? Veți spune: „Totuși pământul absoarbe impuritățile și le transformă”... Da, este adevărat, dar nu reușește să absoarbă totul. El nu absoarbe decât elementele fizice, materiale, cojile și deșeurile pe care omul le aruncă, dar nu și gândurile și sentimentele impure. Dacă ați fi atât de sensibili pentru a simți tot ceea ce degajă oamenii, nu ați putea rezista. Priviți numai cu ce se ocupă, ce gândesc, ce își doresc... În gândurile, în sentimentele, în dorințele lor, există tot felul de otrăvuri, de amestecuri pe care sufletul lor nu le poate absorbi. De ce este atât de pur diamantul? Pentru că este simplu; nu conține niciun amestec, este carbon pur.

Putem studia puritatea la toate nivelele ființei umane. Pentru corpul fizic, cel mai mare secret al sănătății este puritatea sângelui. Sângele primește și transportă materiale; bune sau rele, el le primește, le transportă și le depozitează în organism. Dacă aceste materiale sunt pure, organismul se restabilește, altfel... De aceea prima lucrare a discipolului este de a-și purifica sângele prin hrană, prin băuturi, prin respirație. Dar el trebuie deopotrivă să vegheze și ca sentimentele și gândurile sale să fie pure pentru a intra în structura ființei sale psihice... Fiindcă lumile sentimentelor și gândurilor se află în noi și ca niște organisme pe care trebuie să le alimentăm, și atât timp cât „mâncăm” sentimente și gânduri impure, introducem în noi exact aceleași impurități ca atunci când consumăm alimente nocive pentru organismul fizic. Sunt aceleași legi,

aceleași corespondențe...

Ei da, dragi frați și surori, puritatea nu înseamnă numai să ne abținem să ne culcăm cu femei sau cu bărbați. Există mulți băieți și fete tinere care nu au fost niciodată îmbrățișați, nu au fost niciodată atinși, dar în inima lor, în dorințele lor, în gândurile lor, ei sunt de o impuritate greu de descris! Și există alții, de exemplu mame, care au o duzină de copii și care sunt la fel de puri precum cristalul, și totuși... Evident, puritatea în domeniul sexual este importantă, dar atunci când vorbesc despre puritate, mă refer în special la puritatea în gânduri și în sentimente. Fiindcă deșănțarea și extravaganța apar mai întâi în gânduri și în sentimente, iar această stare interioară produce apoi consecințe în planul fizic, în comportamentul sexual.

Ah! Dacă aș fi avut mai mult timp în această seară!... Pentru că gândurile îmi vin și doresc să vă vorbesc. Numai că alte lucrări mă așteaptă... Dar aveți răbdare, vom relua acest subiect și veți descoperi ce lume bogată și profundă este puritatea.

Bonfin, 24 august 1966

Secțiune 2.02 Selecția

Conferință improvizată

Vă spuneam ieri că, pentru a înțelege puritatea, este suficient să o studiați în organism luând ca punct de plecare nutriția. Vom vedea astăzi ce concluzii mai putem desprinde din acest exemplu.

Dacă studiem cum se hrăneau oamenii în trecut, constatăm că ei nu aveau niciun fel de cunoștințe despre legile igienei. Ei mâncau carnea, legumele și fructele fără să le spele sau să le curețe de coajă, beau apă poluată etc... În acea epocă, nu era cunoscută existența microbilor (aceste gânganii au fost descoperite mult mai târziu...) și oamenii se hrăneau ca animalele. Priviți animalele: răpitoarele, fiarele sălbatice... ele nu fac nicio selecție, mănâncă orice. Și chiar pisica atât de grijulie cu curățenia ei, înghite șoarecii cu pielea și cu intestinele. În prezent, în domeniul igienei alimentare, oamenii au făcut multe

progrese. Din copilărie ei știu că mâncând fructe, pește, scoici, melci, trebuie să le înlăture pielea, sâmburii, semințele, oasele, cochiliile. Deci, oamenii știu în aparență cum să se hrănească. Atunci când mănâncă brânză, îi înlătură în mod automat coaja și astfel sunt considerați oamenii foarte civilizați!

Evident, există încă multe țări în Africa, în Asia, unde igiena nu este foarte răspândită. De exemplu, atunci când mă aflu în India, am văzut spectacole nu prea plăcute: șobolani enormi care se plimbau în bucătăriile hotelurilor... Și când m-am dus pe insula Elefanta, în apropiere de Bombay, am văzut hinduși bând apă stătută, chiar mlăștinoasă! S-ar părea că acelea erau locuri sacre; eu cred acest lucru, dar apa nu era deloc sacră, căci microbii nu au niciun respect pentru locurile sacre. Dar să nu ne oprim asupra acestor cazuri particulare. În ansamblu, putem spune că oamenii au făcut mari progrese în modul lor de a se hrăni. Ei consideră că este folositor să rafineze, să sterilizeze, să pasteurizeze, și toată lumea este de acord că este util ca hrana să fie triată pentru a elimina elementele indigeste sau nocive.

Înlăturând, separând, respingând mereu o parte din hrană, omul a făcut deci un pas enorm pentru a nu semăna cu animalele. Numai că el nu a înțeles că există și alte domenii în care trebuie să facă curățenie, să spele, să elimine, să trieze, să separe ce este folositor de ceea ce nu este, purul de impur. În domeniul gândurilor și al sentimentelor există deopotrivă o hrană pe care o consumăm și pe care o digerăm, dar aici oamenii sunt asemenea pisicilor: ei înghit pielea și intestinele, adică tot ce este murdar și nociv. Ei trebuie deci să facă progrese și să învețe să selecteze hrana psihică așa cum o fac cu hrana fizică.

Stă scris în Tabla de Smarald: „Vei separa subtilul de dens”, adică purul de impur. Evident spunând aceste lucruri Hermes Trismegistus mergea mult mai departe, deoarece se referea la piatra filosofală. Dar este exact același principiu. Purul este separat de impur așa cum

aurul sau pietrele prețioase se extrag din minereul lor. De altfel, întreaga viață se bazează pe acest principiu al separării, al triajului, el există în toate industriile, în toate meseriile. Peste tot se fac triaje: în magazine, în băcăni, printre diamante, printre pietrele prețioase... Concursurile, examenele sunt tot selecții, și când se pune problema alegerii unui general, sau alegerea unei „Miss Monde”, se impune întotdeauna un triaj. Dar în viața interioară, nu știm niciodată că trebuie de asemenea să separăm, să eliminăm, să triem. Întrebați-i chiar și pe cei mai instruiți oameni care sunt gândurile și sentimentele nocive ce pot introduce în om boala și descompunerea, ei nu vor ști să vă răspundă. Pentru ei, toate gândurile și sentimentele sunt aproape asemănătoare. Ei nu se îndoiesc că și aici există o distincție de făcut ca în cazul carburanților sau al alimentelor sortate după calitatea lor: prima calitate, a doua calitate...

În trecut se foloseau, pentru producerea căldurii și a luminii, materiale de o calitate atât de proastă încât acestea afumau, produceau usturime la ochi, miroseau urât... erai aproape asfixiat! În timp ce acum se folosește de exemplu electricitatea care nu lasă deșeuri și nu produce nici fum. Chiar și pentru cărbune, știm că există mai multe calități: de la acela care dă multă căldură și puțină cenușă, până la cel care dă puțină căldură și multă cenușă. Orice material combustibil: cărbune, lemn, petrol, benzină, paie conține (în proporții diferite și acest lucru este important) câteva elemente necombustibile. Fiecare materie este deci de o anumită calitate, mai bună sau mai proastă, de aceea trebuie întotdeauna să alegem. La fel se întâmplă și în cazul sentimentelor.

Sentimentele sunt asemenea combustibilului, dar cum nu sunt toate de o calitate excelentă, nu pot furniza toate nici cea mai bună lumină, nici cea mai bună căldură, nici cea mai bună forță pentru mișcare. Deci, ca și în cazul hranei, anumite sentimente pot fi mâncate așa cum sunt iar altele trebuie triate, curățate, pentru că în ele există o zgură, o murdărie ce trebuie înlăturată pentru ca stomacul

astral să poată digera mai bine. Să presupunem că posedati sentimente de gelozie, de ură, de răzbunare, oare ce vor produce acestea? Oh, cu certitudine căldură, dar și mult fum, multe reziduuri ce vă vor otrăvi. Iată ceea ce oamenii nu știu. Evident, în știința oficială nu există domenii care să studieze în detaliu sentimentele pentru a le clasa. Putem gusta, ne putem desfăta cu orice sentiment fără să ne gândim la rezultatele pe care îl produce. La fel se întâmplă și în cazul gândurilor: nu facem nicio diferență între ele, nu există nicio scară de valori.

Totți aceia care cred că pot da frâu liber pasiunilor și dorințelor celor mai deșănțate sunt în realitate niște neștiutori care nu au studiat niciodată ființa umană pentru a ști cum a fost creată, la origini, în atelierul lui Dumnezeu. Ei știu doar că au un stomac, un sex, și atunci bineînțeles trebuie să le răsplătească! Eu sunt de acord, dar nu trebuie totuși să se facă o selecție? Evident, tinerii vor spune: „Ah, nu, nu vrem nicio selecție!” Dar dacă acceptă selecția în cazul hranei, de ce nu doresc să admită și că acceptând orice fel de sentiment sau de plăcere se vor otrăvi? Ei îmbrățișează orice fată sau orice băiat, se culcă cu primul venit fără a ști tot ceea ce o ființă umană poartă în interior ca nori, emanații, murdării, și absorb elemente atât de dezgustătoare încât este ca și cum s-ar fi bălăcit într-o hazna sau mocirlă. Eu nu sunt împotriva schimburilor, trebuie întotdeauna să facem schimburi, bineînțeles, dar problema este de a ști cum să le facem pentru a nu ne murdări interior. Iată un subiect de reflecție.

Un schimb trebuie să aducă întotdeauna o îmbunătățire, o înfrumusețare; iubirea trebuie să îi îmbogățească pe ambii parteneri. Or, ei sunt adesea bolnavi, dezechilibrați pentru că au înghițit în mod imprudent și nesocotit tot felul de elemente heteroclite. Problema nu este de a nu iubi, ci de a ști să faceți o alegere și de a nu lua decât ceea ce este cu adevărat pur și luminos pentru a deveni voi înșivă puri și luminoși. Atunci când un doi tineri, un băiat și o fată sunt înlănțuiți, nu știu

că între ei se produce o osmoză, o nivelare. Da, în latura electromagnetică, în emanații, se produce o osmoză și acest lucru merge chiar foarte departe, fiindcă slăbiciunile băiatului vor pătrunde în tânăra fată, și invers. La fel se întâmplă și în cazul calităților.

Iubirea creează o nivelare între ființe, de aceea înainte de a începe să facă această nivelare, tineretul trebuie să cunoască legea alegerii și a selecției și, la fel ca pentru hrana fizică, să judece înainte de a mânca hrana astrală: să studieze această hrană, să știe cine a fabricat-o, din ce regiune vine și ce conține etc. Din păcate, tinerilor nu le place să gândească și foarte rar intuiția îi ajută să găsească ceea ce îi va face fericiți. În ciuda instrucției și a cunoștințelor pe care le au, ei se conduc după sentimentele lor și nu după înțelepciune. Eu nu sunt împotriva sentimentelor, nu m-am împotrivit niciodată nevoii de a iubi, dimpotrivă, fiindcă aici se află sensul vieții, dar consider că tineretul trebuie să aibă discernământ pentru a ști mai întâi ce sau pe cine să aleagă.

Omul se hrănește cu pâine, cu fructe, cu legume, cu pește, cu came etc... Ei bine, în domeniul sentimentelor, există aceeași varietate și aceeași bogăție de hrană ca și în planul fizic. Unele sentimente se aseamănă cu mezelurile, da, cu salamul, cu jambonul; altele sunt vin, fructe sau legume; dar cum oamenii nu cunosc această lume a sentimentului, ei mănâncă orice și se îmbolnăvesc. Trebuie deci să învețe să nu se mai hrănească cu alimente care îi otrăvesc: furia, răutatea, gelozia și mai ales iubirea prea senzuală, deoarece această iubire cuprinde un mare număr de elemente nocive.

Se vorbește în general despre iubire fără să se cunoască elementele din care este alcătuită. Vă voi dovedi mai bine. Să presupunem că posedați sentimente de gelozie, de ură, de răzbunare, oare ce vor produce acestea? Oh, cu certitudine căldură, dar și mult fum, multe reziduuri ce vă vor otrăvi. Iată ceea ce oamenii nu știu. Evident, în știința oficială nu există domenii care să

studieze în detaliu sentimentele pentru a le clasa. Putem gusta, ne putem desfăta cu orice sentiment fără să ne gândim la rezultatele pe care îl produce. La fel se întâmplă și în cazul gândurilor: nu facem nicio diferență între ele, nu există nicio scară de valori.

Totți aceia care cred că pot da frâu liber pasiunilor și dorințelor celor mai deșănțate sunt în realitate niște neștiutori care nu au studiat niciodată ființa umană pentru a ști cum a fost creată, la origini, în atelierele lui Dumnezeu. Ei știu doar că au un stomac, un sex, și atunci bineînțeles trebuie să le răsplătească! Eu sunt de acord, dar nu trebuie totuși să se facă o selecție? Evident, tinerii vor spune: „Ah, nu, nu vrem nicio selecție!” Dar dacă acceptă selecția în cazul hranei, de ce nu doresc să admită și că acceptând orice fel de sentiment sau de plăcere se vor otrăvi? Ei îmbrățișează orice fată sau orice băiat, se culcă cu primul venit fără a ști tot ceea ce o ființă umană poartă în interior ca nori, emanații, murdării, și absorb elemente atât de dezgustătoare încât este ca și cum s-ar fi bălăcit într-o hazna sau mocirlă. Eu nu sunt împotriva schimburilor, trebuie întotdeauna să facem schimburi, bineînțeles, dar problema este de a ști cum să le facem pentru a nu ne murdări interior. Iată un subiect de reflecție.

Un schimb trebuie să aducă întotdeauna o îmbunătățire, o înfrumusețare; iubirea trebuie să îi îmbogățească pe ambii parteneri. Or, ei sunt adesea bolnavi, dezechilibrați pentru că au înghițit în mod imprudent și nesocotit tot felul de elemente heteroclite. Problema nu este de a nu iubi, ci de a ști să faceți o alegere și de a nu lua decât ceea ce este cu adevărat pur și luminos pentru a deveni voi înșivă puri și luminoși. Atunci când un doi tineri, un băiat și o fată sunt înlănțuiți, nu știu că între ei se produce o osmoză, o nivelare. Da, în latura electromagnetică, în emanații, se produce o osmoză și acest lucru merge chiar foarte departe, fiindcă slăbiciunile băiatului vor pătrunde în tânăra fată, și invers. La fel se întâmplă și în cazul calităților.

Iubirea creează o nivelare între ființe, de aceea înainte de a începe să facă această nivelare, tineretul trebuie să cunoască legea alegerii și a selecției și, la fel ca pentru hrana fizică, să judece înainte de a mânca hrana astrală: să studieze această hrană, să știe cine a fabricat-o, din ce regiune vine și ce conține etc. Din păcate, tinerilor nu le place să gândească și foarte rar intuiția îi ajută să găsească ceea ce îi va face fericiți. În ciuda instrucției și a cunoștințelor pe care le au, ei se conduc după sentimentele lor și nu după înțelepciune. Eu nu sunt împotriva sentimentelor, nu m-am împotrivit niciodată nevoii de a iubi, dimpotrivă, fiindcă aici se află sensul vieții, dar consider că tineretul trebuie să aibă discernământ pentru a ști mai întâi ce sau pe cine să aleagă.

Omul se hrănește cu pâine, cu fructe, cu legume, cu pește, cu came etc... Ei bine, în domeniul sentimentelor, există aceeași varietate și aceeași bogăție de hrană ca și în planul fizic. Unele sentimente se aseamănă cu mezelurile, da, cu salamul, cu jambonul; altele sunt vin, fructe sau legume; dar cum oamenii nu cunosc această lume a sentimentului, ei mănâncă orice și se îmbolnăvesc. Trebuie deci să învețe să nu se mai hrănească cu alimente care îi otrăvesc: furia, răutatea, gelozia și mai ales iubirea prea senzuală, deoarece această iubire cuprinde un mare număr de elemente nocive.

Se vorbește în general despre iubire fără să se cunoască elementele din care este alcătuită. Vă voi dovedi.

Un bărbat iubește o femeie, el spune că este îndrăgostit nebunește de ea. Evident, el este sincer, dar iubirea lui este exact ca aceea a unui animal, a unei fiare sălbatice: lui îi este foame și dorește să mănânce, pur și simplu. Oare se gândește la fericirea acelei femei? Nu, nu se gândește decât la el. Îi este foame și mănâncă. Nu îi pasă ce se va întâmpla cu acea femeie, și când o va înghiți cu totul, va căuta o alta. Iubirea nu este deci întotdeauna foarte pură, nici foarte nobilă, dar toată lumea este de acord că este iubire. Dar iată că un alt bărbat iubește și el

o femeie, dar el se gândește la viitorul, la sănătatea ei, la frumusețea și la evoluția ei; dorește să o protejeze, să fie atent față de ea și să îi dăruiască ceea ce o face fericită. Cele două atitudini se numesc deci „a avea iubire”, dar ce diferență există între ele! Adevărata iubire înseamnă să îi iubești pe ceilalți numai pentru ca ei să poată evolua. Este ușor să îmbrățișezi pe cineva; dar să îi arăți după ani și ani că îl iubești la fel este mult mai greu. Îmbrățișarea este bineînțeles o dovadă a iubirii voastre; dar această dovadă trebuie susținută, menținută, în timp ce adesea, după câteva zile, totul se desface și se uită.

Veți găsi mereu la oameni dorințe înfierbântate; dorințele sunt cele mai răspândite în întreaga lume, nicăieri nu lipsesc. Dar ceea ce este rar, aproape de negăsit, este înțelepciunea care ne permite să alegem. Tocmai ea este cea mai prețioasă, dar oamenii nu o caută, nu o doresc. De ce? Pentru că judecă greșit. Ei își spun: „Dacă suntem înțelepți, vom fi obligați să renunțăm la anumite bucurii, la anumite plăceri, dar nu dorim să ne lipsim de ele”. A face o asemenea afirmație înseamnă a mărturisi că sunt neștiutori și proști, fiindcă dimpotrivă, ar fi mult mai fericiți dacă ar avea înțelepciunea să sesizeze natura sentimentelor lor și să facă o selecție. Cum pot fi ei fericiți dacă sunt orbi? Când nu vedeți nimic, când nu prevedeați nimic pentru a vă proteja, sunteți la bunul plac al oricui. Să nu vă imaginați că fericirea va veni dacă sunteți orbi. Este ca și cum vi s-ar da un sac închis spunându-vi-se: „Haideti, puneți mâna în sac unde se găsesc de toate și luați ce vă convine”. Și iată că faceți acest lucru fără să priviți, și o viperă vă mușcă și muriți. Credeți-mă, dacă sunteți orbi va exista întotdeauna o viperă care să vă muște.

Dincolo de corpul fizic, omul posedă alte corpuri subtile (corpul eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic). Dând frâu liber tuturor pasiunilor sale, el agită curenții planului astral unde se găsesc entitățile cele mai monstruoase, și fără să își dea seama atrage aceste entități care vin să invadeze umanitatea. Această neștiință a

oamenilor cu privire la propria lor structură și a schimburilor pe care sunt neîncetat pe cale să le facă cu toate ființele invizibile din alte regiuni ale universului este cauza celor mai mari nenorociri. De aceea discipolul, care știe cum este construit și se află într-o legătură neîntreruptă cu locuitorii altor planuri, devine conștient de necesitatea de a face o selecție: el elimină anumite elemente, închide porțile forțelor ostile și nu le deschide decât forțelor binefăcătoare, armonioase, constructive.

Dragii mei frați și surori, trebui să știți că organismul vostru va fi construit cu materialele pe care le absorbiți. Deci, dacă aceste materiale nu sunt pure, veți fi impuri; dacă aceste materiale sunt nocive, vă veți îmbolnăvi. Iată o lege absolută, nu numai în planul fizic dar și în cel psihic. La fel cum trebuie să fiți atenți să nu mâncați decât alimente bine curățate și spălate, tot la fel va trebui să fiți atenți zi și noapte la gândurile și sentimentele voastre și să supravegheați tot ceea ce pătrunde în voi. La frontierele tuturor țărilor există vameși pentru a verifica cine intră și cine iese. Oare aveți și voi vameși la frontierele țării voastre pentru a împiedica să treacă tot ceea ce este periculos și dăunător? Ei nu! Atunci intră oricine, venit de nu se știe unde, și sunteți otrăviți. Puneți-vă vameși la fiecare gând care vă vine, spunând imediat: „Așteaptă puțin, de unde vii? Care îți sunt culorile? Ce îmi aduci dacă te accept?” Astfel trebuie să preveniți consecințele catastrofale ale unui gând care a venit să vă viziteze și să îl alungați. Dar voi nu analizați nimic și înghițiți un gând de răzbunare spunând: „Ah, o să-i avem!” Dar ce veți avea?...

Oamenii acceptă orice sentiment, orice idee politică, fără să trieze, fără să judece. De aceea pentru Inițiați oamenii sunt asemenea pisicilor care înghit șoarecii cu piele și cu intestine. Toți se spală exterior de mai multe ori pe zi, dar puțini știu să se spele în interior și acumulează mizerie, munți de mizerie! Ei sunt bine îmbrăcați, aranjați, dar în interior ei hrănesc ideile cele mai monstruoase și răspândesc emanații îngrozitoare. Să se spele! Dar ei nu știu cum, și iată încă o ignoranță!... Vă voi vorbi altă dată

despre acest subiect, cum să ne spălăm pentru a elimina tot ceea ce este murdar și nociv în noi.

Voi vă formați corpul cu elementele pe care le absorbiți. Deci fie că este vorba despre corpul fizic, corpul eteric, corpul astral sau corpul mental, trebuie să faceți o selecție, o alegere, și să nu acceptați nimic din ceea ce este prăfuit, mucegăit și fermentat. Selecția este o adevărată știință. Gândurile și sentimentele nu sunt făcute din aceleași materiale, există o gradație între ele, și cu cât vă înălțați pentru a căuta aceste materiale, cu atât ele sunt mai pure. De altfel, este deja adevărat în planul fizic: tot ceea ce este pur și ușor se ridică; tot ceea ce este impur și greu se depune la fund, ca zațul sau mărul. Cu cât materialele sunt mai pure, cu atât sunt mai rezistente. De aceea, construiți-vă corpul cu materialele cele mai pure și veți rezista la suferințe și chiar la moarte, fiindcă materia de care dispuneți va fi de o asemenea calitate încât nici suferințele, nici moartea nu vor avea vreo influență asupra ei. Boala și moartea au putere numai dacă pot avea influență asupra unui lucru. Chiar și Diavolul nu se poate agăța decât dacă găsește slăbiciuni și vicii la cineva, deci materiale impure. Dacă suferim atâtea evenimente neplăcute în viață este pentru că i-am oferit forței răului posibilitatea de a se agăța de noi și de a ne pătrunde.

Eu v-am spus întotdeauna că nu îmi place prea mult să citesc cărți pentru că nu găsesc în cărțile oamenilor marile adevăruri ale existenței, ci în cartea naturii vii în care văd că Inteligența Cosmică a înscris totul. Iar ceea ce vă spun astăzi, am descoperit-o la insecte, la furnici, la gândaci, la ploșnițe. Atunci când o casă este foarte curată, nicio insectă nu apare. Dar dacă lăsați câteva mici murdării, hrană putrezită, insectele vor veni. Cum au știut ele că există ceva resturi pentru ele?... Și de ce puricii și ploșnițele nu ciupesc decât anumite persoane? Pentru că sângele lor conține unele deșeuri care sunt o hrană excelentă pentru aceste gândănii; lor nu le place decât ceea ce este impur, ceea ce este pur nu le spune nimic. Deci, dacă nu doriți să fiți atacați de gândănii, curățați-vă

casa; dacă nu doriți să fiți ciupiți de ele, purificați-vă sângele.

Dar ceea ce trebuie mai ales să știți este că același fenomen există și în planul psihic. Stă scris în Evanghелиi că demonii au pus stăpânire pe anumite ființe. De ce? Pentru că au găsit în ele o hrană impură care le convenea. Demonilor le place numai ceea ce este impur. Dacă în temple și în biserici avem obiceiul de a arde tămâie, este pentru că tămâia este pură, alungă demonii, în timp ce anumite parfumuri urât mirositoare îi atrag; de aceea vrăjitorii evocă demonii folosindu-se de lilies, de bufnițe, de șobolani, de șerpi și de tot felul de fumuri rău mirositoare.

Observați cum ne instruiește Inteligența Cosmică. Ea ne spune: „Dacă lăsați impuritățile să pătrundă în voi în planul fizic, deschideți porțile microbilor; și în același mod, dacă lăsați să pătrundă impuritățile în planul astral și în planul mental, deschideți porțile demonilor”. De aceea Iisus care alunga demonii și vindeca bolnavii îi spunea aceluia pe care îl salvase: „Mergi; de-acum să nu mai păcătuiești!” adică: nu mai lăsa impuritățile să pătrundă în tine! Dar în zilele noastre, cine ia această problemă în serios? Tineretul nu știe că absorbind continuu impuritățile din domeniul fluidic este pe cale să deschidă ușa tuturor anomaliilor. Trebuie deci ca el să învețe acest lucru, fiindcă există o corespondență absolută. La fel cum omului îi este necesar pentru sănătatea, pentru frumusețea și chiar pentru inteligența să-și aleagă hrana fizică, tot la fel îi este necesar să își aleagă hrana sa spirituală: întregul lui viitor depinde de acest lucru. Calitatea elementelor pe care le absoarbe va face din el o ființă viemănoasă, putredă, bolnăvicioasă sau din contră solidă, rezistentă, frumoasă, expresivă. Eu vă repet, fie că este vorba despre planul fizic, planul astral sau planul mental, regăsim aceleași legi absolute.

Veți spune: „Dar cum să alegem gândurile și sentimentele? Cum să știm dacă ele sunt pure sau impure?” Foarte simplu. Gândurile și sentimentele care

sunt personale și egoiste nu pot fi pure, pentru că sunt impregnate de elemente ale lumii subterane. Toate sentimentele și gândurile care ating numai interesul nostru personal, îmbogățirea noastră, puterea noastră, fără a aduce ceva folositor și bun pentru întreaga lume sunt impure. Este deci ușor să le clasifici: lăcomia, gelozia, furia, senzualitatea etc... aduc impurități. În timp ce alte sentimente care îl împing pe om să facă numai ceva bun, folositor și plăcut pentru alții: abnegația, dezinteresul, sacrificiul, răbdarea, generozitatea, duioșia, iubirea, dorința de a se contopi cu Divinitatea pentru a aduce lumina în lume... toate acestea sunt sentimente pure.

De acum înainte, aveți un criteriu. Dacă nu trăiți decât cu dorințe pur personale, ranchiună, gelozie, bârfa, vă veți închipui poate că sunteți puri, dar în realitate sunteți murdari. Chiar dacă sunteți acoperiți de mătase, de catifea și diademe, un clarvăzător vede că în interior, în planul astral, sunteți înconjurați de culori teme, murdare și dezgustătoare, fiecare dintre aceste culori corespunzând unui anumit viciu sau slăbiciuni. În timp ce, dacă reușiți să atingeți sentimentele cele mai înalte, ele vă vor aduce particule de o asemenea puritate încât un clarvăzător vă va vedea în planul astral sau în planul budic cu culori atât de limpezi, de strălucitoare și feerice încât va fi orbit. Iar dacă el cunoaște corespondențele între aceste culori și virtuți, va spune: „Iată credința sa... iată iubirea sa... iată răbdarea sa...”

Eu nu am încredere niciodată în cineva care pretinde că este pur pentru că nu a îmbrățișat în viața lui o femeie. Dumnezeu, dacă aceasta ar însemna puritatea! în dorințele sale, în gândurile sale ce face el? Dacă ar vedea numai culorile îngrozitoare care plutesc în jurul lui! Ceea ce vă spun acum este o știință absolută. Mii de Inițiați și de clarvăzători ne-au transmis acest adevăr care este absolut valabil pentru veșnicie: nimic nu poate schimba această corespondență între virtuți și culori.

Eu v-am vorbit mai ales despre sentimente, dar în domeniul gândurilor regăsim exact aceeași ierarhie ca în

cel al sentimentelor. Există gânduri foarte personale, calcule foarte egoiste, foarte interesate, și pentru aceste gânduri omul creează deopotrivă culori teme și respingătoare care revelă cât este de „inteligent” pentru a-i păcăli pe alții, a-i deposeda de bunuri și a-i distruge în profitul lui. În timp ce Inițiații care încearcă să hrănească în ei gândurile cele mai mărețe, care nu se gândesc decât la lumină, la bunăstarea tuturor creaturilor de pe pământ, la împărăția lui Dumnezeu, care nu se gândesc decât să fuzioneze cu Inteligența Cosmică, să urce în lumină, au atins înălțimea ierarhiei mentale și corpul lor mental începe să strălucească cu toate culorile sanctității, iar aceste culori sunt și mai frumoase decât cele ale planului astral. Reprezentăm sfinții cu un cerc de lumină de aur deasupra capului lor. În realitate, ei posedă toate celelalte culori: violetul, albastrul cerului, verdele smaraldului etc... Și de altfel în aura unui Inițiat nu există doar cele șapte culori ale prisme ci și mii de nuanțe imposibil de descris.

De aceea, dragii frați și surori, eu vă spun că dacă puteți să vă concentrați asupra unui Maestru sau a unui Inițiat din trecut și mai ales dacă aveți privilegiul de a întâlni un mare Maestru care este aici, viu, pe pământ și care deja a lucrat timp de secole și de milenii asupra purității, care și-a impregnat ființa cu toate particulele Cerului pe care le propagă, care strălucesc în jurul lui pentru a îmbunătăți și purifica pământul... atunci când aveți acest privilegiu să cunoașteți, să puteți contempla o asemenea ființă, în acel moment vă veți purifica.

Da, iată o metodă de purificare: să frecventezi o ființă care a realizat purificarea corpului său fizic, a corpului astral, a corpului mental, și care nu acceptă să aibă nici gânduri, nici dorințe, nici pasiuni susceptibile să îi întunece pe alții sau să îi tragă în jos, deoarece ea știe că fiecare gând, fiecare sentiment ce străbate omul se reflectă asupra celor care se află în jurul lui. Dar voi nu aveți încă o idee despre ce este un adevărat Inițiat. El este conștient, este vigilent, nu doarme niciodată, și chiar atunci când doarme, el veghează. Da, el știe că aflându-se

la capătul corzii, dacă nu este atent, dacă face un pas greșit, antrenează întreaga coardă în prăpastie. Dar discipolii nu bănuiesc niciodată care sunt grijile Maestrului lor. Ei sunt atât de preocupați de micile lor afaceri încât nu văd ce se întâmplă în sufletul și în spiritul instructorului lor. Atunci, el așteaptă... așteaptă momentul în care ei vor înțelege că el dorește să le aducă tot ceea ce există mai pur și mai luminos. Dar să lăsăm toate acestea.

Rețineți deci astăzi că puritatea și impuritatea sunt rezultatul cantității și a calității hranei absorbite în toate planurile. Atunci când mâncați, absorbiți o anumită cantitate de alimente și eliminați deșeurile. Dacă mâncați prea mult, se vor forma în voi mai multe deșeuri pe care organismul vostru nu le poate elimina. De altfel, aceia care mănâncă prea mult sunt obligați să elimine mai des, și în același fel, aceia care au prea multe dorințe și pasiuni, trebuie la rândul lor să elimine mai des.

Dacă spuneți: „Eu am dreptul să am toate dorințele și senzațiile care îmi plac!” stomacul vostru astral va fi supraîncărcat și va trebui să eliminați o mare cantitate de deșeuri; dar cum în lumea astrală nu există locuri rezervate pentru deșeuri, veți fi obligați să le eliminați peste cei care vă înconjoară. Bărbatul care a mâncat prea mult în planul astral este împins să caute o femeie pentru a se debarasa de deșeurile sale, și invers. Ce fac animalele? Ele nu au locuri speciale pentru a-și depune excrementele, și murdăresc totul fără să se îngrijoreze. Animalul este imaginea corpului astral al omului. Oamenii care au dorințe grosolane în planul astral se comportă la fel ca animalele în planul fizic. La fel, acela care mănâncă prea mult în domeniul intelectual și care citește orice, amestecând totul, își încarcă creierul, și acest lucru stă la baza unor mari dezechilibre nervoase și psihice. Ei da, este periculos să te supraîncarci în orice domeniu.

Dragii mei frați și surori, luați nutriția ca punct de plecare pentru înțelegerea legilor care guvernează toate celelalte domenii. Nutriția este o cheie care vă va permite să descoperiți legi în toate domeniile vieții.

Bonfin, 25 august 1966

Secțiune 2.03 Puritatea și viața spirituală

Conferință improvizată

Dragii mei frați și surori, ați putut vedea ce reprezintă puritatea în această dimineață pe Stâncă. Câtă splendoare! Totul era pur... aerul și culorile cerului erau de o limpezime perfectă; întreg orizontul vibra... În asemenea dimineți, aceia care știu cum să privească culorile, cum să comunice cu zorile, cu soarele, cu cerul, se pot cu adevărat purifica.

Dacă trebuie să vă explic cuvântul „puritate”, vă va fi poate greu să mă înțelegeți. Să înțelegeți intelectual este un lucru, dar să înțelegeți intuitiv cu întreaga ființă este altceva. Dacă încercăm să explicăm numai intelectual ce este puritatea, vor fi multe neînțelegeri fiindcă oamenii se pronunță diferit despre aceleași lucruri. Acest lucru vine din nevoile, din gusturile lor: din moment ce le place ceva anume, înseamnă că este pur. Unii îndrăgostiți iubesc ceea ce este senzual și depravat și se cred îndreptățiți să facă lucruri de necrezut pentru că își exprimă iubirea. După ei, iubirea purifică totul... Oare sunt ei sinceri? Oh! Cu siguranță. Atunci, cum să distingem ceea ce este pur de ceea ce nu este?

Doi hoți au intrat într-o biserică pentru a fura ceva. S-au urcat pe un scaun pentru a desprinde o lustră, dar cum scaunul nu era suficient de înalt s-au dus să caute o masă, și iată că nici masa nu a fost de ajuns. Atunci unul dintre ei s-a dus să caute o enormă Biblie pentru a o pune pe masă și s-a urcat pe ea. Prietenul lui indignat îi spune: „Nefericitule! Să nici nu te gândești, aceasta este Biblia.

— Ah! spuse celălalt, când ai inima pură ce importanță mai are acest lucru?” Iată, inima lui era pură, era tot ceea ce conta! El putea desprinde o lustră, putea să se suie pe Biblie, dar inima îi era pură. Și mulți pentru a se justifica, spun ca acest hoț: „Când ai inima pură...”

Atunci când în Fraternitate vin persoane noi, mă interesează întotdeauna să văd ce tendință este mai dezvoltată la ele. Unele ființe nu au decât o viață

vegetativă: mănâncă, bea, trăiesc bineînțeles, dar în maniera plantelor. Le vedem cum merg la lucru, se agită puțin, dar nu au nicio bogăție interioară. Singura preocupare a vieții lor este aceea de a mânca, de a bea, de a dormi și de a lucra puțin. Da, o viață vegetativă. La unii predomină latura animalică, instinctivă. Totul este animat, chiar zgomotos: impulsuri, instincte, pasiuni... Deasupra se află creaturi care au o viață afectivă mai dezvoltată: mai multă emotivitate, mai multă imaginație, ceva poetic, muzical, dar nu un sistem filosofic, niciun ideal divin. Apoi urmează o categorie de ființe la care intelectul este foarte dezvoltat: ele studiază, citesc, scriu... Sunt scriitorii, gânditorii, filosofii care doresc să cunoască totul numai prin intermediul intelectului. Dar iată că intelectul este limitat! Bineînțeles, este mai puțin decât latura vegetativă, instinctivă și afectivă, dar este departe de a avea toate posibilitățile, iar intelectualii nu posedă adevărata lumină.

Activitatea spiritului se află deasupra activității intelectuale. Ea îi conferă omului elementul esențial pe care toate celelalte activități nu i le pot da. Viața spirituală aduce o împlinire pe care contemporanii noștri nu o pot cunoaște fiind prea acaparați de lucrările limitate ale intelectului. În trecut, oamenii nu căutau într-o asemenea măsură instruirea, în timp ce acum aproape toți doresc să devină cetățeni ai acestei împărății a intelectului. Nu își imaginează alte posibilități, nu au văzut că Inteligența Cosmică a prevăzut alte dezvoltări, că ea îi împinge să exploreze regiuni mai bogate decât cele ale intelectului. Ei nu le văd, și sunt foarte mândri că s-au oprit aici. Ei se gândesc că acesta este ultimul cuvânt al creației. Dacă ar ști cât se înșală!

Când îi privesc pe aceia care vin aici pentru prima oară și văd printre ei pe unii care nu au dezvoltat decât tendințele inferioare ale ființei lor, latura instinctivă sau vegetativă, sau numai latura intelectuală, sunt trist și nefericit pentru că știu că își vor trăi aproape inutil existența. Ei se vor hrăni, vor bea, vor aduce pe lume copii, dar elementele spiritualității nu îi vor incita și nu vor simți

nimic din frumusețea, din bogăția și din splendoarea universului. De ce să ne limităm într-atât rămânând la suprafața lucrurilor, în contact cu tot ceea ce este vizibil și tangibil? Trebuie să acceptăm acum ceva nou, să primim ceva nou, să credem în ceva nou.

Unii se vor gândi că acceptând viața spirituală care descoperă cu adevărat sufletului uman orizonturi nebănuite, posibilități necunoscute, vor fi lipsiți de o grămadă de lucruri. Și cum ei au poftă, tendințe și proiecte vulgare și de rând, i-ar deranja să renunțe la ele. Ei bine, eu spun că nu sunt luminați, pur și simplu; nu înțeleg că viitorul lor, libertatea și adevărata lor fericire se găsesc în această viață spirituală. Ar trebui să spună: „Da, simțim că avem slăbiciuni, că suntem antrenați de dorințe și de tendințe îngrijorătoare, și chiar dacă nu este posibil să le facem să dispară în întregime, vom încerca să le limităm pentru a putea lua câteva elemente din această lume superioară care este lumea spiritului. Poate că vom putea să atingem ceva, să gustăm bucurii pe care nu le-am gustat niciodată”. Dar ele nu gândesc așa și veți putea duce aceste ființe în orice fel de Școală Inițiativă sau chiar în cel mai mare templu al Misterelor, ele vor avea aceeași atitudine. În mod conștient sau inconștient, ele sunt închise, limitate. Ele se află aici, mănâncă, beau, ascultă, participă chiar la lucrările noastre, la exercițiile noastre, dar nu vor să se deschidă; sunt închise în interior, nu vibrează. Cum le observ? Este atât de ușor pentru mine!

Imediat ce văd pe cineva, știu cum gândește, dacă este deschis sau închis, dacă este în căutarea unei vieți spirituale sau nu. Veți spune: „Dar dacă nu caută nimic, de ce sunt aici?” Deseori din curiozitate intelectuală, sau pentru a le face plăcere părinților sau prietenilor care i-au adus; dar în interior, ele sunt crispate, închise, legate, și după părerea lor, nu doresc în definitiv să facă niciun efort.

Dacă aceste creaturi ar ști de ce se lipsesc închizându-se în fața a tot ceea ce este divin, și cum își prelungesc viața de incertitudini, de suferințe, de deziluzii, și chiar cu boli și nefericire, ele s-ar grăbi să își schimbe

atitudinea. Și nu vorbesc numai de atitudinea lor de aici, fiindcă ele au întors spatele spiritului prin întregul lor comportament. Trăiască ignoranța! Trăiască ignoranța care ne menține în adâncurile materiei și în limitări! Eu vă pot asigura că nu există nimic mai minunat decât ignoranța. O iubim, nu dorim să scăpăm de ea. Suntem călcați în picioare, loviți, desființați pe vecie, dar ținem la această ignoranță. Ce am deveni fără ea?...

Ce ați vrea să gândesc când văd aceste biete minți mici atât de limitate încât nu doresc să facă efortul de a încerca să pătrundă în această lume superioară a vieții spirituale? Ei bine, să rămână acolo unde se află! Vor trăi, vor mânca, vor bea, vor avea mulți copii... dar nu vor fi fericiți, contrar celor spuse în basme. Vor avea poate mulți copii și poate chiar mulți bani și case, dar nu vor fi fericiți. Sunt obligat să adaug acest lucru. Iată basme noi! Ele sunt puțin diferite de celelalte... Dar este o mică analiză pe care o fac și, mai devreme sau mai târziu, veți verifica cât este ea de exactă. Chiar dacă acum nu mă înțelegeți, mai devreme sau mai târziu veți verifica cuvintele mele și veți regreta că nu ați acceptat mai din timp viața spirituală, lucrarea spirituală.

Mulți dintre voi sunt închiși lumii spirituale în mod inconștient. Fără a dori, din cauza eredității sau a educației primite, ei rămân închiși, dar cum nu s-au analizat niciodată, ei nu își dau seama că poartă cu ei această lipsă de respect față de sacru. Acum trebuie să se observe, să devină conștienți că au lăsat să se blocheze ceva în ei înșiși și să se hotărască să reacționeze. Altfel, vor continua în același fel ani de zile fără ca ceva nou să poată pătrunde în ei, nicio descoperire adevărată, nicio iluminare, nicio revelație. Ei păstrează acest blocaj, în mod inconștient sau conștient, dar dacă doresc să facă progrese, trebuie să se deschidă.

Lumea spirituală este atât de aproape! Da, ea ne atinge... Cele două lumi, fizică și spirituală se ating. Putem spune chiar că omul este cufundat în inima lumii invizibile, și dacă nu simte nimic, înseamnă că el aduce din trecut

sentimente și gânduri alcătuite dintr-o materie atât de opacă încât nicio impregnare nu mai este posibilă, nicio fuziune, niciun contact.

Ascultați-mă bine, dragi frați și surori, fiindcă există multe lucruri de învățat. Repetăm continuu: viața spirituală... viața mistică... viața divină, se vorbește chiar prea mult. Dar nu știm, nu credem, nu simțim că această viață spirituală aduce cele mai mari bogății, și există prea puțini care îndrăznesc să se angajeze în spiritualitate. Aproape toți se tem de a deveni ridicoli, de a slăbi, de a obosi sau de a nu mai avea bucurii sau plăceri. Este fals, nu pierdem nimic. Viața spirituală bine înțeleasă, bine simțită, este un element, un factor nou care vine să solidifice, să îmbogățească, să înfrumusețeze și să întărească ființa umană. Dar am moștenit noțiuni care nu corespund realității și trebuie să le înlocuim.

Dacă doriți acum să îmi demonstrați că unii mistici, unii credincioși pe care i-ați cunoscut au dus o viață de privațiuni, de tulburări, de suferințe, comportându-se într-o manieră ciudată, vă voi spune că ceea ce voi ați considerat drept misticism sau spiritualitate nu este sau nu era adevăratul aspect al acestora. Nu putem găsi la dezechilibrați, nici chiar la unii mistici sau mediumi dubioși exemplul adevăratei spiritualități. Știința vieții spirituale nu este o tatonare vagă, este o știință precisă. Aveți răbdare, vi se vor da toate criteriile ca să nu vă înșelați asupra adevăratei spiritualități.

Mulți se tem de spiritualitate pentru că nu li s-a arătat prea bine ce reprezintă ea cu adevărat. Alții își imaginează că acest lucru constă în a merge la biserică, în a aprinde niște lumânări, a se spovedi unui duhovnic, a dăruia câțiva bani săracilor, a recita niște psalmi sau a predica Evangheliile. Nu, adevărata spiritualitate este o calitate a vieții, înseamnă să trăiești deja viața din înalt, să ai contact cu această viață celestă, pură, armonioasă, perfectă. A trăi fără încetare viața spirituală înseamnă a avea un contact real, profund cu Cerul și nu a face niște lucruri numai din exterior: câteva gesturi, câteva poziții...

„Spiritual” înseamnă că spiritul se manifestă. Dar deseori pe primul loc stau formele, fără ca un contact cu această viață perfectă și sublimă să fie stabilit, întâlnim așa ziși spiritualiști care posedă totul, mai puțin spiritul. Atunci, veți vedea în acest caz comedii, maimuțări, dar o absență a spiritului. Spiritul aduce o viață nouă care țâșnește, care purifică, care însuflețește, care învie. Se poate întâmpla ca să nu faceți nimic, să nu spuneți nimic, dar spiritul să se exprime. Cum? Iată minunea!... Așa cum este posibil ca, de-a lungul anilor, să fi îngenuncheat zi și noapte și să fi aprins lumânări fără ca spiritul să vă fi vizitat vreodată.

Va veni o vreme când adevărata spiritualitate va fi înțeleasă și o vom trăi fără întrerupere. Ce spiritualitate poate exista în privirile întunecate și în înfățișările jalnice sinistre cu ochii ieșiți din orbite? Ce spiritualitate se poate găsi când nu există nicio lumină, nicio iubire, nimic? Viața spirituală este viața iubirii, a abnegației, a sacrificiului, a bunătății. Mulți au crezut că se apropie de spiritualitate arătându-se intransigenți, implacabili, fanatici, ca și cum pentru a deveni spiritualist trebuie să devii dur, crud și să îi condamni pe ceilalți la ardere pe rug! într-o bună zi, toate aceste concepții vor fi spulberate.

Întâlnim de asemenea în India sau în Japonia mulți călugări și yoghini care fac exerciții de concentrare extrem de dificile pentru că ei nu doresc să își dezvolte decât voința. Ei nu se studiază, nu se analizează pentru a descoperi toate celelalte transformări care se produc în acel moment în sinea lor. Chipul lor se întunecă, ei devin duri, rigizi și se arată distanți față de ceilalți. Se poate ca astfel să devină asceti formidabili, dar ascetismul nu reprezintă adevărata spiritualitate. Pentru a dezvolta voința, nu este necesar să distrugi căldura, iubirea, duioșia, bunătatea; cele două laturi pot foarte bine să meargă împreună. Spiritualitatea nu se dobândește prin dezvoltarea exclusivă a voinței, a intelectului sau a inimii. Nu, adevărata spiritualitate posedă lumina intelectului, căldura inimii și ceva în plus, viața spiritului.

Aceia care se lipsesc de această viață a spiritului,

care nu doresc nici măcar să o studieze pentru că le este frică și preferă să rămână la ceea ce este cunoscut și acceptat de întreaga lume, și mai ales de autoritatea științei oficiale, vor fi lipsiți de bogățiile pe care spiritul le aduce. Poate că vor avea acces la toate realitățile altor domenii: bogăție, situație, celebritate, dar nu vor ajunge prea departe. Spiritul aduce împlinirea, și dacă omul se deschide curenților săi va depăși totul, va învinge totul, va fi o ființă completă.

Atunci când nu dorim să cunoaștem viața spirituală, înseamnă că nu știm care ne este adevăratul interes, de aceea vă voi spune: „Sărmanilor! Nu știți de ce vă lipsiți!

— Da, dar altora ce le aduce viața spirituală?” Altora? Poate că ei vor avea de înfruntat aceleași intemperii, aceleași insecte, adică aceleași greutăți, dar vor ști cum să se comporte, cum să înțeleagă și să le depășească, dar mai ales cum să le folosească și chiar să se îmbogățească datorită lor. Pe pământ este imposibil să eviți frigul, căldura, tântarii, viespile, șerpilor, oamenii răi și nedrepti, dar aceia care trăiesc viața spirituală au alte puncte de vedere, alte posibilități care, acolo unde alții cedează, lor le permit să triumfe.

Mă ascultați de douăzeci și nouă de ani și văd că niciunul dintre voi nu a înțeles cu adevărat avantajele vieții spirituale. Dintr-un motiv sau altul, încercați să trăiți această viață fără a o înțelege foarte bine. Dar în ziua în care veți înțelege ceea ce reprezintă ea cu adevărat, numai ea singură va conta pentru voi. Și atunci, numai atunci, orice ați face, lucrurile cele mai neînsemnate și mai obișnuite vor avea o savoare, un gust pe care nu l-ați fi bănuț niciodată până atunci. Viața spirituală vă va da adevăratul sens al tuturor lucrurilor. Fie că mâncați, că beți, că vă plimbați, că vă căsătoriți, că veți construi case... că le demolați, totul va avea o savoare extraordinară pe care nu ați gustat-o niciodată, pentru că esențialul va fi acela care va da valoare și frumusețe fiecărui lucru. Altfel, veți face totul fără a avea „gustul”.

Savanți, filosofi au antrenat generații întregi în

disprețul spiritualității preamărind numai intelectul uman. Ei au făcut mult rău și vor fi considerați responsabili pentru aceasta. Da, mulți savanți, scriitori, gânditori care nu aveau nicio noțiune despre adevărata știință au răvășit totul prin raționamentul lor orb bazându-se numai pe aparența lucrurilor, adică pe latura moartă a naturii. Ei au suprimat tot ceea ce era viu, profund, sacru, divin. Ei greșesc însă și viața îi va corecta... Lumea invizibilă le pregătește evenimente pentru a le da lecții și a le arăta că trebuie să își revizuiască punctul de vedere. Se apropie vremea când toate valorile vor fi înlocuite.

Vă voi mai spune acum încă ceva foarte important: viața spirituală este cea care face să vibreze și să strălucească toate celulele și particulele ființei voastre ce emană atunci unde atât de luminoase, magnetice, muzicale și parfumate încât toți încep să vă iubească și să vă asculte. În timp ce, dacă eliminați viața spirituală, veți deveni întunecați și posomorâți, vă veți pierde strălucirea, magnetismul încât ceilalți nu își mai dau nici măcar seama că existați și vă aruncă undeva într-un colț. Evident, atunci vă veți plânge: „Nimeni nu mă mai bagă în seamă... nimeni nu mă mai iubește!”... Dar ce ați făcut ca să fiți iubiți? Ați suprimat tocmai izvorul iubirii care trebuie să țâșnească și să îi hrănească pe ceilalți.

Cea mai mare nenorocire ce i se poate întâmpla unei ființe este aceea de a se închide vieții spirituale, și într-o bună zi, știința oficială va descoperi că multe dezechilibre, boli nervoase, depresii, se datorează absenței vieții spirituale, absenței unui scop spiritual, a unui ideal spiritual... și ne va da dreptate. Se va întâmpla ca și pentru galvanoplastia spirituală, adică a lucrării pe care trebuie să o facă mama asupra copilului în timpul sarcinii pentru ca el să beneficieze mai târziu de o sănătate bună și să se poată manifesta ca o ființă nobilă, bună, inteligentă, capabilă. De abia acum câțiva ani biologii au descoperit, studiind șoarecii, că stările femeiei aveau o influență asupra progeniturii sale. Dar această descoperire s-a făcut târziu, prea târziu!

Am cunoscut oameni care nu aveau nici simțul observației, nici capacități intelectuale, nici memorie... Dar aveau o calitate: iubeau viața spirituală, și de-a lungul anilor s-au cufundat în ea, s-au hrănit cu această viață superioară, și într-o bună zi s-a văzut că îi puteau depăși pe marii intelectuali prin cunoașterea lor. Da, dacă o iubiți și o lăsați să pătrundă în ființa voastră, lumea spiritului este capabilă să trezească în voi cele mai mari capacități. Bineînțeles, este nevoie de mult timp și de răbdare, dar viața spirituală este capabilă să trezească facultăți extraordinare, iar eu am avut deseori această dovadă. Și invers, numeroși savanți, erudiți care au suprimat viața spirituală din existența lor, au sărăcit intelectual pentru că nu și-au putut reînnoi ființa de la acest izvor care este viața spirituală. Bieți neștiutori! Ei nu știu că viața spirituală este activitatea sublimă ce trebuie să vină să încoroneze toate celelalte activități ale lor. Dar într-o zi li se vor da argumente de netăgăduit, cele pe care natura le-a lăsat peste tot, și ei nu se vor putea justifica. Un singur lucru i-ar putea salva, acela de a recunoaște că nu au găsit aceste argumente care se găsesc peste tot și care își sar în ochi.

Să luăm exemplul tuturor oamenilor care posedă capacități formidabile, mai puțin pe cele ale vieții spirituale, adică respectul și înțelegerea față de ceilalți, bunătatea, noblețea, dezinteresul: oare îi iubim? Nu, ne înclinăm în fața lor, ne este teamă de ei, dar nu îi iubim, îi suportăm. Atunci, eu voi spune: „Ah, erudiților! Cum puteți rezolva acum această problemă?” Aceasta se întâmplă pentru că ei nu posedă elementele vieții spirituale ce sunt singurele capabile să trezească la ceilalți iubirea, recunoștința, încântarea, entuziasmul, speranța... Suprimați aceste elemente și existența va deveni chiar de nesuportat.

Eram încă foarte tânăr când am înțeles că, pentru a obține puterea, trebuie să renunț să o caut. Adevărata putere nu înseamnă să comanzi, să lovești, să îi pedepsești pe oameni sau să îi omori. Adevărata putere înseamnă să îi

încălzești, să îi încălzești într-atât încât să nu mai poată rezista și să fie obligați să se dezbrace... Iată-i complet goi! ... Aceasta este puterea și numai soarele o posedă. El spune: „Ah! îmi ții piept? Ți-am spus să îți scoți pardesiul!

— Dar eu nu vreau!

— Nu vrei? Bine, vei vedea!” Și începe să vă încâlzească, și acolo unde nici ploaia, nici vântul, nici furtuna, nici zăpada nu au reușit, soarele va triumfa. Dar voi nu îmi înțelegeți limbajul... Aceasta vrea să spună că dacă doriți ca oamenii să se lepede de slăbiciunile, de mizeriile, de bolile, de răutățile lor, trebuie să îi încălziți prin iubirea voastră, ea fiind singurul procedeu eficient. Toți sunt în căutarea altor mijloace, dar să agrezezi pe cineva sau să îi dai în cap pentru a te impune, nu este o modalitate inteligentă pentru că el se încăpățânează. Deci voi vă încăpățânați, el se încăpățânează și ce va urma?...

Eu sunt curios să văd ce va întâmpla peste câțiva ani cu viața acelor care s-au închis spiritualității. Cunosc dinainte tulburările și necazurile ce îi așteaptă. Acestea sunt de netrecut! Și cum nu s-a explicat copiilor că viața spirituală este lucrul cel mai necesar, mai bogat, mai frumos, ei o resping la rândul lor. Ei doresc să devină savanți, erudiți, șefi, dar oare la ce le folosește spiritualitatea?... Ea îi contrariază pentru că îi împiedică să facă ceea ce doresc. Chiar și religia a fost suprimată fiindcă îi plictisește pe oameni.

Dar să revenim la puritate, chiar dacă în realitate de la începutul acestei conferințe nu am făcut altceva decât să vă vorbesc despre puritate. Dacă priviți un râu, veți vedea că la vale este murdar și încărcat cu tot felul de materiale străine și nocive. Dar cu cât urcați, cu atât mai mult apa devine mai limpede; și în înalt, acolo unde se naște izvorul, el este un cristal pur. Luați de asemenea o sticlă de vin sau de oțet; la bază se depune o drojdie, adică particulele cele mai grele, mai compacte, în timp ce sus lichidul este mult mai limpede. Este o regulă generală. Evident, puteți obiecta că există și excepții, dar în general lucrurile așa stau. Ca și în cazul omului: jos se acumulează

deșeurile, în timp ce în înalt, în creier, în spirit se află tot ceea ce este mai ușor și mai luminos.

Din toate aceste exemple putem concluziona că găsim puritatea numai în înalt. Da, nu veți găsi niciodată puritatea în viața vegetativă, sau în cea instinctivă, nici în viața afectivă și în viața intelectuală, pentru că nu acolo nu se găsește încă vârful. Pentru a găsi puritatea trebuie să trăiești viața spirituală. În acel moment, veți fi în sfârșit eliberați de greșelile intelectului, ale suferințelor și ale lăcomiilor inimii, ale murdăriei și ale bolilor corpului fizic. Bineînțeles, puritatea se poate manifesta în toate activitățile omului, în nutriție, în gesturi, în sentimente, în gânduri. Dar izvorul purității se găsește în cea mai înaltă spiritualitate. Nu putem atinge puritatea decât atunci când deschidem porțile sufletului vieții spirituale, atunci când lăsăm să pătrundă în noi înșine razele soarelui, iubirea de Dumnezeu și înțelepciunea Sa.

Dacă ați ști cum m-am scăldat dimineață, cum m-am cufundat în această puritatea a răsăritului! Uneori, în atmosferă există bătlui și nu găsești nicio posibilitate de a te purifica în interior. Dar într-o dimineață ca aceasta, cum să nu vezi că se petrece ceva în univers, că există aici un fluviu care țâșnește și în care te poți cufunda și purifica? Eu cunosc și multe alte metode de purificare pe care vi le voi da mai târziu: cum să te purifici cu pământul, cu apa, cu aerul și cu focul, și mai ales cu razele soarelui. Trebuie să cunoașteți aceste metode fiindcă este foarte periculos să vă păstrați impuritățile; fiindcă ele constituie cauza tuturor bolilor și distrugerilor.

Vă voi spune acum că viața este cea care aduce puritatea. Lăsați viața să circule în voi și ea vă va purifica! Atât timp cât un om trăiește, această viață care curge și circulă în el respinge toate otrăvurile, toate elementele de descompunere. Dar în ziua în care viața încetinește, impuritățile, mizeriile se instaurează și apar putrefacția și descompunerea. De aceea viața trebuie lăsată să țâșnească. Ea se curăță pe sine când țâșnește, ca izvorul care curgând aruncă toate gunoaiile. Iată ceea ce eu

citesc zilnic în cartea naturii!

Veți spune: „Dar mulți oameni nu sunt spiritualiști, și totuși sunt vii, se ocupă cu ceva, fac afaceri!” De acord, ei sunt vii, duc o viață vegetativă, animalică, emoțională și chiar intelectuală, dar în înalt, în domeniul sublim, ei sunt morți. Iar când ești mort în înalt, mori deopotrivă și în lumea de jos după puțin timp.

În Bulgaria avem o expresie care spune că peștele se strică de la cap. Așa se întâmplă și cu neștiutorii care lasă să le putrezească capul, adică părăsesc spiritul, iar contaminarea sfârșește prin a se propaga în toate celelalte celulele ale organismului lor. Da, de îndată ce omul este mort din punct de vedere spiritual, el este deja un cadavru în înalt și moare succesiv în celelalte planuri: intelectual, el începe să nu mai înțeleagă nimic; apoi, din punct de vedere sentimental devine indiferent, dezgustat, scârbit, lipsit de bucurie și de entuziasm, nu mai simte nimic; în viața sa instinctivă, el găsește din ce în ce mai puțină forță pentru a stăpâni anumite impulsuri; și în final, în viața sa vegetativă, rădăcinile putrezesc, copacul moare. Dragii mei, atunci când vă vorbesc despre viața spirituală, eu subînțeleg mereu domeniul cel mai subtil, mai pur, și nu simpla vitalitate.

Acum rețineți acest lucru. Când introduceți puritatea în intelect, deveniți luminoși și inteligenți. Când introduceți puritatea în inimă, obțineți fericirea. Când introduceți puritatea în voință, deveniți puternici. Când introduceți puritatea în sânge, obțineți sănătatea. Vedeți voi, totul este matematic! Aceasta este algebra divină. Și aici există ecuații absolute.

Meditați la ceea ce v-am spus astăzi, meditați întreaga zi, chiar întreaga viață! Nimic nu este mai important pentru voi. Lăsați restul, flecăreala și conversațiile inutile. De douăzeci și nouă de ani aștept să înțelegeți că după conferință trebuie să părăsiți această sală în liniște gândindu-vă că vi s-au revelat cele mai mari mistere ale vieții. Dar nu! Cu câtă bucurie începeți să sporovăiți despre orice, faceți zgomot, ca și cum ați fost

atât de înfrânați și de nefericiți rămânând două sau trei ore în armonie și în liniște! Sunteți asemenea copiilor care își aruncă cărțile și caietele atunci când ies de la școală. Trăiască libertatea!...

Auțiți aici adevărurile cele mai profunde, cele mai importante, dar nu puteți păstra mult timp ceva esențial. Observați-vă și veți auzi vacarmul pe care îl introduceți în voi imediat ce eu am plecat. De aceea nu progresați. Tot ceea ce ați auzit este imediat uitat sau șters și nu poate lucra asupra creierului vostru. Învățați deci de acum înainte să lăsați aceste mari adevăruri să lucreze în voi. Atunci când vă vorbesc, eu îmi pun întreaga inimă, întreg sufletul, toată forța cuvintelor pentru ca acestea să acționeze asupra voastră, dar voi nu le apreciați deloc. Măine veți reveni să ascultați o nouă conferință, și întreaga voastră viață se scurge așteptând mereu conferința următoare.

De câte ori v-am spus: „Luați o singură conferință și bazați-vă întreaga viață pe ea!” Puneți esențialul în centrul existenței voastre și veți fi uimiți să vedeți cum restul se organizează perfect în jurul acestui centru... Esențialul este viața spirituală, centrul. Acest lucru nu vrea să spună că trebuie să respingeți restul. Chiar și cei mai mari Maeștri și cei mai mari Inițiați pentru care contează numai viața spirituală, au grijă și ei de corpul lor: ei mănâncă, se spală, se îmbracă și lucrează, deoarece pe pământ acest lucru este indispensabil; dar în realitate, latura materială nu constituie pentru ei decât un mijloc de a-și atinge scopul, iar sufletul, spiritul lor trăiesc în domeniul spiritual.

Dragii mei, vă voi spune acum că eu, Omraam Mikhaël Aïvanhov, cunosc în lume oameni care au realizat această viață spirituală. Au existat încercări de a fi murdăriți, mânjiți, târați în mocirlă, dar viața divină în care s-au cufundat îi purifică și îi sanctifică din ce în ce mai mult în pofida dezolării creaturilor întunecate. Dacă sunteți o băltoacă, o mlaștină, veți fi repede întinați. Dar dacă sunteți un ocean, cine vă mai poate murdări?

Bonfin, 26 august 1966

Secțiune 2.04 Puritatea în cele 3 lumi

Conferință improvizată

Dragii mei, am început zilele acestea să vă spun câteva cuvinte despre puritate: puritatea în planul fizic, în planul astral și în planul mental. Desigur, eu nu v-am spus totul, mai există încă multe de spus.

În limba franceză, atunci când se vorbește despre puritate în planul fizic, adică despre corp, despre haine, despre obiecte, se spune: curat, curățenie. În cazul planului fizic nu se vorbește despre puritate. Puritatea corespunde unui domeniu superior, cel al inimii, al sentimentelor, al emoțiilor. Puritatea și curățenia sunt două lucruri complet diferite: putem fi curați fără să fim puri, și putem fi puri fără să fim curați. De exemplu, înțelepții și yoghinii din India sunt de o mare puritate în gândurile și sentimentele lor, dar în exterior, oh Doamne, nu se poate spune că sunt mereu curați. În vreme ce, dimpotrivă, mulți europeni se spală în fiecare zi și chiar de mai multe ori pe zi, dar în interior nu sunt puri. Priviți o pisică: nu veți întâlni un animal mai curat ca pisica, dar ea nu este pură. Nu este fiindcă se gândește numai la șoareci pe care îi înghite cu pielea și cu intestinele. De altfel, mulți oameni se aseamănă cu pisicile!... dar voi știți deja toate aceste lucruri.

Dacă dorim acum să mergem puțin mai sus pentru a exprima puritatea în planul mental, în planul gândurilor, vom întâlni cuvintele: sfânt, sfințenie. Serafimii pe care Ioan i-a contemplat lângă tronul Domnului nu cântau: „Domnul este curat, Domnul este curat!” sau: „El este pur, este pur”... Nu, ei repetau: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu Atotțiitorul”. Gândul este domeniul intențiilor, al cauzelor, al scopurilor; deci, atunci când o ființă a ajuns la o mare inteligență, la o mare lumină, când scopul ei este să împlinească proiectele Domnului, voința Domnului, în acel moment ea se sfințește.

Întâlnim desigur și în limba ebraică termeni ce exprimă puritatea în aceste trei planuri: fizic, astral și

mental. Corpul fizic este denumit „guf” și pentru el există adjectivul „tah”, adică curat. Pentru inimă, latura astrală numită „nefeș”, se spune „tam”: curat. În sfârșit, pentru „ruah”: spiritul (sau și mai sus „neșama”: suflet divin) se spune „kadoș”: sfânt. Iar sfinții sunt numiți „kedoșimi”. Observați deci: „tah”, „tam” și „kadoș”. Există chiar pentru „nefeș” un adjectiv mai potrivit decât „tam”, acesta fiind „tahor”. Se spune în Psalmi:

Lev tahor bara li Elohim... (Doamne, pune în mine o inimă pură...)

Ve ruah kadeșa al tiqar mi meni (și nu-mi lua spiritul tău sfânt).

Aceleași corespondențe se regăsesc cu siguranță și în alte limbi.

Până acum, atunci când auzeți vorbindu-se despre puritate, o înțelegeți într-o manieră generală, dar astăzi, atunci când mă opresc asupra cuvintelor: curățenie, puritate, sfințenie, acestea vă devin mai clare, nu-i așa? În rugăciunea de duminică se spune. „Tatăl Nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău”... Deci sfințit, și nu purificat... sau spălat... sau curățat. Sfințenia este o formă de purificare, dar nu reprezintă puritatea planului astral. Sfințenia este legată de lumea gândului; numele Domnului trebuie să fie sfințit în cea mai măreață lumină a gândului nostru.

Ideea de lumină se găsește în sfințenie. Așa cum v-am mai spus, noi avem în limba bulgară termeni ce indică exact această corespondență. Sfântul este numit „svetia”, iar sfințenia „svetost”. Lumina se numește „svetlina”, eu strălucesc: „az svetlina”, iar lumea: „svet”. Deci, sfântul nu este altceva decât o ființă care face să strălucească lumina ce o posedă, lumina care creează lumi. Lumina este cea care îi aduce sfințenia. În limba franceză, cuvintele: sfânt, lumină, a străluci, lume, au rădăcini foarte diferite, în timp ce în limba bulgară, după cum ați observat: svetia, svetost, svetlina, az svetia, svet... au aceeași rădăcină. Este extraordinar. În general, atunci când se vorbește despre un sfânt, se face referire numai la una dintre calitățile sale:

puritatea sa; nu se vorbește despre lumina sa, ca și cum el nu ar poseda lumină, în timp ce sfințenia este în realitate o calitate a luminii, a luminii pure ce strălucește în planul mental, acolo unde se află inteligența, înțelegerea.

Se spune: „Sfîntească-se numele Tău”. Unde? în case? în temple? Nu, numele Domnului trebuie sfînțit în mintea noastră, în gândul nostru. Iar pentru a sfînți numele Domnului, trebuie mai întîi să-l cunoaștem, să-l înțelegem în întreaga sa măreție. Veți spune: „Să înțelegi... să înțelegi... dar întreaga lume înțelege!” De loc. Dacă toată lumea ar fi înțeles numele lui Dumnezeu, lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Pentru că se spune: „Viața veșnică, înseamnă să te cunoaștem pe Tine, singurul, adevăratul Dumnezeu și pe Hristosul pe care l-ai trimis”. A sfînți numele Domnului înseamnă a cunoaște toate calitățile, toate proprietățile, toate virtuțile numelui Său pentru a putea înțelege ceea ce reprezintă El, în realitate, Spiritul său, iubirea Sa... a înțelege cum a creat El lumea. Deci, a cunoaște numele Domnului, a sfînți numele Domnului, este o lucrare imensă, sublimă.

Există un aspect asupra căruia aș dori să aduc câteva lămuriri. V-am spus adineauri că poți să fii curat fără să fii pur și că poți fi pur fără să fii curat, acest lucru fiind adevărat; dar trebuie să adaug acum că este imposibil să devii un sfânt fără a te purificat în prealabil. Da, pentru a fi un sfânt trebuie mai întîi să fii pur.

Vă voi da o imagine. În trecut lumina se obținea cu ajutorul lămpilor cu gaz și gospodina trebuia să curețe zilnic sticla lămpii înnegrită de fum. Ei bine, puritatea înseamnă sticla curățată; iar lumina care străbate sticla reprezintă sfințenia. Iată de ce trebuie să ne purificăm: pentru ca lumina noastră să poată apărea la exterior. Scînteia se află în fiecare dintre noi, dar ea nu se poate manifesta fiindcă sticla nu este curățată. Totul este conținut în această imagine. Atunci când omul va fi pur, sfințenia se va putea manifesta în el. Puritatea nu este decât o condiție, în timp ce sfințenia este un scop. Omul este pur atunci când sufletul se manifestă prin inima sa;

omul devine un sfânt atunci când spiritul se manifestă prin intelectul său.

Sfințenia vine din înalt, ea vine de la Dumnezeu, iar puritatea vine de jos, din locul în care omul are posibilitatea de a alege și a curăța lucrurile. Ce se va întâmpla dacă veți turna apă curată într-un vas murdar?... Ambrozia vine de la Dumnezeu, dar creierul nostru, inima noastră, întreaga noastră ființă este recipientul pe care trebuie să îl curățăm pentru a primi această ambrozie. Spuneți: „Eu ofer de multă vreme vasul meu Domnului”. Dar Domnul vă răspunde: „Atât timp cât nu ți-ai curățat vasul nu voi vărsa nimic înăuntrul său”. Oamenii întind adesea Cerului niște vase neverosimile, și uneori (vă rog să mă scuzați!) o oală de noapte. De aceea ființele din înalt își spun: „Dacă vom turna ambrozie în vasul său, ea îi va face rău acestui om”. Adesea ființele din înalt ne lasă neîmpliniți tocmai pentru a ne găsi în siguranță.

Dragii mei, această problemă este foarte importantă și trebuie să reflectați la ea. Sfințenia vine de la Dumnezeu, iar puritatea nu poate veni decât de la noi înșine, noi trebuie să o creăm și să o introducem în ființa noastră. Sfințenia vine din înalt; atât timp cât Duhul Sfânt nu vine să ne viziteze, nu putem deveni niște sfinți. Dar când Duhul Sfânt coboară în noi, înseamnă că suntem deja puri, și prin prezența sa el ne sfințește.

În rugăciunea de duminică se mai spune: „Facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ”. Observați cuvintele „voia Ta”. De ce Inițiații doresc să împlinească voia Domnului? Fiindcă este un act magic. Dorind din toate forțele lor să împlinească voia Domnului, ei se leagă de El, și tocmai în această uniune ei ajung să devină puri și să se sfințească. Veți spune: „Cum așa?... Puritatea nu are nimic de a face aici!” Ba da, tocmai. Atunci când un om dorește să împlinească voința Domnului, ființa sa este ocupată, rezervată, închisă tuturor altor influențe, și în acel moment voințele contrare ce doresc să se folosească de el nu pot să o mai facă, fiindcă el este angajat, rezervat, ocupat, și își păstrează puritatea. Atât timp cât omul nu lucrează să

împlinească voia Domnului, toate celelalte voințe vizibile și invizibile ale creaturilor elementare, ale larvelor sau chiar ale ființelor umane încearcă să se infiltreze în el pentru a-l folosi; și între toate aceste voințe contrare: vecinul, vărul, mătușa sa, soția sa etc... el se dezechilibrează complet și impuritățile pătrund în sinea sa. Da, o ființă care nu împlinește deloc voia Domnului nu poate fi nici pură, nici sfântă. Iată o revelație formidabilă pentru aceia care sunt capabili să înțeleagă!...

Veți ști deci de acum înainte că trebuie să lucrați ca să împliniți voința Domnului pentru a vă păstra puritatea, forța, libertatea. Fiindcă dacă nu sunteți ocupați de Domnul, fiți siguri că alții vă vor ocupa, și veți fi apoi la îndemâna celor mai bizare, mai interesate și mai anarhice voințe. Atât timp cât oamenii nu vor înțelege aceasta, atât timp cât nu vor fi servitorii Domnului, hotelul lor, casa lor, magazinul lor, adică întreaga lor ființă se va găsi în bătaia vânturilor, în fața tuturor vizitatorilor, tuturor nepoștilor și ei nu vor reuși niciodată să se purifice.

Vedeți, puritatea, adevărata puritate, sfințenia nu se află acolo unde o căutăm în mod obișnuit. Ea se găsește foarte sus, ea trebuie să vină din înalt. Fluviul coboară din munte, și dacă scoateți apă de la izvorul său, ea este curată, dar mai jos ea va fi mereu murdară, poluată și chiar nocivă. Pentru a bea apă curată, mergeți să o căutați foarte sus, foarte sus, acolo unde se află Domnul, iar această apă vă va spăla, vă va potoli setea, vă va însufleți, vă va face nemuritori. Iată adevărata filosofie. Dar toți aceia care predică despre puritate, despre sfințenie, au înțeles oare această legătură magică? Este imposibil să obțineți puritatea în lumea de jos. Jos nu puteți găsi decât curățenia, și adesea mai ales murdăria.

Ce vom găsi dacă vom căuta simboluri ale purității în toate domeniile și regnurile naturii? în cazul pământului, acestea sunt cristalul, pietrele prețioase, și mai ales diamantul; de altfel, diamantul este piatra cea mai dură. În domeniul vegetal, simbolul purității este lotusul care se naște în apă și ale cărui petale sunt de o limpezime

extraordinară. Veți replica: „Dar crinul?... dar trandafirul?”... Da, și crinul deopotrivă: dar trandafirul reprezintă altceva, el este mai degrabă simbolul iubirii divine. Dintre păsări, porumbelul este simbolul purității, de aceea Duhul Sfânt a fost reprezentat sub forma unui porumbel; dar este de asemenea și mielul, cu lâna sa albă, cu blândețea, inocența, smerenia sa. În planul astral sunt îngerii, „devașii”, așa cum sunt numiți. Și urcând în mod progresiv în diferitele regnuri ale naturii, veți întâlni alte simboluri ale purității, până la Dumnezeu însuși care este puritatea absolută, sfințenia absolută.

Reflectați deci, meditați de acum înainte asupra acestei idei extraordinare că omul, discipolul, trebuie mereu să-și dorească să împlinească voința Domnului pentru a se apăra, a se purifica, a se sfinți. Altminteri, fie că dorește sau nu, va fi constrâns să împlinească alte voințe, și aceste alte voințe nu vor fi la fel de dezinteresate, la fel de pure, la fel de luminoase. Nu trebuie niciodată să te pleci ca să îndeplinești voința oamenilor așa cum o fac mulți care acceptă să se supună ordinelor unor oameni necinstiți sau criminali. Desigur, dacă voințele, proiectele, tendințele unor anumiți oameni corespund voinței Domnului, adică dacă ei doresc fericirea omenirii, să lucreze pentru belșugul, sănătatea, frumusețea și libertatea întregii lumi, atunci să fie ascultați! Dar dacă scopurile lor sunt personale și meschine, este mai bine ca să nu fie urmați.

Vă voi oferi acum un exemplu pentru a vă arăta că oamenii nu știu să citească în cartea naturii vii. Atunci când lăsați câteva firimituri de hrană în camera voastră sau afară, de ce apar imediat pentru a se desfăta tot soiul de insecte, de furnici, de viespi?... Fiindcă murdăria atrage aceste găngănii.

Dar dacă faceți curățenie, ele dispar! în același mod, trebuie să știți că dacă păstrați anumite impurități în sentimentele sau în gândurile voastre, ele atrag nepoștii cărora le place să se hrănească cu aceste murdării, și de care apoi nu vă mai puteți descotorosi. Priviți: pentru că

nu este nimic de făcut, chiar dacă încercați să omorâți sau să alungați insectele; atât timp cât lăsați resturi, vor fi încă gănganii, fiindcă apar mereu altele. Pentru a vă descotorosi de ele, trebuie să eliminați murdăria, și ele vor pleca să-și caute hrana în altă parte. Iar în planul astral, în planul mental unde există deopotrivă gânduri și sentimente care fermentează, care putrezesc, există aceeași lege. Trebuie deci să vă debarasați de aceste impurități și nepoftiții vor pleca.

Nu poți deveni pur atât timp cât nu înțelegi corect puritatea, adică dacă nu o studiezi în toate regiunile. Veți spune: „Dar priviți această tânără, sau acest copil, ei sunt puri”. Numai Dumnezeu poate ști dacă sunt puri... și pentru câtă vreme! Dacă o tânără este ignorantă, ea își va pierde foarte repede puritatea fiindcă este o puritate accidentală și ea nu va ști să o păstreze datorită ignoranței sale. De aceea tineretul trebuie instruit pentru ca să știe în sfârșit ce reprezintă puritatea. Veți spune: „Da, dar nu ne este încă prea clar, nu ne-ați dat vreo definiție”. Nu vă impacientați, vă voi da și definiții; pentru moment însă eu pregătesc terenul.

Să presupunem acum că v-ați dus într-un loc unde s-au reunit oameni aveau conversații și atitudini vulgare; atunci când reveniți acasă vă simțiți murdari și doriți să vă spălați. După baie, vă eliberați de aceste impresii penibile și vă simțiți din nou ușurați. V-ați gândit oare să studiați ceea ce s-a vi întâmplat? Aceste senzații trebuie să constituie tocmai obiectul vostru de studiu. Uneori credeți că v-ați cufundat într-o mlaștină și vă simțiți cleioși ca și cum ceva s-a lipit de voi... Totul este însă curat, dar nu sunteți mulțumiți și simțiți nevoia să vă spălați. Sau dimpotrivă, fără să știți de ce, trăiți o senzație de puritate, de ușurare... V-ați gândit oare să analizați aceste stări? Dumnezeu ne instruiește totuși în acest mod, fiindcă senzațiile interioare sunt informații exacte, precise, matematice.

Veți spune: „Dar nu ne putem încrede în senzații, ele nu sunt precise, nici obiective! Este sigur ceea ce putem

vedea, ceea ce putem cântări, măsura, ceea ce păstrează mereu aceleași forme și dimensiuni, în timp ce viața psihică, viața afectivă, subiectivă, nu este ceva serios"... Ei bine, vă înșelați, fiindcă există și în acest caz factori determinanți, factori absoluți în care ne putem încrede. Oamenii au înlăturat întreg domeniul vieții subiective. Dat fiind rapiditatea și subtilitatea fenomenelor psihice, negăsind încă aparate susceptibile să capteze ceea ce se întâmplă în regiunea sentimentului și a gândului, ei au lăsat acest domeniu foarte important esoteriștilor, mediumurilor, inițiaților, și este păcat. Dar ei se vor concentra mai târziu asupra acestor aspecte și vor găsi aceeași exactitate, aceeași precizie matematică ca aceea din planul fizic.

Esențialul este viața. Deci, a te baza numai pe ceea ce este mort, înțepenit, cristalizat, sub pretextul că este mai ușor de studiat, părăsind ceea ce este viu, nu este un lucru inteligent. Mai ales că în realitate viața este aceea care ascultă de legi foarte exacte... Numai că trebuie să știm asupra cărui aspect să ne oprim pentru a-l studia. Uneori, pe Stâncă, la răsăritul soarelui, vă simțiți calmi, clari, ușurați... da, o senzație feerică, aeriană. Ei bine, analizați această senzație, fiindcă ea este o realitate, și chiar o realitate mai reală decât tot ceea ce este fizic și material. Și atunci când vă cufundați într-o mlaștină din cauza unei lecturi, a unei discuții sau a unor priviri impure, analizați deopotrivă această senzație de impuritate... Veți vedea că în lumea subiectivă, invizibilă, există deopotrivă repere absolute.

Veți spune acum: „Dar cum să diferențiem ceea ce este pur de ceea ce este impur?” Este foarte ușor de aflat. Cineva îmi spunea într-o zi că nu poți ști niciodată ceea ce este bun sau rău, drept sau nedrept... I-am spus: „Ah, chiar nu știți? Ei bine, iată: doriți să dați o palmă cuiva, una foarte puternică. Pălmuiți-vă mai întâi pe voi înșivă. Veți constata desigur că nu e bine. Deci, este simplu, nici pentru persoana respectivă nu va fi bine”. Cum știm, atunci când primim o palmă, că nu ne simțim bine?

Doamne, câtă lumină, câtă înțelepciune, câtă inteligență dintr-odată!

Atunci când este vorba despre tine, vei ști mereu ceea ce este bun sau rău. Jigniți pe cineva, insultați-l, furați-l, dați-i câteva palme, și veți vedea în acel moment dacă nu vă va arăta că știe toate legile, toate regulamentele, întreaga jurisprudență. Dar dacă el face ceva altora, este curios, nu mai știe dacă este bine sau rău. Atunci când a calomniat, când a batjocorit, când s-a îndoit, a bănuț, a criticat, a despărțit, când a împiedicat ființele să se îndrepte spre lumină, el nu știe dacă este bine sau rău. Și totuși, el putea ști foarte bine: trebuia să se pună în situația acelor ființe. Iisus a rezumat acest mare adevăr spunând: „Și precum voiți să vă facea vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea”. Toate legile moralei sunt conținute aici.

Dar să revenim la puritate. Ce a făcut. Iisus atunci când scribii și fariseii au venit la el aducând cu ei pe femeia adulteră pe care voiau să o ucidă cu pietre așa cum prescria legea lui Moise? El s-a aplecat și a început să scrie pe pământ (nu s-a revelat niciodată până acum faptul că semnele pe care le-a trasat erau semne cabalistice), apoi a spus: „Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei!” Deci, numai aceia care erau puri se puteau pronunța sau critica. Iar lor le-a fost teamă, fiindcă și-au amintit că au fost amestecați mai mult sau mai puțin în tot felul de treburi necurate. Da, fiindcă ei cunoșteau sensul semnelor pe care Iisus le-a trasat (aceste semne arătau că pedeapsa va recădea apoi asupra lor dacă nu erau puri). Atunci, ei au șters-o, unul după altul, lăsându-l pe Iisus singur cu femeia. Iar Iisus i-a spus: „Femeie, unde sunt pârlășii tăi? Nu te-a osândit niciunul? Iar ea a zis: Niciunul, Doamne. Și Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de-acum să nu mai păcătuiești”. Toată lumea cunoaște această relatare, dar ea nu a fost înțeleasă. Veți spune: „Cum așa! Dar preoții și pastorii au predicat atât de mult despre acest subiect!” Ei da, este adevărat, s-a predicat prea mult și nu s-a înțeles.

De ce nu s-a observat faptul că numai aceia care sunt impuri îi acuză pe ceilalți de impuritate? De ce Iisus care era pur nu a acuzat-o pe acea femeie? De aici eu trag o concluzie fantastică. Toți aceia care sunt impuri văd impuritatea peste tot și se agață de ea; în timp ce aceia care sunt puri nu se ocupă de impuritatea altora, ei au altceva de făcut. Aceia care sunt cu adevărat puri nu au deschis niciodată gura pentru a critica pe cineva pentru impuritatea sa, deși ei au acest drept; dar nu o fac fiindcă se situează deasupra acestor lucruri. Iisus avea toate drepturile de a o acuza pe acea femeie, dar nu a făcut-o fiindcă puritatea nu se ocupă de murdăria celuiilalt.

Aceia care sunt puri se străduiesc numai să îi purifice pe ceilalți, iar aceia care sunt impuri caută mereu să îi murdărească, să îi calomnieze. Dar nu este nobil să îi murdărești pe ceilalți! Lăsați pe fiecare în judecata Domnului: dacă un om este impur, ei bine, Cerul îi va lua frumusețea, calitățile, capacitățile sale; el va fi lipsit de toate binecuvântările; dar nu este treaba voastră să îl judecați. Iar dacă calomniați pe cineva care trăiește în puritate, orice ați face, el va deveni și mai pur, mai luminos, mai puternic, și voi veți deveni furioși spunându-vă: „Ah!... Nu reușesc, nu reușesc să îi fac rău”. Da, iată soarta tristă a celor care își închipuie că sunt puri și pot să îi judece pe alții. Dacă o fîntă este un izvor, nu o veți putea murdări; deci, în loc de a o critica, imitați-o, deveniți deopotrivă un izvor care țâșnind se purifică fără încetare.

Eu am înțeles multe lucruri de ani și ani de zile și nu mă ocup de impuritățile altora. Dimpotrivă, îi accept așa cum sunt, încerc să îi ajut, să le ofer iubirea, lumina mea, iar dacă nu au înțeles, cu atât mai rău pentru ei! Dacă nu merg pe această cale luminoasă, ei se vor găsi mai devreme sau mai târziu într-o asemenea stare de mușcălire și putrefacție încât toată lumea va fugi de ei ținându-se de nas. Oamenii cei mai impuri sunt mereu aceia care sunt nesatisfăcuți de viață, și care, în loc să lucreze pentru a realiza cel mai înalt ideal, nu se ocupă decât de ceea ce fac ceilalți, îi pândesc, îi bănuiesc și

răspândesc dubii și calomnii despre ei. Tocmai aceasta înseamnă impuritatea: să fii plin de bănuieli, de gelozie, de invidie și de tot ceea ce este negativ.

Pentru a completa ceea ce v-am spus ieri, vă voi atrage atenția acum asupra unui fenomen asupra căruia nu v-ați oprit și care poate totuși să vă lămurească. De exemplu, atunci ați băut o cafea sau o altă băutură energizantă, forțele circulă în voi, vă simțiți mai activi, mai bine dispuși, chiar și credința, speranța voastră și capacitățile voastre de înțelegere cresc. Stimularea energiei voastre nervoase a produs efecte în toate domeniile. Dar iată că altă dată ați devenit puțin anemici, apatici, vitalitatea vi s-a diminuat și întreg organismul este slăbit: gândirea nu vă mai este lucidă, voința este mai scăzută și vă pierdeți încrederea în voi înșivă. În exterior nu există mari schimbări, dar în interior ceva s-a diminuat și întreaga voastră ființă este slăbită. Apoi, forța vitală revine într-o manieră sau alta, și speranța, marile proiecte reapar.

Nu este de mirare că tinerii și toți aceia care posedă o mare vitalitate să aibă mai multă speranță, mai mult curaj, mai multă bucurie, mai multă iubire, în timp ce aceia care sunt mai vârstnici au mai puțin elan, sunt mai obosiți, mai pesimiști și pășesc triști cu capul în pământ... Da, tristețe și dezolare... Când Iisus spunea: „Eu am venit ca ei să aibă viața din belșug”, înseamnă că el cunoștea cu adevărat rolul esențial al vieții. Desigur, această viață despre care vorbea Iisus nu era viața pur biologică, forța vitală. Toți oamenii posedă deja această viață, ei nu au nevoie ca Iisus să vină să le-o dea, cu atât mai mult cu cât nu această viață produce rezultate cu adevărat minunate în planul spiritual, fiindcă cu forțele care se află în stomac, în plămâni, în sex, omul nu se gândește decât să mănânce, să bea, să se lupte, să se culce cu femeii etc.

Atunci când Iisus vorbea despre viață, el subînțelegea deci viața spirituală, fiindcă aceasta este adevărata viață ce ne oferă toate posibilitățile de dezvoltare. În momentul în care începeți să trăiți în acești

curenți care vin direct de la Dumnezeu, deveniți nobili, fideli, înțelepți, puternici. Această viață vă va împinge mereu să vă înălțați, să proiectați peste tot lumina, speranța și iubirea. Viața spirituală este susceptibilă să trezească în om cele mai bune gânduri și sentimente, și pentru că au abandonat-o, oamenii devin din ce în ce mai lacomi, mai primitivi, mai senzuali, mai josnici și cruzi. Dragii mei, trebuie să căutați fără încetare cum să atingeți viața spirituală, cum să vă apropiați de ea, cum să o faceți să țâșnească... Evident, nu este ușor, fiindcă ea vine de foarte sus, și vă trebuie o întreagă instalație, „ticsită de țevi”, pentru a o capta, a o face să circule în voi și a fi fără încetare „adăpați”, umeziți, inspirați. Dar de îndată ce începeți să o gustați, veți înțelege care sunt avantajele de a trăi această viață.

Dacă Iisus se ruga ca discipolii săi să aibă această viață, o făcea evident pentru că aceștia nu o aveau încă. Desigur, ei posedau ceva ce se apropia de adevărata spiritualitate, dar chintesența vieții spirituale nu o aveau. Dacă Iisus le-a spus că le va trimite Duhul Sfânt, înseamnă că ei nu îl primiseră încă. Creștinii cred că apostolii erau pregătiți să primească toate revelațiile. Nu, datorită lui Iisus ei au fost în stare să o facă. Iisus a intervenit pentru ei și ei au primit această viață spirituală numită viața veșnică. Viața veșnică nu este altceva decât viața spirituală. Viața veșnică nu trebuie înțeleasă ca o infinitate de timp; nu, o singură secundă poate fi o eternitate prin calitatea ei. Viața veșnică nu este determinată de durata temporală, ci de calitatea vieții spirituale, a vieții divine.

Chiar dacă nu trebuie să trăiască o veșnicie, oamenii pot trăi viața veșnică. Viața veșnică nu a însemnat niciodată o veșnicie pe pământ, așa cum credea acea sectă în care toți își imaginau că nu vor muri vreodată. Și când mureau, era evident, un accident. Deci, toți mureau accidental și niciunul din voința lui Dumnezeu. Este curios, nu-i așa?... Mulți creștini trăiesc în iluzie. Ei se amăgesc, este formidabil!... Și de altfel, nu sunt singurii. Există multe alte secte ce păstrează încă concepții greșite; dar

Într-o zi, totul va fi revizuit. Unii vor spune: „Dar, și voi, sunteți printre ei, învățământul vostru este o sectă”. Ah! nu, nu! Învățământul nostru este singurul care nu este o sectă. Într-o zi am afirmat chiar ceva foarte îndrăzneț: am spus că deocamdată chiar și Biserica Catolică este o sectă pentru că ea nu acceptă anumite adevăruri universale. Da, chiar dacă cuvântul catolic înseamnă universal, Biserica Catolică este sectară. În timp ce învățământul nostru este un învățământ universal, și într-o bună zi va fi răspândit peste tot.

Veți spune: „Bineînțeles, pledați pentru propriile interese”. Nu este un interes, dacă ar fi așa, eu aș fi fost primul care l-ar fi părăsit de mult. Da, eu aș fi fost primul... Și știți de ce noi nu avem templu? Pentru că ar fi fost mereu neîncăpător, limitat, fabricat cu materiale umane. Există deja un templu, singurul templu al lui Dumnezeu: întreg universul, și atunci nu este neapărat necesar să construim un alt templu. De altfel și noi suntem un mic templu, și în acesta trebuie să celebrăm slujbele. Da, noi trebuie să fim în noi înșine fără încetare în propriul nostru templu. Sunt mulți aceia care nu știu să se roage Domnului dacă nu se află într-o biserică, ca și cum Dumnezeu s-ar afla numai în biserici! Ei nu știu să pătrundă în propriul lor templu; și totuși în Scripturi se spune: „Căci noi suntem Templu al Dumnezeului celui viu”.

Da, voi sunteți un templu, și trebuie să păstrați acest templu curat și pur. Dar creștinii își lasă templul murdar, plin de gunoaie și o dată pe an merg în templele construite de oameni. Ei bine, este prea puțin și nu astfel se vor transforma. Zilnic, întreaga zi, întreaga noapte, trebuie să fim în propriul templu, să nu ieșim niciodată din el, și din timp în timp să mergem în marele templu al naturii. Iată filosofia viitorului, religia viitorului. În acel moment, da, există pentru om o speranță de a se schimba, de a se transforma, pentru că el se va afla zi și noapte în templul său pentru a-l purifica, pentru a-l orna, astfel ca Dumnezeu și îngerii să vină să se instaleze în el. În timp ce acum, mergem o dată pe an pentru a aprinde o lumânare!... Dar

este ridicol, este grotesc! Și chiar o dată pe săptămână este foarte puțin.

Atunci când oamenii nu erau atât de evoluți, era fixată o zi pe săptămână pentru a merge la biserică. Dar în noua religie, vor fi șapte zile pe săptămână; înțelegeți întreaga săptămână, întreaga viață... Numai o singură zi, este prea ușor... În celelalte șase zile am furat, am mințit, am comis adultere și apoi în cea de a șaptea zi mergem câteva minute la biserică, ne cufundăm mâinile într-un agheasmatar, și asta este totul! Dacă ar fi fost eficient, ar fi dat rezultate mai bune. În orice caz, eu nu cred așa ceva. În acest domeniu sunt cel mai mare necredincios și cel mai mare neîncredător. Eu cred, dar în lucruri mai eficiente decât acestea. Veți spune. „Dar cum așa, este îngrozitor ce ne spuneți!” Nu. Fondatorii religiilor erau mari psihologi și mari pedagogi, ei știau ce făceau; cunoșteau natura umană și știau prea bine că într-o epocă în care nu se putea cere prea mult oamenilor, trebuiau să le limiteze recomandările.

Dar va veni și momentul în care oamenii vor spune: „O singură zi pentru a merge la biserică?... Nu, vreau să merg zi și noapte, și să dorm acolo, în biserică”. Și în ce biserică? în propria lor biserică, în templul lor... pentru că, aducându-vă acum saltelele într-o biserică, veți vedea ce veți păți! Deci, în noua religie vom mânca, vom dormi, vom vorbi, ne vom îmbrățișa în propria noastră biserică, după regulile sfințeniei. Veți spune: „Doamne, ce schimbare!” Da, dar este și îmbucurător. Multe reguli au fost date pentru o anumită epocă și ele se vor schimba. Va exista o nouă filosofie, o nouă religie care va fi religia lui Hristos viu, adevărata religie a lui Hristos, religia solară. Timp de secole ea a fost deformată, dar acum, în sfârșit, o vom cunoaște.

Dragii mei, nu cereți decât viața spirituală, căci atunci când viața spirituală vă va vizita, ea va pune în mișcare toate aparatele care sunt în voi; atunci creierul vostru va gândi mai bine, inima se va bucura mai mult, voința va depăși mai bine obstacolele, corpul vostru fizic va fi mai viguros și vă veți putea îndeplini mai ușor

lucrările.

V-am spus mai devreme că atunci când cineva își pierde forța vitală, el începe prin a nu mai vedea nimic, a nu mai simți, este ca mort. Totuși organele sale, facultățile sale sunt acolo; nu i s-a extirpat nimic, îi lipsește numai forța vitală. Dar iată că forța vitală revine și totul reîncepe să funcționeze. Atunci cum să nu înțelegem că la fel se întâmplă și cu forța spirituală? Există în om centrul, chakre, tot felul de instalații necunoscute; dacă ele nu funcționează, înseamnă că nu au curent, că te lipsește „benzina”, că nu există această energie spirituală. În ziua în care această energie se poate manifesta, ea va trezi ceilalți centri care nu sunt numai centri fizici ci și centri psihici, spirituali, și omul începe să perceapă existența altor entități, altor creaturi, altor puteri, altor forțe care circulă. Și câtă bogăție va exista atunci în căutările, în descoperirile sale! Până la infinit... Și originea este energia spirituală care a venit să alimenteze totul, să declanșeze totul.

Aveți flori pe cale să se usuce, le udați și revin la viață. Sau un morcov care de mult timp este aici uscat; îl cufundați în apă și după puțin timp el redevine dur și viguros. Ce se întâmplă?... Dumnezeu a pus o știință nemaipomenită în toate aceste fenomene minore ce se petrec în jurul nostru, dar noi nu te observăm, nu judecăm pentru a înțelege că totul este legat, de aceea nu vedem nicio semnificație la nimic. Sunteți uimiți că asemenea lucruri mici îmi vorbesc atâta? Ei da, ele sunt slove din cartea naturii vii și eu încerc să te descifrez. Mă opresc asupra fiecărei slove și descopăr ceva extraordinar.

Iată deci viața nouă, dragii mei, și atunci când spun viața nouă nu înseamnă nimic altceva decât viața spirituală despre care vorbea Iisus. Numai în această viață spirituală întâlnim puritatea. Toți Inițiații care au reușit să se lege de Izvorul Divin cunosc puritatea; ei gustă zilnic din această puritate, mai întâi ca o senzație de ușurare, de claritate, de prospețime, fiindcă această senzație este o particularitate, o proprietate a vieții spirituale. Viața spirituală este cea

care ne dă zi și noapte senzația de a fi curați, spălați, purificați, sfințiți.

Trebuie să știți că puritatea nu se află acolo unde o căutați. Adevărata puritate se găsește în viața divină, și vă repet, atunci când trăiți această viață divină, nimeni nu vă poate murdări. Chiar dacă sunteți împroșcați cu noroi, dacă sunteți calomniați, nu puteți fi murdăriți. În timp ce, dacă nu trăiți viața divină, orice ați face, vă veți simți mereu impuri, mereu murdăriți de ceva lipicios de care nu puteți să vă descotorosiți. Unii trăiesc mereu cu senzația că sunt niște păcătoși, niște criminali, și repetă: „Eu sunt blestemat... eu sunt blestemat”... În realitate ei nu au comis nicio crimă, dar se simt impuri, se cred blestemați fiindcă viața divină nu i-a vizitat încă.

De îndată ce viața divină v-a vizitat, nimic și nimeni nu vă poate murdări fiindcă din exterior nu puteți fi murdăriți. Vă puteți murdări numai din interior. Este ceea ce voia să spună Iisus: „Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Căci dinăuntru, din inima omului, ies cugetele cele rele”. Impuritatea vine din interior: din inimă, din dorințe, din gânduri; da, impuritatea vine din interior. Vedeți, este scris.

Bonfin, 28 august 1966

Secțiune 2.05 Fluviul vieții

Conferință improvizată

În alte conferințe, v-am vorbit deja mult despre cei zece sefiroți: Kether, Hohmah, Binah, Hased, Gheburah, Tiferet, Nețah, Hod, Iesod și Malkut. V-am mai spus de asemenea că cel de-al nouălea sefirot, Iesod, al cărui nume înseamnă fundament, bază, supraveghează puritatea. Vom vedea imediat de ce o face tocmai acest sefirot care reprezintă baza.

În sefirotul Iesod domnește Domnul Șadai El Hai, al cărui nume înseamnă: Atotputernicul Dumnezeu Viu. Șadai El Hai este distribuitorul vieții. În acest sefirot se găsește ordinul îngeresc al Heruvimilor (îngerii din religia creștină) care îl au în frunte pe Arhanghelul Gabriel. Arhanghelul Gabriel supraveghează nașterea copiilor, și

deci nu întâmplător în Scripturi se menționează că acest Arhanghel a apărut Mariei pentru a-i anunța nașterea lui Iisus, și lui Zaharia, soțul Elizabetei, pentru a-i anunța nașterea lui Ioan Botezătorul. Luna constituie latura materială a sefirotului Iesod, în ebraică Levana. Luna este simbolul femeii, al imaginației, adică al materiei căreia i se poate da o infinitate de forme, dar ea este deopotrivă și simbolul purității. Atunci când ființa umană vine să se încarneze pe pământ, sufletul ei trece prin regiunea lunii, și atunci când părăsește pământul trece din nou pe acolo înainte de a se îndrepta spre alte regiuni. Luna prezidează deci nașterea dar și moartea. Vedeți deci că Luna este legată de probleme esențiale.

În general se fac tot felul de glume legate de lună. Se spune despre un om distrat că este „plecat pe lună”, și se spune în anumite cazuri că am văzut cele două fețe ale lunii! Cât despre nebuni, se spune că sunt lunatici! Și se pare că „insolațiile” provocate de lună sunt mai puternice decât cele ale soarelui! Vedeți deci că luna îi influențează pe nebuni, pe aiuriți, dar acesta este doar aspectul ei inferior. În realitate, luna are mai multe aspecte, dar pentru a simplifica lucrurile, vom menționa numai două: o regiune crepusculară unde se află iluziile, minciunile, nebuniile, aberațiile și o altă regiune care este puritatea absolută, viziunea clară a lucrurilor. Mulți poeți se complac în regiunile crepusculare ale lunii: ei sunt mândri să aducă prin poezia lor un element ireal: fantezia, imaginația, fantasticul, dar acest univers vag și imprecis în care ei se refugiază este foarte periculos și mulți dintre ei au înnebunit.

Fiecare sefirot reprezintă o lume ierarhizată. În regiunile inferioare ale lui Iesod găsim praf, nori, adică iluziile, răătăcirile. Da, pentru că Iesod este începutul vieții psihice iar viața psihică este constituită la început din regiuni cețoase, din forme vagi, nedefinite. De aceea cei care nu au mers mai departe pentru a se dezvolta prin studiu și meditație sunt victime ale unor forme iluzorii. Evident, Iesod este o regiune mult mai subtilă decât

Malkut, dar partea cea mai apropiată de Malkut nu poate prezenta o mare claritate, ea este încă prea umedă, prea prăfuită. Trebuie deci să parcurgem această zonă pentru a merge dincolo de ea... până la descoperirea lumii celei mai mari lumini, Tiferet, regiunea soarelui.

Să vedem acum de ce Iesod reprezintă sefirotul purității. V-am spus deja că Șadai El Hai este distribuitorul vieții și Heruvimii, îngerii, primesc această viață și o transmit oamenilor. Or, așa cum am văzut în conferința precedentă, viața este un curent, un fluviu care vine de foarte sus, de la Izvor... Acest fluviu de viață este Hristos însuși. De aceea Iisus spunea: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” Citind aceste cuvinte, un Inițiat vede imediat imaginea râului care coboară din munte și se aruncă în mare. Drumul, adevărul, viața... Ce reprezintă aceste trei cuvinte? Drumul este albia râului. Viața este apa care curge în albia acestui râu și adevărul este izvorul de unde curge viața, de unde țâșnesc toate creațiile. Dar putem da o altă interpretare. Albia râului cu meandrele sale este calea înțelepciunii ce urcă până la izvor, la adevăr. Cât despre apă, ea este iubirea, viața, căci viața nu este altceva decât iubire, fiindcă viața se naște din iubire.

Iată deci ce voia să spună Iisus: „Eu sunt calea înțelepciunii, eu sunt apa iubirii ce dă naștere vieții divine, și sunt izvorul adevărului de unde curge această apă pentru a potoli setea tuturor creaturilor”. Apa este simbolul vieții, al iubirii. Toate energiile, toate forțele care circulă în natură, în cosmos, sunt reprezentate ca o apă, ca un fluid care udă, potolește setea, care menține viața. Zilnic puteți face acest exercițiu de a bea cu ajutorul gândului din acest râu care vine din înălțimi, de a vă potoli setea din acest izvor limpede și pur, de a rămâne lângă el cât mai mult timp posibil. Efectele acestui exercițiu sunt extraordinare.

Imaginea izvorului și a fluviului își are corespondența sa în viața spirituală, și de aceea învățământul nostru este bazat pe iubire (apa), pe înțelepciune (albia fluviului) și pe adevăr (izvorul).

Fluviile coboară din munți, și datorită munților viața pe pământ poate exista. Munții sunt mari antene datorită cărora pământul comunică cu cerul, ei formează o legătură între pământ și cer. Prin înălțimile lor, ei captează forțe și energii celeste ce se manifestă sub formă de vârtejuri, de unde puternice și luminoase. Din cauza prezenței acestor forțe, spiritele neîncarnate vizitează deseori înălțimile munților: ele se scaldă în aceste efluvii pentru a se întări, apoi pleacă pentru a-și face lucrarea prin lume. Apa care coboară din munți este deci impregnată de fluidele din cer.

Să păstrăm încă această imagine a fluviului și veți vedea ceea ce vom descoperi. Fluviul își are izvorul foarte sus, în munți, apoi coboară spre câmpie. Când izvorul țâșnește, apa este încă foarte pură, cristalină, dar încet, coborând, ea străbate tot felul de regiuni, și cum locuitorii acestor regiuni nu sunt foarte scrupuloși, au obiceiul de a arunca toate resturile și murdăriile în fluviu, fără să se gândească la locuitorii regiunilor situate la vale care vor fi obligați să bea această apă deja poluată. De altfel, și aceștia la rândul lor fac la fel. De aceea, atunci când apa ajunge în câmpie, se poate muri dacă o bei.

Ce reprezintă acest fluviu? Este un simbol dintre cele mai profunde. Este fluviul cosmic pe care îl menționează Apocalipsa, fluviul vieții care potolește setea tuturor creaturilor. Acest fluviu coboară până la noi, străbătând toate ierarhiile îngerești: Serafimii, Heruvimii, Tronurile, Dominațiile, Puterile, Virtuțile, Principatele, Arhanghelii, îngerii și fiecare dintre ele adaugă acestui fluviu toate calitățile și virtuțile sale. Fluviul traversează în fine regiunile sufletelor slăvite, ale profeților, ale marilor Maeștri, ale Inițiaților, ale tuturor acelor care au ajuns la înțelepciune, la puritate, la sfințenie și le hrănește, le potolește setea, le însuflețește. Iar când fluviul ajunge mai jos, în regiunea oamenilor obișnuiți, se întâmplă exact la fel ca pentru râul ce coboară din munte și în care nu încetăm să ne aruncăm gunoaiile.

În planul mental, în planul astral și în planul fizic, oamenii, fără să știe, nu conțin să își arunce gândurile

și sentimentele lor în acest fluviu care este viața. De aceea ei sunt obligați să se hrănească cu resturile unora și altora ca niște mormoloci într-o mlaștină; ei nu pot face altfel, nu pot ieși pentru a bea apă pură. Mlaștina este imaginea lumii. Da, lumea este ca o mlaștină în care mormolocii, broaștele și broaștele râioase își elimină murdăriile: ura, răutățile, furia, și toți aceia din jurul lor le absorb.

Asemenea apei, viața se colorează, se poluează sau se purifică în funcție de regiunile pe care le străbate. Dar fie că este pură sau poluată, viața este întotdeauna viață. Ea are numai grade și în funcție de regiunile pe care le traversează și de creaturile care locuiesc în aceste regiuni, ea are una sau alta dintre calități. Nu toată lumea primește aceeași viață de la fluviu. Deseori, unii îmi spuneau: „Maestre, nu putem face nimic, asta-i viața!” Și eu răspund: „Da, așa este viața, dar ce viață? Viața broaștei râioase, viața mistrețului, viața crocodilului?... sau viața unui înger?” Această viață care vine de la Dumnezeu are diferite grade și ea coboară până în regiunile subterane pentru a hrăni creaturile inferioare. Da, ea alimentează chiar și diavoli, altfel de unde vă imaginați voi că aceștia au prins viață? Ar fi trebuit ca un alt Dumnezeu să fi creat o altă viață, adică un adversar al lui Dumnezeu la fel de puternic sau chiar mai puternic decât el. Nu, nu există decât un singur Dumnezeu și El îi alimentează chiar și pe diavoli. Numai că diavoli nu primesc hrana cea mai pură, ei trebuie să se mulțumească cu ceea ce rămâne și ceea ce rămâne este deja murdar, poluat, viciat. Acesta este de altfel destinul tuturor creaturilor subterane: ele trebuie să se mulțumească să ronțaie câteva coji ce rămân din viața divină.

Pentru a înțelege acest lucru este de ajuns să vedem ce se întâmplă pe pământ cu cerșetorii. Cerșetorii se hrănesc cu ceea ce găsesc în lăzile de gunoi, și sunt aici pentru a ne da o lecție. Ei ne spun: „Priviți-ne, nu am dorit să învățăm, nici să muncim și acum suntem forțați să căutăm în gunoaie cele câteva resturi și coji aruncate de cei mai bogați decât noi. Noi suntem imaginea creaturilor

subterane care trebuie să se mulțumească cu resturile vieții celeste”. Astfel, cerșetorii instruiesc întreaga lume, dar cine le înțelege limbajul?

Veți spune: „Cum așa? Dumnezeu alimentează creaturile care se află în Infern?” Evident, eu știu că această idee îi va șoca pe unii, dar trebuie să reflectați: aceste ființe inferioare, acești demoni care vin să îi chinuie pe oameni, de unde au viață? Numai Dumnezeu singur creează și distribuie viața. Dacă alte creaturi ar putea fabrica viață, ar fi la fel de puternice ca Dumnezeu. De altfel, tocmai aici a pierdut religia creștină: în a accepta că Dumnezeu are un dușman care nu conținește să îi țină piept... și că El are nevoie de oameni pentru a-L ajuta să lupte împotriva acestui adversar! Cum să acceptăm un asemenea lucru? Numai Dumnezeu singur deține viața în puterea Sa, dar generozitatea Sa merge până a nu lăsa creaturile să moară complet, chiar și pe cele mai josnice, pentru că ele se află în slujba Sa.

Da, când unii merită o lecție, nu Dumnezeu în persoană se va ocupa de ei, ci El le va spune servitorilor cu drept de judecată pe care îi are (diavolii): „Mergeți să îl găsiți pe cutare și scuturați-l puțin ca să îl faceți să reflecteze”. Dacă Dumnezeu dorește ca acești servitori să muncească, El trebuie să îi alimenteze puțin. Evident, nu cele mai bune bucăți, nici cele mai groase le vor cădea acestora din Cer, dar ei sunt hrăniți. Și iată cum explic eu că această generozitate a Domnului conține speranța extraordinară că până și aceste creaturi pierdute, dacă se purifică și se căiesc, se vor întoarce într-o zi la El. Nu mă credeți, și totuși este adevărat. Oamenii sunt de o asemenea cruzime încât nu vor nici măcar ca diavolii să devină mai buni; ei consideră că aceștia trebuie să ardă în Iad pe veșnicie. Ei bine, nu, Dumnezeu se gândește să îi cumintească și să îi determine să se întoarcă spre El. Dar cum El are o răbdare nemărginită, nu este grăbit, și de aceea există încă diavoli pentru a-i tulbura pe oameni. Dar se spune că va veni o epocă în care ei nu vor mai putea să îi chinuie, pentru că vor fi legați fedeleș; și această epocă

se apropie.

V-am explicat deja de mai multe ori semnificația balaurlui din Apocalipsă. Se spune în Apocalipsă că balaurul va fi legat fedeleș și aruncat în prăpastie pentru o mie de ani. Și ce se va întâmpla cu el în acel moment? Ei bine, i se vor da atât de multe lecții bune încât atunci când va ieși, va fi perfect educat, nu va mai avea nici dinți, nici gheare, nici unghii, nici venin. Ei da, există jos unele ateliere unde i se vor face câteva tratamente pentru a-l curăța puțin. Credeți că este suficient să închideți un balaur o mie de ani pentru ca să se poate schimba? Nici vorbă!... Un balaur nu se transformă atât de ușor dacă nu este brutalizat. De aceea creaturile care își cunosc perfect meseria lor de educatori se vor ocupa de el. Ele îi vor spune: „Ah! Ah! Este rândul tău, acum. Tu i-ai chinuit destul pe oameni și te vom învăța să îi mai politici”.

Vă veți întreba cum de știu toate aceste lucruri... Le știu pentru că le-am citit, pur și simplu. Unde l-am citit? Nu în cărțile oamenilor, în orice caz. Nu am încredere în cărțile oamenilor, sunt prea decepționat de toate greșelile și incoerențele pe care le-am găsit și nu îmi pierd timpul citindu-le. Acum, eu nu citesc decât cartea Naturii Vii și în această carte am descoperit că iubirea lui Dumnezeu, viața lui Dumnezeu coboară până în profunzimile pământului și ale prăpăstiilor. Chiar și acolo, mai rămân câteva particule de viață, altfel nicio ființă nu ar putea exista în aceste regiuni. Veți spune: „Dar oamenii creează viața!” Nu, dragii mei frați și surori, viața vine de la Dumnezeu, omul nu face decât să o transmită. Omul nu poate crea viața; dacă ar ști să creeze viața, el ar putea să nu mai moară. Omul transmite viața numai pentru un anumit timp, dar el însuși nu este creatorul vieții.

Dar să revenim la această imagine a fluviului. Vă spuneam că fluviul vieții divine coboară până în străfundurile pământului... Dar, ajuns jos, el se purifică de toate deșeurile pe care le-a acumulat în cale - fiindcă există sub pământ uzine cu tot felul de site și transformatoare - și din nou, sub o altă formă, această

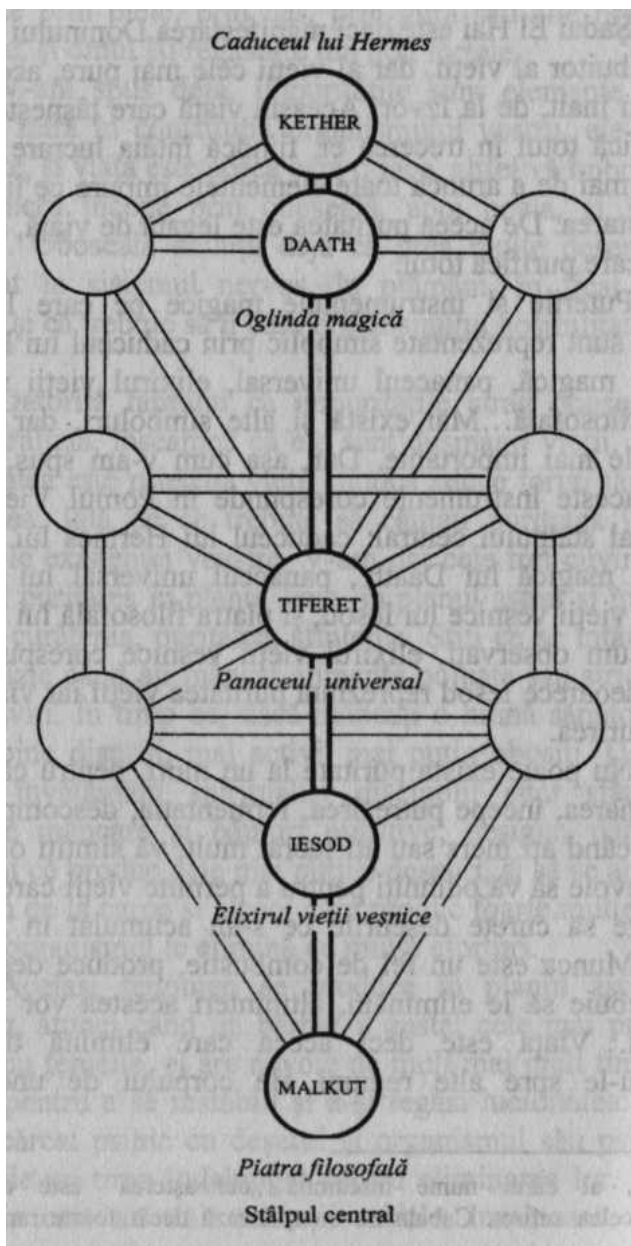
viață se reîntoarce spre înalt. Exact ca și apa care coboară din munte; ea ajunge la mare murdară, tulbure și poluată, dar se vaporizează sub razele soarelui, urcă, și apoi coboară din nou sub formă de ploaie, zăpadă, rouă. Este același fenomen ca cel al circulației sângelui: sângele care iese pur din plămâni trece prin inimă, care îl trimite tuturor organelor unde se încarcă cu deșeuri, apoi se reîntoarce la plămâni pentru a se purifica. Circulația sângelui în corp, circulația apei pe pământ, iată cartea naturii pe care o citim. Totul este scris în această carte, dar oamenii încă nu au înțeles că natura este cartea în care Dumnezeu și-a scris toate legile Sale. Dumnezeu se exprimă prin fenomenele naturii, dar noi nu studiem natura, preferăm să citim cărți scrise de ființe slabe, bolnave și deformatе.

V-am vorbit adineauri despre cerșetori, dar în privința acestui subiect vă pot arăta mai detaliat corespondențele ce se pot descoperi între viața exterioară și viața interioară. Oamenii foarte bogați merg în restaurante unde găsesc hrana cea mai proaspătă și de cea mai bună calitate, în timp ce săracii merg în mici restaurante unde li se pregătesc ciorbe și tocane cu resturile provenite de la marile restaurante. Mai există și aceia care nu-și permit să meargă nici în micile restaurante pe care îi numim cerșetori și care se hrănesc numai cu câteva bucăți uscate de pâine sau cu resturi pe care le adună din lăzile de gunoi. Vedeți deci cum bogații au mulți bani ca să-și cumpere hrana cea mai proaspătă, în timp ce aceia care nu au bani sunt obligați să mănânce resturile aruncate de alții. Ei bine, același fenomen se produce și în planul psihic, spiritual, dar se poate întâmpla ca în aceste planuri să îi vedeți pe cei bogați hrănindu-se din lăzile de gunoi!

Regăsim în viața interioară aceeași ierarhie ca în viața exterioară. Atunci când o ființă nu are decât gânduri și sentimente frumoase, sufletul ei se hrănește numai cu hrană cerească. În vreme ce acela care a coborât în gradele inferioare ale vieții, fiind preocupat numai de invidiile,

poftele sale nemăsurate, dorințele sale grosolane, nu face decât să sărăcească și nu se poate deci hrăni în cel mai bune „restaurante” ale lumii spirituale. El este ca un cerșetor, obligat să mănânce tot ceea ce alții aruncă și nu își poate forma un corp spiritual pur și luminos, fiindcă elementele care le adună sunt întunecoase și murdare. Dacă nu doriți deci să fiți obligați să absorbiți ceea ce alții au aruncat, nu trebuie să rămâneți în regiunile inferioare, ci să urcați foarte sus. Iată cel mai mare secret al vieții spirituale. La fel cum pentru a găsi apa pură trebuie să mergeți foarte sus pe munți, tot așa trebuie să mergeți până la izvor pentru a bea apa cristalină a iubirii divine. Trebuie să fii bogat în virtuți pentru a te hrăni și a-ți potoli setea în restaurantele celeste.

Să studiem acum raporturile ce există între viața și puritate. V-am spus că Șadai El Hai este Domnul vieții. În Arborele Sefirotic, Iesod este penultimul sefirot. În realitate, el nu este situat dedesubtul celorlalți; dispunerea verticală a Pomului Vieții adoptată de Cabală nu este decât o modalitate de a prezenta lucrurile. Există zece sefiroți: Kether, Hohmah, Binah, Hased, Gheburah, Tiferet, Nețah, Hot, Iesod, Malkut, și fiecare dintre ei exprimă o calitate, o virtute a Domnului. Nu există zece zei, ci un singur Dumnezeu. Șadai El Hai este același Dumnezeu ca Ehie, ca El sau ca Elohim Gibor, Dar El apare în Iesod sub aspectul său de creator și de distribuitor al vieții. În Arborele Sefirotic niciuna dintre manifestările Domnului nu este inferioară alteia. Între sefiroți există diferențe numai în ceea ce privește materia fiecărei dintre aceste regiuni. De la Kether la Malkut materia devine din ce în ce mai densă, dar între atributele Domnului nu există nicio diferență de calitate.

Șadai El Hai este deci manifestarea Domnului creator și distribuitor al vieții, dar al vieții cele mai pure, aceea care vine din înalt, de la Izvor. Această viață care țâșnește curată și purifică totul în trecerea ei, fiindcă întâia lucrare a vieții este tocmai de a arunca toate elementele impure ce

îi tulbură manifestarea. De aceea puritatea este legată de viață, de viața divină care purifică totul.

Puterile și instrumentele magice pe care le caută Inițiații sunt reprezentate simbolic prin caduceul lui Hermes, oglinda magică, panaceul universal, elixirul vieții veșnice, piatra filosofală... Mai există și alte simboluri, dar acestea sunt cele mai importante. Dar, așa cum v-am spus, fiecare dintre aceste instrumente corespunde în Pomul Vieții unui sefirot al stâlpului central: caduceul lui Hermes lui Kether, oglinda magică lui Daath (*Daath, al cărui nume înseamnă „cunoașterea” este cel de-al unsprezecelea sefirot. Cabala nu menționează decât foarte rar sefirotul Daath*), panaceul universal lui Tiferet, elixirul vieții veșnice lui Iesod, și piatra filosofală lui Malkut. După cum observați, elixirul vieții veșnice corespunde lui Iesod, deoarece Iesod reprezintă puritatea vieții iar viața pură dă nemurirea.

Nu poate exista puritate la un mort, pentru că odată cu stagnarea, începe putrezirea, fermentația, descompunerea. Atunci când ați mers sau ați lucrat mult, vă simțiți obosiți și aveți nevoie să vă odihniți pentru a permite vieții care se află în sânge să curețe deșeurile ce s-au acumulat în mușchii voștri. Munca este un fel de combustie, produce deșeuri pe care trebuie să le eliminăm, altminteri acestea vor paraliza mușchii. Viața este deci aceea care elimină deșeurile ducându-le spre alte regiuni ale corpului de unde sunt eliminate prin piele, prin nas, prin gură sau alte organe de evacuare; și omul își regăsește din nou forțele.

V-am spus deja, impuritățile sunt elemente străine care nu intră în constituția organismului vostru, ele trebuie eliminate, și viața este aceea care o face, altfel vă îmbolnăviți. Acest lucru începe prin oboseală, apoi boala, și în final moartea. Oboseala anunță deja că prea multe deșeuri s-au acumulat în sistemul nervos, în plămâni, în ficat sau în mușchi, și că trebuie să îi dăm organismului posibilitatea să le elimine.

Datorită faptului că impuritățile atrag oboseala sau

chiar paralizia, înseamnă că ele sunt dușmanii vieții. În timp ce puritatea este prietena vieții fiindcă aduce forța, sănătatea, activitatea. Iată de ce trebuie să căutați puritatea în toate domeniile existenței voastre. V-am dat cele trei cuvinte care exprimă puritatea în planul fizic, în planul astral și în planul mental: curățenia, puritatea, sfințenia. Știți ce se întâmplă în planul fizic când ați mâncat alimente poluate sau stricate: vă îmbolnăviți. În timp ce, dacă mâncați o hrană sănătoasă, vă simțiți bine dispuși, mai activi, mai puțin obosiți. De aceea într-un învățământ spiritualist discipolii sunt sfătuiți să consume mâncare și băuturi nutritive, desigur, dar foarte ușoare și ce produc cele mai puține deșeuri, și să se abțină de exemplu de la carne și alcool care produc foarte multe resturi pe care organismul le elimină cu multe eforturi.

Același fenomen se produce în planul astral. De exemplu, atunci când un bărbat a gustat cele mai primitive plăceri cu femeile, el are nevoie de mult mai mult timp și de odihnă pentru a se restabili și a-și regăsi luciditatea: el este supraîncărcat psihic cu deșeuri și organismul său psihic are nevoie de un timp îndelungat pentru eliminarea lor. În timp ce, aceia care au trăit senzații subtile, luminoase, feerice, divine, nu își supraîncarcă sistemul nervos, și le trebuie puțin timp, puțină odihnă, pentru a-și regăsi vigoarea.

Observați deci avantajul de a trăi o viață plină de puritate în toate domeniile, în toate planurile, pentru că nu numai sănătatea voastră se îmbunătățește, dar inima voastră se bucură și limpezimea spiritului vostru se amplifică până când vă permite să concepeți ideile cele mai vaste și să pătrundeți în misterele cele mai profunde ale Creației. Altfel, vor exista întotdeauna văluri, perdele, ecrane ce vă vor împiedica să vedeți și să înțelegeți tot ceea ce merită să fie văzut și înțeles. Viața impură pe care majoritatea oamenilor sunt pe cale să o trăiască reprezintă deci cel mai mare obstacol pentru o deplină înțelegere și un adevărat progres. Puteți să nu mă credeți acum, sunteți liberi să o faceți, dar eu am verificat ceea ce vă spun, și

alții au verificat-o deopotrivă înaintea mea; acest lucru este valabil pentru veșnicie.

Vă voi da acum câteva metode de purificare. Bineînțeles, există mijloace exterioare de a te concentra asupra unui obiect din argint (pentru că dintre toate metalele, argintul este legat de lună) sau de a te cufunda în apă. Dar în realitate, aceste metode nu fac decât să contribuie la purificare, nu ne pot purifica în totalitate. Ar fi prea ușor dacă, pentru a deveni puri, ar trebui să ținem în mână un obiect de argint sau să ne cufundăm într-un bazin, fiindcă atunci ar exista numai îngeri pe pământ – ceea ce nu este cazul. Amintiți-vă ce v-am spus în conferința precedentă. Pentru a vă purifica, nu numai că trebuie să vă spălați, dar trebuie să urcați foarte sus pentru a trezi gânduri și sentimente ce vor fi și ele pure, adică dezinteresate, impersonale.

Să luăm exemplul apei. Apa ne învață deja că există două procese de purificare: infiltrarea și evaporarea. Pentru infiltrare, apa pătrunde în pământ și după ce a străbătut diferite straturi în care își lasă deșeurile cu care este încărcată, ea revine pură, potabilă. În mod simbolic, acest drum este acela urmat de majoritatea oamenilor care nu încetează să fie hărțuiți, maltratați, striviți de evenimente sau de alte persoane, și din cauza acestor suferințe, a marilor presiuni pe care le au de suportat, ei reușesc în final să se purifice.

Dar discipolii aleg cea de a doua metodă. Soarele îi purifică, și nu pământul. La fel cum apa se evaporă sub efectul razelor de soare, discipolul care se expune razelor soarelui spiritual se încălzește și se înalță în aer, simbolic vorbind: el absoarbe elementele care se află în straturile eterice ale atmosferei, și astfel se purifică; coboară apoi pentru a „uda” plantele, animalele, oamenii. Aceia care doresc să se purifice prin înțelepciune și lumină nu suferă.

Prin prima metodă, trebuie să treceți prin regiuni întunecate, necunoscute și îngrozitoare ale pământului, în timp ce a doua metodă ne permite să observăm, să contemplăm și să cunoaștem datorită razelor de soare. Apa

care vine din înalt este mult mai bogată și mai puternică decât aceea care țâșnește din izvoarele pământene, și de aceea pentru a face unele experiențe, alchimiștii recomandau ca să fie folosite apa de ploaie sau rouă, fiindcă acestea conțin forțele cerului. Apa izvorului chiar filtrată conține încă materii inferioare. Dovada constă în faptul că această apă care este puternic mineralizată nu spală la fel de bine ca apa de ploaie.

Eu vă pot da numeroase exerciții de purificare, dar astăzi nu voi face decât să vă indic rapid pe acelea pe care le puteți pune în practică cel mai ușor; trebuie numai să știți că este necesar să le practicați ani în șir pentru a obține rezultate.

Primul exercițiu. Vă imaginați că ați urcat foarte sus, la mii de kilometri, și că acolo reușiți să captați prana, care este viața pură: o faceți să treacă prin voi ca o ploaie celestă, și ea pătrunde prin toate celulele voastre. Faceți acest exercițiu până veți avea senzația că sunteți ușori, că respirați mai bine, că vedeți mai limpede.

Al doilea exercițiu. Priviți soarele, dimineata, și cu ajutorul gândului mergeți până în centru lui pentru a vă purifica în lumina sa.

Al treilea exercițiu. Vă expuneți goi în aer imaginându-vă că aerul vă străbate corpul și vă preia toate impuritățile.

Al patrulea exercițiu. La fel ca precedentul, dar cu apa, într-o cadă, în mare sau într-un râu, alegând însă un loc în care nu au venit deja mii de persoane.

Al cincilea exercițiu este un exercițiu cu pământul. De exemplu, mergeți la pădure, și vă întindeți pe burtă; săpați o mică groapă și vă puneți degetele în acea groapă și adresându-vă pământului, îi spuneți: „Ah, pământ, mama mea, tu care mi-ai dăruit toate elementele ce mi-au format corpul, îți mulțumesc. Dar am o rugămintă la tine: ia toate impuritățile ce s-au adunat în mine și trimite-le jos, în șantierile și laboratoarele tale, dăruindu-mi în schimb materialele cele mai pure pentru ca să-mi pot îndeplini lucrarea mea în lume”. Vorbiți-i astfel pământului și apoi

pronunțați o formulă pe care v-am promis-o demult, dar nu v-am dat-o încă. Iată această formulă: Taro Tora Rota Tarota Rotaro. Sunt cuvinte cabalistice de o eficiență formidabilă. Pronunțați deci această formulă și rămâneți câteva minute în meditație. În acel moment, pământul, inteligența pământului vă aude și dă ordin lucrătorilor săi să vină să vă descarce de toate particulele nocive și întunecate și vă veți simți ușurați, eliberați.

Dragii mei frați și surori, eu v-am oferit astăzi câteva metode (*A se vedea „Note complementare” unde sunt prezentate într-un mod mai detaliat câteva metode de purificare: postul, abluțiunea, exercițiile de respirație*), veți ști oare să le apreciați? Vă veți sfinți deja acceptând ideile pe care vi le-am expus. Da, acest idei sunt capabile să vă sfințească. V-aș putea face și alte revelații, dar nu a venit încă momentul și nu le-ați putea suporta. Vă mai rămân încă multe lucruri de cunoscut, dar trebuie să vă pregătiți.

Bonfin, 25 august 1966

Secțiune 2.06 Pacea și puritatea

Conferință improvizată

Dragii mei, în ultima vreme am aruncat o privire asupra purității. Dar, eu cred că astăzi, câteva cuvinte vă vor fi foarte folositoare din nou pentru a avea o idee mult mai clară asupra acestui subiect. Ați văzut că, fără puritate, este imposibil să fii sănătos și fericit, dar deopotrivă este imposibil să cunoști pacea. Dacă Inițiații dau o așa mare importanță purității, înseamnă că ei au înțeles că, cea mai mică impuritate din corpul lor fizic, din sentimentele și gândurile lor, duce deja la pierderea păcii.

Pacea este rezultatul unei armonii între toate elementele care constituie omul: spiritul, sufletul, intelectul, inima, voința, și chiar corpul fizic. Iar dacă ea este atât de greu de obținut, este pentru că tocmai aceste elemente se află rar în armonie. Atunci când omul are gânduri inteligente, iată că inima sa în care s-a strecurat un sentiment inferior îl împinge să facă nebunii. Sau atunci când este animat de cele mai bune dorințe, voința sa este paralizată. Cum vreți să se simtă el în pace în această

harababură? Pacea este ultimul lucru pe care omul îl poate obține. Dar atunci când, după tergiversări și lupte, după căderi și victorii, în sfârșit natura sa divină învinge toate revoltele și hărmălaia naturii sale inferioare, numai atunci el poate găsi pacea înainte ajungea poate să trăiască clipe minunate, dar acestea nu erau de durată. Și astfel auzim mulți oameni spunând: „Mi-am pierdut pacea”.

Pacea, adevărata pace este imposibil de pierdut. Se pot produce din când în când câteva agitații, dar acestea nu sunt decât niște mișcări superficiale; pacea se află în interior, în profunzime. Ca în cazul oceanului: suprafața este mereu agitată de valuri, dar în profunzime se găsește pacea. Atunci când omul ajunge să introducă în el adevărata pace, agitațiile care se pot produce la suprafață, în lumea fizică, nu ajung niciodată să tulbure această stare durabilă pe care a reușit să o obțină. El se simte protejat ca într-o fortăreață. În Psalmul 90 se spune: „Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălășlui”. Acest înalt loc retras este Eul Superior. Atunci când omul ajunge să atingă punctul cel mai înalt al ființei sale și să nu îl mai părăsească, el începe să cunoască pacea. Această pace este o senzație divină, inexprimabilă. Dar câte victorii trebuie să obțină asupra dorințelor sale, asupra gândurilor sale, asupra faptelor sale, până să ajungă aici!

Eu știu că vă gândiți: „Ce ne tot povestiți?... Ați spus la început că ne veți mai vorbi despre puritate!” Dar eu vă vorbesc despre puritate. Fiindcă pacea provine dintr-o armonie, dintr-un acord perfect între toți factorii și elementele care constituie ființa umană, această armonie neputând exista decât atunci când toate aceste elemente sunt purificate. Dacă nu sunt în acord, înseamnă că anumite impurități s-au introdus în ele. Atunci când un om a mâncat un aliment care nu i-a plăcut, el nu se simte bine, devine nervos. Dar dacă ia un purgativ, se va simți mai bine. Impuritățile distrug pacea. Pentru a obține pacea, primul lucru este deci să lucrezi ca să te purifici, să elimini toate materialele ce pot bloca buna funcționare a

intelectului, a inimii și a voinței. Un adevărat Inițiat a înțeles numai un singur lucru: că esențialul este să devii pur, pur ca lacul din munte, pur ca albastrul cerului, pur precum cristalul, pur ca lumina soarelui... Fiindcă cu această puritate el va obține tot restul. Evident, puritatea nu se poate realiza așa ușor. Dar cel puțin trebuie să o înțelegi, apoi să o iubești, să o dorești prin toate fibrele corpului tău, și în sfârșit să o realizezi în planul fizic.

Dacă în corpul vostru fizic, în inimă sau în gândirea voastră se produc tulburări, este pentru că ați absorbit elemente impure, iar „impure” înseamnă foarte simplu: străine. Dacă impuritățile sunt materiale nedorite, este pentru că ele sunt străine organismului uman. Aceste materiale nu sunt poate impure ele însele, dar sunt considerate astfel fiindcă nu intră în mod normal în construcția ființei umane, adică în construcția organismului său fizic sau psihic. Ele sunt deci nocive și trebuie înlăturate. Dacă sunteți într-o stare de agitație, înseamnă că ați permis unei impurități să pătrundă în voi sub forma unui gând, a unui sentiment sau a altui lucru.

Unele persoane se plâng că atrag asupra lor toate necazurile. „Totul cade asupra mea, spun ele, și nu înțeleg de ce”. Este totuși ușor de înțeles. Știți că se poate atrage trăsnetul în anumite locuri unde s-au instalat paratrăsnete. Paratrăsnetul are ca scop să atragă trăsnetul, să îl canalizeze și să îl facă să coboare după o traiectorie prevăzută. Or, impuritatea este „un paratrăsnet” special. Orice materie posedă proprietatea de a atrage elemente ce îi corespund, dacă vreți, un anumit tip de trăsnet. Să știți deci că fiecare impuritate depusă undeva în corpul fizic, astral sau mental, este destinată să atragă un trăsnet specific, adică unde, vibrații particulare ce se află în legătură cu aceasta. Prezența unei impurități într-un anumit loc este cea mai mare garanție că „trăsnetul” va putea produce într-o zi efecte în acel loc: o boală sau alte tulburări vor apărea acolo dintr-odată.

Astăzi eu vă dau deci o cheie: orice impuritate aduce necazuri, fie în planul mental, în planul astral sau în planul

fizic; și atunci când spun „necazuri” înseamnă cel mai mic rău, fiindcă impuritățile pot produce deopotrivă otrăvirea, intoxicația și chiar moartea. Este deci necesar să vă purificați în toate planurile, prin purgative, prin spălături, prin abluțiuni, prin băi, prin meditație, prin rugăciune, numai în aceste condiții veți fi salvați.

Toate bolile fizice și psihice se explică prin prezența impurităților. Dar, din nefericire, în loc să înțelegem că trebuie să ne purificăm, căutăm medicamente, tot felul de mijloace exterioare, și niciodată purificarea. Veți spune: „Există oameni care duc o viață pură și totuși se îmbolnăvesc”. Nu putem face nimic, desigur, fiindcă există mereu multe impurități în hrană, în băuturi, în aerul pe care îl respirăm. Atât timp cât întreg pământul nu va fi purificat, oamenii vor suferi impuritățile colective. Organismul nu reușește niciodată să elimine toate impuritățile, și materialele străine care se acumulează în el pot să împiedice de exemplu circulația, provocând arteroscleroza. Natura a dat ființei umane posibilitatea de a trăi sute de ani, dar din cauza impurităților pe care este obligată să le absoarbă, destinul ei este de a se slăbi, de a îmbătrâni și a muri foarte repede.

Evident, dacă omul ar putea bea câteva înghițituri din elixirul vieții veșnice, toate impuritățile ar dispărea: venele, arterele, toate canalele sale s-ar destupa și el și-ar regăsi tinerețea. Elixirul vieții veșnice nu este altceva decât un lichid de o puritate excepțională ce poate destupa toate canalele corpului fizic. El exista în antichitate, și poate că mai există și astăzi ființe care să îl posede. În realitate, acest elixir este răspândit peste tot în natură, în pământ, în oceane, în râuri, în munți, în aer, în planete, și mai ales în razele soarelui, dar în doze infinitezimale și ar fi necesare tot felul de aparate pentru a-l capta, a-l condensa și a-l păstra. Dar atunci când asistăm dimineața la răsăritul soarelui, căutăm să primim acest elixir care, asemenea apei vii, circulă în întreaga natură. Fiecare atom de prana, fiecare sferă minusculă în suspensie în aer este umplută cu o esență spirituală. Când ne concentrăm

asupra soarelui, corpul nostru absoarbe aceste particule care ne purifică, ne întăresc, ne însuflețesc.

Omul introduce viața în sine prin purificare. Evident, chiar dacă hrănește în el gânduri și sentimente foarte pure, el nu va ajunge să se debaraseze în întregime pe parcursul unei existențe de toate impuritățile ce se acumulează în corpul său fizic. Dar continuând astfel în mai multe reîncarnări, el își va mări puritatea. Dar cum omenirea evoluează, iar pământul se transformă și el, într-o bună zi (dar într-o zi desigur foarte îndepărtată) totul va deveni pur, luminos, transparent, totul va deveni strălucitor: pietrele, pomii, munții și chiar corpul oamenilor. Iată proiectele Domnului.

Dar nu pentru că eu vă spun că boala este consecința impurităților trebuie să îi criticați pe cei care sunt bolnavi spunându-le: „Ah, sunteți bolnavi pentru că trăiți în impuritate, Maestrul ne-a spus-o”. Nu, se poate întâmpla ca ei să ducă o viață pură, dar impuritățile s-au acumulat în sinea lor de foarte multă vreme și nu trebuie să le reproșați acum toate aceste întâmplări de demult. Eu sunt obligat să vă explic lucrurile așa cum sunt, dar nu trebuie să vă folosiți de ceea ce vă spun pentru a-i critica pe alții.

Acesta este destinul nostru, al tuturor: puritatea ne însuflețește iar impuritățile ne aduc moartea. Nu putem face nimic împotriva acestui lucru, decât să încercăm să îndreptăm situația devenind și mai mult stăpâni pe noi înșine, urmărindu-ne gândurile, sentimentele și faptele. Da' nu putem remedia totul, fiindcă întreg pământul este contaminat. Dacă am putea mânca și bea alimente complet pure, corpul fizic nu ar fi otrăvit, și omul nu ar muri așa de repede. Dar unde să mergem acum să găsim o hrană și băuturi pure, să respirăm o atmosferă pură? Întreg pământul este poluat. Nutrind gânduri și sentimente pure, putem întârzia bolile și moartea, dar nu le putem suprima în totalitate fiindcă corpul fizic depinde de starea actuală a întregului pământ, a tuturor oamenilor.

În domeniul psihic este posibil să te hrănești cu elemente cu adevărat pure, luminoase, celeste, dar în

planul fizic prin hrana și băuturile pe care le întâlnește acum, omul este obligat să absoarbă tot felul de impurități. Chiar și pâinea pe care o mâncăm, tot ceea ce bem este contaminat. În ceea ce privește laptele, s-a încercat remedierea lipsei de igienă prin metode științifice: vacile nu mai sunt mulse cu mâinile murdare, totul se face mecanic, iar astăzi laptele este sterilizat, pasteurizat etc... Să fie oare bine? Laptele nu va mai conține bacili, dar nici elemente cu adevărat nutritive. Toate acestea trebuie studiate: atunci când se dorește să se remedieze în mod științific anumite inconveniente, se provoacă altele. Eu nu vreau să spun că cercetările savanților sunt inutile sau nocive, nu, dimpotrivă, datorită cercetărilor lor viața oamenilor s-a prelungit... Dar vom vorbi despre acest subiect altă dată.

Problema purității va fi într-o zi studiată peste tot și în toate domeniile. Fie că o numim igienă sau altfel, puțin contează, puritatea va fi mereu aceea ce va fi studiată pentru a prelungi viața, pentru a îndepărta bolile și a aduce fericire oamenilor.

Dragii mei, gândiți-vă la puritate, concentrați-vă asupra ei zi și noapte, și ea va produce asupra voastră efecte minunate. Nu este vorba să vreți să deveniți puri din orgoliu, ci fiindcă simțiți nevoia, și pentru binele celorlalți, fiindcă lumea întreagă va beneficia. Pentru a-i putea ajuta pe alții, trebuie mai întâi să te ajuți pe tine însuși. Cineva vă spune: „Aveți o pată pe față, v-o curăță imediat”, și fără să se uite mai întâi dacă are mâinile curate, dorind să vă curețe, el vă mâzgălește cu mâinile pline de unsoare! Vedem adesea impuritatea altuia, în loc să o vedem pe a noastră. Iată de ce, dacă dorim să îi ajutăm pe ceilalți, trebuie să lucrăm mai întâi să ne purificăm pe noi înșine, să ne sfîntim. Este foarte greu, desigur, dar merită osteneala, fiindcă suntem recompensați din plin!

Bonfin, 29 august 1966

Secțiune 2.07 Puterea magică a încrederii

Conferință improvizată

În completarea celor ce v-am spus în aceste ultime

zile despre puritate, mă gândesc că și astăzi este folositor să mai adaug câteva cuvinte, astfel ca să aveți o idee clară despre gândurile și sentimentele ce introduc impurități în ființa umană. Este o problemă pe care trebuie să o studiem din punct de vedere magic fiindcă, v-am menționat deja deseori, pentru mine acest aspect este cel mai important. Atât timp cât nu cunoaște aspectul magic al lucrurilor, omul nu se va apropia niciodată de esențial. Or, în vreme actuală, există obiceiul să se studieze problemele din toate punctele de vedere: economic, estetic, chimic, fizic, mecanic, social, astronomic etc... dar ele nu sunt studiate niciodată din punct de vedere magic; și totuși, vă repet, acesta este cel mai important punct de vedere.

Să luăm exemplul unui soț și al soției sale, al unui patron și al muncitorilor săi, al unui profesor și al elevilor săi, și să observăm cum se derulează în general lucrurile. Soțul își dă seama că soția sa vine uneori acasă mai târziu ca de obicei, și atunci, fără nicio dovadă, el o bănuiește că îi este infidelă... Ce se întâmplă atunci? Ce reprezintă aceste îndoieli și bănuieli din punct de vedere magic? Ce produc ele? Iată ceea ce oamenii nu cunosc. Ei consideră totuși că este normal și firesc să-și bănuiască soția și să o chinuiască cu neîncrederea lor. Eu nu spun că nu trebuie să nu avem niciodată bănuieli, dar problema constă să aflăm mai întâi care sunt, în acel moment, forțele pe care omul le declanșează și le proiectează fără știrea sa, și ceea ce ele vor produce. Uneori, soția este cea care își bănuiește deopotrivă soțul, ea este geloasă, îl chinuie, și amândoi sunt pe cale să se distrugă fiindcă gândurile și sentimentele ce le nutresc sunt de o calitate foarte joasă. Sau patronul este acela care își bănuiește angajatul că este necinstit, că lucrează din când în când pentru alții, în timp ce lucrătorul își bănuiește patronul că vrea să îl exploateze, și dorește cu orice preț să îl culpabilizeze pentru a-l concedia. Peste tot, peste tot circulă numai bănuieli și îndoieli...

Așa cum v-am spus deseori, trebuie să ținem mereu seama că ființa umană posedă două naturi: o natură

superioară și o natură inferioară, iar efectele pe care le produceți asupra unei ființe depind deci de niște forțe pe care le treziți în una sau alta dintre naturi. Atunci când bănuiți pe cineva, vă legați de natura sa inferioară, și nu numai că o întăriți, dar primiți din partea ei niște curenți, și într-o zi veți dobândi unele defecte și slăbiciuni din partea aceluia pe care l-ați copleșit fără încetare. Preocupându-vă mereu de defectele altora, deschideți în voi înșivă o ușă pentru a le primi, și prin această manieră de a acționa vă întârziați evoluția.

Dacă aveți deci în minte numai viciile și crimele oamenilor, atrageți toate entitățile rele care se află acolo, în adversarul vostru, în vecinul sau soțul vostru, și să nu vă mirați dacă într-o zi vă simțiți împovărați. Este pur și simplu un fenomen magic. Și contrariul este deopotrivă adevărat. Dacă vă hotărâți să nu vă mai gândiți deloc la defectele cuiva, ci să vă legați de virtuțile sale, de spiritul său, fie că el știe sau nu, se stabilesc legături, curenți între el și voi, și într-o zi îi veți semăna. Toate ființele care cunosc această mare lege a schimbului, a osmozei, a fuziunii, încetează să se lege de slăbiciunile celorlalți căutând, dimpotrivă, ființe foarte evolute pentru a face schimburi cu ele. Astfel lucrează aceia care sunt inteligenți. Ceilalți, care sunt niște creaturi mărunte și slabe, ignorante, se leagă numai de defectele altora, de urâtenia lor, fără să știe ceea ce îi așteaptă. Doamne, ce trist este că nu se reușește instruirea oamenilor! Lor le plac murdăriile, au nevoie de presa de scandal, de cărțile din Colecția Neagră, ei nu pot trăi fără această hrană. Foarte rari sunt aceia care caută ființe instruite, nobile, curate: sfinți, Maeștri, Inițiați.

Vă voi prezenta acum un fenomen pe care nu l-ați observat. Atunci când bănuiți pe cineva, fără să vă dați seama îl împingeți să facă ceea ce bănuiți. De exemplu, un soț își bănuiește soția că s-a aflat în brațele altuia, o acuză de infidelitate... în realitate, nu este adevărat, ea protestează, se justifică, dar nu este nimic de făcut, soțul este de o gelozie bolnavă și o interoghează fără încetare

despre cele mai mici amănunte din viața ei, îi face scene. Ce se întâmplă după un timp? Această soție care a dorit mereu să rămână fidelă soțului, ajunge să îl trădeze, și ea este prima care se miră, nu înțelege cum a ajuns să comită un adulter. Dar soțul ei a fost acela care pur și simplu a împins-o: da, prin acuzațiile sale el a creat condiții favorabile, a sugestionat-o în planul astral, iar ea, sărmana, a cedat în final. Și totuși ea era cinstită, voia să reziste... Vedeți cum acești sărmani soți neștiutori sapă o groapă propriilor soții! Același lucru se întâmplă și în cazul soților care tot aud: „Ah, ai făcut asta... Ah, de ce ai făcut așa?”, ei ajung să o facă. Cuvintele trebuie să corespundă neapărat cu realitatea!

Femeile și bărbații sunt deci creatorii binelui și răului. De ce este atât de greu să înțelegem această lege psihologică și magică? Oamenii sunt ciudați, ei sunt capabili să studieze matematicile speciale, electronica, tot ceea ce este mai complicat, dar aceste adevăruri simple pe care și un copil le poate înțelege, ei nu le pot sesiza.

De aceea le-aș oferi tuturor bărbaților, femeilor, patronilor, muncitorilor, profesorilor, elevilor, o metodă formidabilă, și în loc să aibă mereu bănuieli și îndoieli unii despre alții, datorită acestei metode ei vor obține în sfârșit certitudini. Este păcat să bănuiești o viață întreagă, fără să ai nicio dovadă. Trebuie totuși să existe niște probe!... Vă voi oferi cea mai bună metodă pentru a avea probe despre cineva. Spuneți-vă: „M-am săturat să mă tot îndoiesc, să nu fiu niciodată sigur, acum vreau să știu. (Să fie într-un ceas bun! Dorința de a ști este mai bună decât a presupune, a te tulbura și a otrăvi întreaga lume). Sunt dezgustat de intelectul meu ce este orb și nu mă poate învăța nimic, lăsându-mă mereu în incertitudine: îmi voi dezvolta acum intuiția și clarvederea!” Atunci începeți o lucrare formidabilă: vă concentrați, meditați, vă rugați, postiți etc... Iar după ce patruzeci sau cincizeci de ani vor trece practicând toate aceste exerciții, veți deveni clarvăzători și veți ști în sfârșit dacă soția v-a înșelat!

Da, dragii mei, nu râdeți, cu ajutorul acestei metode

veți avea măcar certitudinea. Veți spune: „Dar este de foarte mare durată!” Desigur, așa este, dar merită efortul fiindcă veți deveni clarvăzători! Altminteri, după cincizeci, șaizeci de ani și chiar mai mult, nu veți ști încă dacă soția v-a înșelat și veți muri foarte triști din această cauză. Vedeți deci că este ceva foarte serios, eu vă dau cea mai bună metodă. Trebuie să folosim chiar și ignoranța și îndoielile pentru dezvoltarea capacităților noastre spirituale.

Vă voi explica acum ce vi se va întâmpla. A fost odată un rege care plimbându-se la țară, a zărit o vacă, dar o vacă atât de frumoasă, cu pete minunate (coloritul lor, formele lor etc...) încât aproape că s-a îndrăgostit de ea. Or, acea vacă aparținea unui înțelept bătrân, și când regele și-a trimis un om din suită pentru a-i cere vaca, înțeleptul i-a răspuns: „Nu, nu, eu nu dau vaca, îmi este foarte folositoare”. Auzind acest răspuns, regele s-a înfuriat și a spus: „Ei bine, i-o vom lua cu forța!” și și-a trimis câțiva servitori înarmați pentru a pune stăpânire pe vacă. Dar iată că acest august personaj avea o putere extraordinară: a întins doar mâna și i-a paralizat pe toți. Apoi i-a alungat. Atunci, regele a trimis o întreagă armată pentru a aduce vaca. Din nou, înțeleptul a întins mâna, a paralizat armata, apoi a alungat-o.

Regele era foarte nefericit, simțea mai ales umilința, își spunea: „Nimeni nu mi-a mai adus un asemenea afront, toți mi se supun, numai acest bătrân îmi ține piept. Dar nu voi ceda: când doresc ceva, obțin”. Și reflectă îndelung... „Dacă așa stau lucrurile, își spuse, voi merge personal la el, mă voi deghiza și îi voi cere să mă instruiască, iar atunci când îi voi descoperi secretele, când voi afla cum reușește să îi paralizeze pe oameni... ei bine, îi voi lua vaca!” El merse la înțelept, îl salută. „Magicianule, spuse el, îți prezint respectul meu, omagiile mele... Am auzit că ești renumit în tot regatul și doresc să devin discipolul tău. Vrei să mă accepți?” Evident, înțeleptul care l-a recunoscut și i-a citit gândul, îi spuse: „Da, te accept, vino, îți voi revela secretele mele și vei deveni la fel de puternic ca

mine". Vă imaginați cât de mândru și fericit era regele! Astfel, mulți ani în șir, zi și noapte, el a început să facă exerciții, să mediteze, să se purifice, și în final devine atât de luminat, de evoluat, atât de înțelept... Încât își dea seama că nu își mai dorește deloc vaca! O uitase.

Iată ce se va întâmpla și cu voi! Când veți găsi puritatea, lumina, adevărata forță, nu veți mai dori să aflați dacă soția v-a trădat sau dacă Maestrul vostru este un pungaș. Chiar veți considera că ați avut o preocupare atât de meschină, atât de inutilă, încât vă va fi rușine și veți deveni ca regele: veți lăsa vaca liniștită. Veți spune. „Da, dar cincizeci de ani sunt prea mulți!” Poate nu vor fi cincizeci de ani ci... șaizeci! Ce importanță are dacă sunt șaizeci sau nouăzeci de ani? Important este că ajungeți la certitudine. Credeți că certitudinea nu merită așa ceva?...

Totți Inițiații nu cer decât certitudinea, nu se ocupă cu supoziții și îndoieli. Vă imaginați că eu trăiesc în îndoieli? Nu, încă de la început, eu lucrez cu certitudinea, cu încrederea, acord credit oamenilor. Eu știu că mulți oameni sunt dezavantajați pentru că destinul s-a înverșunat împotriva lor, dar dacă le dau un mic capital – simbolic vorbind – vor putea deschide un magazin și câștiga atât de mulți bani încât îmi vor înapoia capitalul și vor putea chiar să îi ajute pe mulți alții. Deci, vor putea la rândul lor să acorde credit unora pentru ca aceștia să se poată redresa și să scape de greutățile pe care le au. Dacă Dumnezeu nu le-ar fi acordat credit oamenilor, niciunul dintre ei nu ar putea supraviețui. Iar eu doresc să procedez ca Dumnezeu. Mulți oameni au venit alături de mine, am văzut că erau niște amărâți, dar le-am acordat credit; unii dintre ei au lucrat, au învățat, și acum îmi înapoiază ceva din ceea ce le-am dat. Dacă nu li s-ar acorda credit, sărmanii oameni s-ar împotmoli veșnic.

Nimic nu merge fără încredere. Chiar când vă conduceți mașina trebuie să aveți încredere în ceilalți șoferi de pe șosea. Dacă v-ați gândi continuu: „Ah, acela se va îndrepta în mine!... Oh, celălalt nu știe să conducă!”... veți fi tulburați și nu veți înainta niciun metru. Încrederea

este absolut indispensabilă pentru ca totul să funcționeze. Voi credeți că, atunci când privesc anumite persoane, nu le văd viciile întipărite pe față? Să presupunem că nu am nici intuiție, nici clarvedere... Am studiat totuși fizionomia umană și nu vă pot spune ceea ce văd! De altfel, eu nu spun niciodată, păstrez pentru mine. Acord credit tuturor, acesta îmi este secretul. Datorită acestei încrederi am reușit să fac ceva. Dacă eram neîncredător, suspicios, nu aș fi creat o Fraternitate. Dar nimeni nu dorește să mă imite. Nu vrem să înțelegem că încrederea trezește tot ceea ce este divin la ceilalți.

Atunci când acordați încredere cuiva, chiar dacă este bețiv, vicios, slab, această încredere pe care i-o dovediți îl forțează adesea să se îndrepte pentru a vă arăta că nu v-ați înșelat asupra nobleței și măreției sale. Uneori, chiar și un criminal căruia îi acordați încredere reușește să se transforme, încrederea dezarmează ființele, dar voi nu vreți să îi studiați puterea. Evident, din când în când, din cauza încrederii voastre, intrați în bucluc... Acestea sunt riscurile meseriei! Dar în comparație cu toate lucrurile bune care vă vor veni, merită să continuați să acordați încredere. Într-un coș cu pere sau cu mere există mereu câteva fructe putrede, oare trebuie să aruncați întregul coș? Printre toți aceia cărora le-am acordat încrederea mea, unii mi-au făcut mult rău. Da, dar există mult mai mulți care îmi înapoiază însutit încrederea!

Toți aceia care nu au înțeles rolul magic al încrederii sunt prudenți, închiși, rezervați, suspicioși, și sunt considerați inteligenți. Evident, poate că nimeni nu îi va mușca, dar nici nimeni nu îi va iubi... Oare nu merită să te lași puțin mușcat, înțepat, dar să ai la sfârșit întreaga lume cu tine? Sub pretextul că există câțiva oameni slabi, egoiști, răi, ingrați, trebuie să îi disprețuim pe toți, să îi detestăm și să îi respingem definitiv?

Nu, dragii mei frați și surori, aceasta nu este o filosofie bună și dacă sunt mulți aceia care au ajuns în această situație, este pentru că sunt neștiutori. Dacă ar fi cunoscut natura umană, dacă ar fi cunoscut legile magice,

în ciuda nefericirilor, a accidentelor, a răutăților și trădărilor, ei ar fi continuat să aibă încredere, să îi lumineze pe oameni, să îi ajute și să îi facă fericiți, să le deschidă comorile naturii... Fiindcă într-o zi, toate creaturile care le-au făcut rău vor plânge cu lacrimi amare dându-și seama că sunt pe cale să își masacreze cel mai mare binefăcător. Da, atunci când se vor vedea atât de neștiutori nu vor mai ști unde să se ascundă ca să plângă. Când am înțeles aceste lucruri, am ales încrederea, iubirea și răbdarea și chiar pe toți aceia care nu se gândesc decât cum să îmi sape un mormânt, încerc să îi suport și voi continua să le dăruiesc tot ceea ce am mai bun.

În realitate, nu există ființă de o mai mare cruzime decât un Inițiat, deoarece el a descoperit cea mai îngrozitoare răzbunare. El își spune: „Ceilalți se răzbună cu arme și cuvinte îngrozitoare, dar nu este eficient. Noi nu ne răzbunăm pe dușmani căutând să îi distrugem; există un alt mod de a ne răzbuna, acela de a le dăruia continuu, de a-i hrăni, de a-i lumina și într-o bună zi, când își vor da seama cât de lipsiți de noblețe, cât de ingrați au fost, nu se vor mai putea consola”. De mai multe ori, unii au venit să mă caute plângând și cerându-și iertare. Da, ei plângeau pentru că își dădeau seama că de-a lungul anilor m-au persecutat, iar eu care știam aceste lucruri, am continuat să îi luminez și să îi leg cu Cerul. Nu există creaturi care rezistă unei asemenea „răzbunări”. De aceea mă pot felicita acum că am înțeles unde se află adevărata victorie, adevăratul triumf. Credeți-mă, oamenii nu pot rezista mult timp. La sfârșit, atunci când văd că s-au măcinat și s-au otrăvit bine în timp ce voi vă întăriți și vă îmbogățiți în plan spiritual, ei se înspăimântă realizând în ce prăpastie s-au aruncat.

Vă voi mai revela acum încă o lege. Toți aceia care trăiesc în sinea lor în urâtenie și întuneric, nu văd peste tot decât urâtenia și întunericul. Aceasta trebuie să o luați ca pe o formulă absolută. Toți aceia care sunt necinstiți, șireți, nedrepti, nu-și pot închipui că există oameni cinstiți, drepti și buni, fiindcă îi judecă pe toți prin prisma lor. În

timp ce aceia care posedă mari calități nu pot vedea răutatea, trădarea, perfidia: ei nu văd decât prin prisma calităților ce le posedă. Este o lege. Am întâlnit mulți oameni care nu pot încă admite că ceilalți sunt atât de necinstiți și răi, și alții care nu pot niciodată să înțeleagă că pe pământ există ființe de o calitate excepțională! Omul nu vede decât cu propriii săi ochi, și își modelează privirea cu ajutorul gândurilor și sentimentelor sale. Dacă întâlniți deci oameni care nu vorbesc decât de defectele altora, să știți că ei înșiși au acele defecte, fiindcă dacă ar fi posedat noblețea, bunătatea, cinstea, și mai ales iubirea, ar fi găsit la alții toate aceste calități bune.

O dovadă: de ce o mamă își consideră copilul o ființă angelică, divină? Fiindcă îl vede prin prisma iubirii sale. În realitate, acel copil un este un înger, poate fi chiar un escroc... Dar este un înger pentru mama sa. Iar atunci când o tânără iubește un băiat, ea vede în el întreg cerul, frumusețea, poezia; dar în ziua în care este decepționată sau iritată de el, dacă ați ști ceea ce vede! Ea spune: „El este un monstru! Este diavolul în persoană!” Dar cum se făcea că ieri era o divinitate? Nu se poate schimba ceva atât de mult într-o singură zi. Ea este cea care s-a schimbat. Ființele sunt cele pe care le vedem, și le vedem într-un anume fel din cauza stării în care ne aflăm noi înșiși.

Lăsați-i deci pe alții să fie așa cum sunt. Eu așa procedez; îi las pe frați și surori să facă ce vor, și chiar dacă ceea ce fac nu este bine, eu nu îi pedepsesc. Îmi spun că există alții care i-au trimis pe pământ și se vor ocupa de ei. Aceia le vor da câteva palme sau îi vor lipsi de anumite oportunități. Eu trebuie să-mi îndeplinesc lucrarea. Eu nu sunt un judecător, mă găsesc aici numai ca să vă luminez. Dacă aș dori, aș chema pe oricine dintre voi, l-aș așeza în fața unei oglinzi și i-aș spune: „Iată urmele acestea pe fața ta. Aceasta dovedește că ai anumite slăbiciuni, anumite vicii. Îi poți înșela pe ceilalți, dar nu pe mine”. Dar eu nu o fac fiindcă nu este treaba mea, există alții care se ocupă cu așa ceva. Eu știu, îi suport încă pe unii care decad și se

înjosesc fără încetare, în loc să le spun direct: „Plecați de aici! Locul acesta este închis pentru voi”. Dar eu îi accept și închid ușa numai acelor care sunt cu adevărat periculoși pentru Fraternitate. Atât timp cât ceea ce fac nu constituie o catastrofă pentru Fraternitate, eu îi las, justiția divină se va ocupa de ei.

Vedeți deci, dragii mei, dacă nu v-aș revela metodele, intențiile mele, nu ați înțelege felul meu de a acționa. Vreau acum ca totul să fie clar pentru voi. De ce nu mă ocup cu ceea ce faceți voi pe ascuns? Fiindcă aș pierde eu ceva. Ocupați-vă voi, dacă vreți cu ceea ce este inferior la ceilalți, și veți observa rezultatele; în acest timp eu mă voi ocupa numai de ființa voastră superioară, de Divinitatea care se găsește în voi; eu vreau să o eliberez, să o hrănesc, și atunci voi câștiga întreg Cerul. Eu posed o știință în mintea mea. Dacă nu aș fi avut-o, aș fi procedat ca toată lumea. Dar datorită cunoștințelor mele, datorită acestei lumini pe care Dumnezeu mi-a dat-o, încerc să beneficiaz de tot ceea ce este mai minunat. De ce nu vă hotărâți să procedați ca mine?

De acum înainte, să știți că dacă vreți să câștigați încrederea Cerului, nu trebuie să deschideți niciodată sufletul și ochii la toate calomniile ce vi se pot spune despre cineva. Veți spune: „Ascultați, nu este momentul, ne găsim aici într-o Școală Divină și avem atâtea alte lucruri frumoase de făcut! De ce trebuie să ne murdărim? Să lăsăm deoparte toate acestea!” În timp ce dacă spuneți: „Oh, povestiți-mi, povestiți-mi toate acestea”... vă hrăniți cu murdării ca și cum ați mai avea nevoie de o asemenea hrană. Din nefericire, este adevărat că mai avem nevoie de așa ceva. De ce se reunesc oamenii? Ca să se lege de Cer? Ca să comunice cu îngerii? Nu, pentru a-și potoli anumite dorințe foarte joase. De aceea se întâlnesc. Iar după ce și-au povestit tot felul de istorii dezgustătoare și îngrozitoare, ei sunt în sfârșit fericiți! Este formidabilă această dorință de a mânca mațe! Să nu vă închipuiți că sunt vegetarieni!... Nu, ei sunt încă carnivori, au nevoie de intestine, de caltaboș, de sânge proaspăt. Și apoi vor să

pară niște spiritualiști!...

De ce mă forțați să vă vorbesc despre lucruri atât de neplăcute și negative? Aceasta nu mă bucură prea mult. Aș prefera să vă vorbesc despre latura divină a naturii umane, despre frumusețea ei. Întreaga mea ființă aspiră numai la ceea ce este bun, luminos și pur... Eu cunosc pericolul de a te opri chiar și câteva minute asupra unor asemenea chestiuni. Trebuie apoi să mă spăl, fiindcă vorbind numai despre astfel de subiecte este ca și cum aș fi trecut printr-o mocirlă.

Dacă, cel puțin înainte de a vorbi cuiva, am fi siguri de ceea ce îi vom spune! Dar nu, fără a avea dovezi, fără certitudini, noi vorbim. Nu este cinstit, nu este nobil, nu este conform regulilor. Nu ar trebui să tolerați asemenea lucruri. Ar trebui să spuneți: „Dați-mi probe, altfel, tăceți!” Vă voi spune că eu am găsit o metodă. Mergeți să căutați un mare înțelept în India, în Tibet, oriunde, în loc să vă tulburați întrebându-l dacă soția v-a înșelat, dacă Maestrul vostru este un impostor, sau dacă unii sau alții sunt niște asasini sau hoți, veți petrece cincizeci de ani exersând toate disciplinele spirituale și la sfârșit deveniți atât de mari, de dezvoltati, încât ați uitat deja subiectul care v-a tulburat. Dacă nu aveți intuiție, dezvoltati-o, dar nu vă încredeți în bietul vostru intelect care se îndoiește mereu și vă produce nefericire vouă și lumii întregi. Priviți romanele, filmele, piesele de teatru: câte tragedii și drame au la origine îndoiala, bănuiala, lipsa de încredere!... Acum, oricare dintre voi îmi poate spune că nu am acordat încredere Fraternității ani de zile. Eu am făcut numai acest lucru.

Nu vă gândiți niciodată că într-o zi, atunci când va trebui să vă prezentați în fața entităților luminoase din lumea invizibilă, ele vă vor spune: „Noi suntem acelea care am vorbit prin gura Maestrului vostru. De ce nu ați luat în considerare cuvintele sale? Știți voi oare cât îi datorați acum? Miliarde!” Și vă vor prezenta o notă de plată. Legea este necruțătoare: ați primit, trebuie să dați. Veți spune. „Dar atunci, noi trebuie să îi dăruim toți acești bani?” Nu,

el nu vă cere nimic. Pur și simplu veți fi obligați să faceți într-o zi pentru alții atât cât a făcut și el pentru voi. Ei da, dragii mei frați și surori, într-o zi va trebui să manifestați față de alte creaturi aceeași abnegație, același dezinteres material, aceeași indulgență, aceeași iubire. Numai așa vă veți plăti datoriile. Aceasta este dreptatea.

Și eu am primit foarte multe lucruri. Lumea invizibilă s-a ocupat de mine și se ocupă în continuare. Mă luminează, mă instruiește și acum am o datorie față de ea pentru toate aceste favoruri, pentru toate aceste binecuvântări, pentru această abundență, pentru această iubire pe care mi-o dăruiește zi și noapte. Cum să îmi plătesc această datorie? Lucrând pentru ea, deschizând drumuri pentru ca ea să își poată realiza proiectele. Voi credeți că veți scăpa? Oh! Sunteți neștiutori! Voi veți fi obligați deopotrivă într-o bună zi să plătiți. Altfel nu ar fi trebuit să mâncați în acest restaurant – simbolic vorbind, bineînțeles. Ați fost în acest restaurant, ați mâncat, ați primit nota de plată, trebuie să plătiți... Nu este mai bine să plătiți, dar să vă aflați în acest restaurant? Da, este mai bine. Pietrele nu au nimic de plătit, dar rămân pietre. Doar dacă nu vreți să fiți pietre?... Legea este necruțătoare: ați primit, trebuie să dați; ați primit gratuit, trebuie să dați gratuit.

Aș vrea ca astăzi să înțelegeți și să încetați cu îndoielile și bănuielile o dată pentru totdeauna. Eu v-am spus că mă ocup numai de certitudini, chiar în cazul vostru. Nu mă întreb dacă sunteți buni sau răi, inocenți sau dezmățați, inteligenți sau proști, eu știu, la mine nu există nicio îndoială. Credeți că dacă mi se povestesc lucruri îngrozitoare despre voi, eu le voi crede imediat? Nu, voi verifica: vă voi privi, vă voi asculta și vă voi pune întrebări. În realitate eu voi lucra în trei feluri. Mai întâi, prin intuiție: voi întreba ființele din lumea invizibilă cum vă văd ele din înalt. În al doilea rând, voi folosi cunoștințele mele fizionomice; și în al treilea rând, v-aș privi poate deopotrivă horoscopul. În acel moment aș avea certitudinea absolută. Dar voi nu știți încă cum să faceți

investigații și este trist.

Atunci când cunoașteți un lucru, cunoașteți-l măcar ca lumea! Ei nu! „Am văzut ceva... și nu am văzut nimic”. Este ceva mereu vag, mereu cețos. Eu doresc să vă scot de aici, să vă conduc în lumea certitudinii. Mi se va spune despre cineva: „Este un bețiv... sau „este un hoț... este un vagabond”... Eu îi voi privi chipul (fiindcă pe chip există regiuni ce indică aceasta) și de asemenea și mâinile sale, mersul, vocea sa, fiindcă aici omul se dezvăluie în întregime, chiar atunci când se ascunde. Nu voi privi atitudinile sale bine studiate, artistice, mondene, puse bine la punct. Nu, nu, eu voi privi mișcările imperceptibile pe care le face cu gura sa, cu nasul său, cu ochii săi, cu degetele sale. Oricine se poate exersa remarcabil în manierele exterioare, dar în micile detalii nimeni nu se poate ascunde. Numai că, neștiind unde să privim, ne lăsăm înșelați. Există mici detalii în care omul nu s-a studiat niciodată, fără să se gândească că tocmai acolo se poate trăda.

De ce să nu încercăm să studiem deopotrivă și pe acele persoane care își pierd vremea cu răspândirea unor bănuieli, calomnii și murdării asupra altora? Descoperim adesea că anumite femei care își doreau un soț – sau un amant – și care nu l-au putut avea, au născocit tot felul de povești incredibile acuzându-i pe alții de tot ceea ce sufereau și nu au putut face ele însele. Aceasta se numește refulare, iar psihanaliza a studiat o mulțime de astfel de cazuri. Dar ceea ce este cel mai trist, este faptul că întreaga lume le crede. În loc să verifice sau să studieze acele persoane: mersul lor, corpolența, privirea, culoarea pielii, sau chiar să studieze în horoscopul lor dacă acea agresivitate nu vine dintr-o proastă aspectare a Lunii și a lui Marte, se grăbesc să le creadă, sunt atât de fericite să le creadă! Ei da, nu există nici cunoaștere fizionomică, nici intuiție. Și chiar dacă cei mai mari Inițiați ar coborî pe pământ, nimeni nu ar beneficia de prezența lor în aceste condiții, ei vor fi mereu bănuți.

Unii bărbați mi-au povestit tot felul de orori despre

soțiile lor, și dacă le-aș fi crezut, totul s-ar fi prăbușit. Dar iată că am chemat-o pe soție, și ce am mai descoperit! Că soțul ei era un călău, un monstru, iar ea o victimă. Evident, și contrariul exista deopotrivă. Unele soții au venit să mi se plângă de soțul lor, iar atunci când îl vedeam pe soț, descopeream că era un sărman nefericit, iar soția sa o femeie bărbătoasă și arțăgoasă... neîmblânzită! Dragii mei, să nu fiți atât de grăbiți să vă pronunțați. Studiați, și apoi, dacă doriți, pronunțați-vă asupra întregii lumi. Dar mai întâi, aveți răbdare, studiați bine.

Vă spun toate acestea pentru a vă face să înțelegeți că bănuiele, bârfele, incertitudinile sunt impurități. Dovada constă în faptul că vă otrăvesc. Acela care vrea să se purifice trebuie deci să termine cu toate aceste lucruri și să le înlocuiască prin încredere, prin iubire, și mai ales prin dezinteres. Toți aceia care lucrează cu un interes adună impuritățile planului astral. În vreme ce aceia care lucrează pentru o idee divină, se purifică zi și noapte. Tocmai această idee îi purifică.

Ne închipuim că puritatea constă numai în a nu privi femeile, în a nu le atinge... le puteți privi, puteți vorbi cu ele, vă puteți plimba cu ele, nu vă veți murdări niciodată dacă sunteți dezinteresați. Adevărata puritate este altceva decât să-ți întorci privirea sau să-ți lași capul în jos, așa cum era recomandat în trecut de spiritualiști sau de clerici. Sunt dezgustat demult de această manieră de a prezenta puritatea și sfințenia. Ni s-a confecționat de secole imaginea a ceea ce este, se pare, un om moral, pur și bun, și iată că eu am schimbat și am răsturnat totul, fiindcă mă simt liber și nu am nimic de ascuns. Evident, eu știu că dacă anumiți înțelepți au preconizat această atitudine, ei au făcut-o din anumite motive. Chiar dacă ei erau puternici, puri și stăpâni pe ei înșiși, trebuiau să ia în considerare pe toți aceia care nu posedau aceeași stăpânire de sine și care puteau fi tentați, tulburați. Există deci ceva bun în acele indicații. Dar nu se pot păstra veșnic aceleași metode, trebuie găsite alte metode psihologice pentru zilele noastre.

Eu știu că atitudinea mea îi șochează pe unii. Ei mă bănuiesc imediat ce observă că eu nu mă conformez vechilor tradiții. Dar aceste tradiții nu sunt decât forme, aparențe. Și eu puteam să mă conformez și să înșel întreaga lume: aș fi trăit în secret cum mi-ar fi plăcut, iar în exterior aș fi prezentat aparențe ireproșabile. Mulți oameni care știu că toți se încred numai în aparențe respectă formele, dar în ascuns se dedau la cele mai îngrozitoare imoralități! Eu nu dau doi bani pe aparențe, iar dacă voi nu aveți nici intuiția, nici clarvederea de a simți în ce puritate trăiește cineva, ei bine, eu nu am nevoie de voi. Eu vreau să am frați și surori capabili să depășească toate acele forme și tradiții pentru a merge mai departe pe calea purității. Chiar dacă nu există decât doi sau trei, nu-i nimic, îmi voi îndeplini împreună cu ei întreaga lucrare.

Cei mai mulți oameni nu știu ce înseamnă adevărata morală, adevărata puritate; ei citează tot felul de lucruri, predică tot soiul de forme convenabile, dar viața nu țâșnește din ei. Or, puritatea nu se găsește în forme și citate, puritatea se află în intensitatea gândului și a sentimentului, adică în intensitatea vieții spirituale. Aceasta este adevărata puritate.

Voi spune tuturor creaturilor purtătoare ale vechilor concepții: „Oh, voi sfinților, ființe neprihănite și nobile, de ce vă aflați mereu în dezordine, într-o lipsă de armonie, în tristețe, în descurajare și în boală? Cum se face că puritatea voastră nu v-a adus nimic? Vă credeți pe culmile perfecțiunii, ce ați obținut? Nimic. Ce reprezintă atunci această puritate? Adevărata puritate aduce totul. De ce sunteți atât de slabi? De ce sunteți atât de temători, de îngrijorați, de neliniștiți și neștiutori? Datorită purității voastre?” Dacă sunt cinstiți, vor pleca puțin capul și vor înțelege. Nu există ființă pe pământ care să venereze mai mult ca mine toate creaturile cu adevărat pure, virgine și neprihănite. Dar eu nu am nevoie de o puritate care îi face atât de mediocri pe oameni, Dumnezeuule, nu caut așa ceva. Așa cum o înțeleg eu, puritatea aduce totul, este

baza a tot, fundamentul, Iesod, așa cum o numește Cabala.

Bonfin, 30 august 1966

Secțiune 2.08 Puritatea în cuvânt

Conferință improvizată

Se povestește că un om a venit la Mahomed și i-a spus: „Sunt foarte nefericit fiindcă m-am purtat urât cu un prieten. L-am acuzat pe nedrept, l-am calomniat, și acum nu știu cum să-mi îndrept greșeala. Ce mă sfătuiești să fac?” Mahomed îl ascultă cu atenție și îi spuse: „Iată ceea ce trebuie să faci: pune o pană de pasăre în fața fiecărei case din oraș și vino să mă vezi mâine”. Omul a plecat și a făcut ceea ce i-a spus Mahomed; el a pus o pană de pasăre în fața fiecărei case din oraș și a doua zi a venit să îl întâlnească. „Este bine, a spus Mahomed, du-te acum și caută toate penele și adu-le aici”. După câteva ore bărbatul reveni: „Profetule, nu mai există nicio pană, nu am mai găsit nicio pană!” Atunci Mahomed i-a spus: „La fel se întâmplă și în cazul cuvintelor: de îndată ce au fost pronunțate, nu le mai poți prinde, ele și-au luat zborul”. Omul plecă foarte nefericit. Aș dori acum să continui această conversație. Să presupunem că cineva vine să mă vadă ca să-mi ceară cum să-și îndrepte acuzațiile, bârfele sau insultele. Eu îi voi povesti aceeași istorioară, dar voi adăuga ceva foarte important. Îi voi spune: „Trebuie să vorbești din nou despre acea persoană, spunând însă contrariul; adică vei vorbi despre calitățile, despre virtuțile, despre bunele ei intenții. Cum există mereu ceva bun în fiecare creatură, vei căuta și vei găsi.

— Și astfel îmi voi îndrepta greșeala?

— Nu, nu este posibil, cuvintele pronunțate au produs deja daune în regiunile invizibile și chiar vizibile, dar vei crea astfel ceva diferit ce va scuza puțin cuvintele ce le-ai rostit. Iar atunci când va veni clipa în care karma te va obliga să plătești, după scurt timp vor apărea deopotrivă și consecințele cuvintelor frumoase pe care le-ai pronunțat, și vei primi încurajări”.

Ce este un cuvânt? Este o rachetă care parcurge spațiul și declanșează forțe, incită entități și provoacă

efecte ireparabile. Da, în realitate, efectele sunt ireparabile. Evident, dacă le-am putea remedia imediat, nu ar mai exista daune, dar cu cât timpul trece, cu atât mai mult acele cuvinte provoacă pagube. „Da, dar le-am reparat pentru că am spus contrariul.

— Pentru cuvintele frumoase vei fi recompensat, dar pentru cuvintele rele trebuie să plătești, adică vei fi pedepsit”. Iată ceea ce nu știți. Credeți că puteți repara totul? Nu, dragii mei frați și surori, nu, căci binele și răul pe care îl facem merg spre două regiuni diferite, în două straturi diferite. Straturile se suprapun și nu ne putem lua înapoi cuvintele pe care le-am pronunțat, pentru că ele se găsesc deja îngropate sub alte straturi terestre sau supratereștre. Timpul reprezintă deci un factor foarte important.

Să presupunem că ați dat ordin să i se taie cuiva capul iar aceia care trebuie să vă execute ordinele au plecat deja... Ce mai puteți face pentru a repara, de îndată ce capul a căzut? Oare îl puteți lipi la loc? Când un ordin a fost dat, ce putem face? Să dăm un contraordin, deci să trimitem alți mesageri, alți servitori pentru a interzice execuția. Dar dacă s-a scurs mai mult timp, nu mai puteți face nimic. De aceea Iisus a spus: „Înainte de apusul soarelui te vei împăca cu fratele tău”. Acest lucru înseamnă că nu trebuie să întârziem pentru a repara răul făcut altora. Dar soarele care apune simbolizează deopotrivă și sfârșitul vieții, moartea. Deci, nu trebuie să așteptați să vă aflați în lumea de dincolo pentru a vă gândi să vă reparați crimele sau legile pe care le-ați încălcat, căci justiția, adică karma, intră în acțiune și trebuie să plătiți până la ultimul ban. Majoritatea oamenilor nu știu cum acționează legile karmice: ei își amestecă propriile sentimente, povestesc orice le trece prin minte: dar într-o bună zi, karma le sună la ușă și le spune: „Haideți, acum trebuie să plătiți!” Trebuie deci să reparați imediat cuvintele negative, fără să așteptați ziua de mâine, pentru că vorbele zboară instantaneu: ele sunt o forță, o putere care parcurge spațiul și care acționează.

Dar voi trebuie să știți, cel puțin, că există o putere care acționează mai mult decât cuvântul, este gândul; și dacă vă puneți imediat la lucru prin intermediul gândului, veți putea prinde din urmă câteva cuvinte nefericite. Este greu, bineînțeles, pentru că gândul și cuvântul țin de două regiuni diferite. Cuvântul aparține planului fizic, este o vibrație, un curent de aer; în timp ce gândul aparține deja domeniului eteric. Dar dacă doriți să reparați consecințele rele ale cuvintelor voastre, vă puteți concentra și puteți cere slujbașilor lumii invizibile să împiedice răul să se producă. În acel moment voi nu reparați complet, dar reparați ceea ce este mai rău. Va trebui să fiți foarte rapizi și gândul vostru va trebui să fie foarte intens, altfel ordinul execuției va fi dat, victima va fi decapitată (simbolic vorbind), și veți fi responsabili de toate pagubele pe care le-ați cauzat.

Unii își vor imagina că este suficient să se scuze pentru răul făcut. Nu, trebuie reparate stricăciunile, numai în felul acesta ne vom elibera. A spune: „Sunt mâhnit, iertați-mă”... nu este de ajuns. Când vi se face un cadou spuneți „mulțumesc”, dar cuvântul „mulțumesc” nu este echivalentul a ceea ce ați primit. În același fel, cuvântul „iertați-mă” nu poate repara răul pe care l-ați făcut. Dacă ați provocat un incendiu arzându-i casa cuiva, nu este de ajuns să vă scuzați, va trebui să îi construiți o casă nouă, numai în acel moment veți fi iertați. Veți spune: „Dar dacă persoana pe care am jignit-o m-a iertat?” Nu, problema nu se reglează atât de ușor, fiindcă legea și persoana nu sunt același lucru; legea, nu vă iartă, ea vă urmărește până ce ați reparat.

Evident, acela care a iertat dă dovadă de noblete, de generozitate, el se degajează, se eliberează de tulburări, de supărările care îl mențin în regiunile inferioare. În timp ce acela care nu a iertat, suferă, el este reținut de imaginea aceluia care i-a făcut rău, se gândește neîncetat la acesta, este legat, nu avansează. Dacă Iisus a spus că trebuie să ne iertăm dușmanii, înseamnă că omul trebuie să se elibereze de gândurile negative și de ura care îl

distrug. Da, este o lege extraordinară. Dar când iertați pe cineva, problema persoanei care v-a făcut rău nu este rezolvată. Iertarea îl eliberează pe acela care a fost insultat, jignit, calomniat, dar nu îl eliberează pe acela care a comis greșeala. Pentru a se elibera, vinovatul trebuie să repare.

Când ați calomniat pe cineva, l-ați lipsit de prestigiu, de onoare, și de aici rezultă evenimente supărătoare pentru el, pentru evoluția lui. Să presupunem acum că îi veți cere iertare acelei persoane: dacă ea vă iartă, bineînțeles că ea se eliberează, dar cum voi nu ați reparat, calomniile pe care le-ați semănat continuă să producă șerpi, tigrii și lupi - simbolic vorbind - care vin să masacreze oile. Înseamnă că aceste consecințe proaste ale cuvintelor voastre distrug și prietenii victimelor. Deci, nimic nu este rezolvat. Va trebui acum să găsiți alte cuvinte, alte gânduri, alte forțe care să repare pagubele. În acel moment veți fi iertați de persoanele pe care le-ați lezat și prin legea care a înregistrat aceste prejudicii. Deci, nu vă imaginați că ați reglat totul cu scuze: nu, este reglat pentru persoana care dorește să se elibereze iertându-vă, dar nu este reglat din punct de vedere al justiției.

În învățământul nostru vi se explică anumite legi pentru că, dacă aveți în voi anumite tendințe inferioare dornice să se manifeste: furie, dezgust, răutate sau spirit critic, veți ști cel puțin că puteți remedia în mod conștient. Este natural, toți oamenii au aceste tendințe, dar cunoașterea se află aici pentru a remedia totul. Numai că există mulți care nu numai că nu au nicio dorință de a corecta aceste defecte, dar sunt chiar foarte mândri de îndrăzneala lor, de tupeul și de grosolănia lor; și este foarte grav, pentru că astfel nu vor repara niciodată răul făcut, și în ziua în care karma se va declanșa, nimeni, absolut nimeni nu îi va putea ajuta. Nici Iisus nu l-a putut ajuta pe Ioan Botezătorul întrucât karma lui era de încărcată. Știți că într-o încarnare anterioară Ioan Botezătorul era profetul Ilie și că a ordonat decapitarea a patru sute cincizeci de adoratori ai lui Baal. El nu avea

niciun drept să comită o asemenea crimă, de aceea a trebuit să plătească și el prin decapitare. Iisus a spus în grădina Ghetsimani: „Acela care scoate sabia, de sabie va pieri”. Nici chiar el nu l-a putut salva pe Ioan Botezătorul.

Când omul simte nevoia să îi umilească și să îi distrugă pe alții pentru că viața este foarte grea pentru el, fiindcă îi lipsesc banii, se simte dezavantajat etc... este preferabil să se ducă să plângă undeva, dar să îi lase pe ceilalți liniștiți, altfel într-o bună zi karma va veni și îi va cere socoteală. Cum oamenii sunt mereu nemulțumiți de soarta lor, au necaz pe lumea întreagă și cuvintele pe care le rostesc în acele momente sunt cu adevărat distrugătoare: ele sunt pline de o forță pe care poate că nu o cunosc, dar care provoacă daune altora. Trebuie să știți că nu este permis să faceți așa ceva.

Fiecare trebuie să se supravegheze, să vadă pericolul acestor tendințe, să înțeleagă că ele sunt o slăbiciune și nu o forță de care să fie mândru. Dacă este precaut și încearcă să domine aceste forțe distrugătoare, într-o zi, mai devreme sau mai târziu, va birui. Dar nu va triumfa niciodată dacă va crede că este minunat să acționeze așa cum o face. Să presupunem că un alt individ care i se aseamănă se ridică împotriva sa, îi ține piept și îl doboară la rândul său, arătându-se la fel de mândru ca și el de atitudinea sa: el vede atunci că lucrurile nu mai sunt atât de drepte și minunate. Ei da, acela care este puternic trebuie să știe că va găsi mereu pe cineva mai puternic decât el, iar acela care este bădăran, pe unul mai bădăran ca el. Trebuie să fiți deci atenți înainte ca aceste lucruri să se întâmple.

Una dintre cele mai puternice legi ale naturii este legea corespondențelor. Gândurile și sentimentele voastre sunt de o natură determinată și vor trezi în spațiu forțe de aceeași natură ce se îndreaptă spre voi în virtutea acestei legi. Dacă gândurile și sentimentele voastre sunt rele, rezultatul va fi rău; dacă sunt bune, veți primi ceva bun. De aceea Inițiații ne spun: „Iubiți și veți fi iubiți!” Atunci când iubești, aceleași forțe se trezesc în întreg universul și

ele vă asediază. Veți spune: „Dar oare ce i-am făcut bunului Dumnezeu pentru ca întreaga lume să mă iubească?

— Ai revărsat o iubire formidabilă care îți revine acum”. Iar dacă cineva revărsă o ură atroce, implacabilă, într-o bună zi aceeași ură se va revărsa asupra sa și îl va zdrobi. Dar oamenii nesocotesc aceste adevăruri și de aceea au tot timpul necazuri.

Trebuie să știți că un cuvânt deja pronunțat împotriva cuiva este greu de îndreptat, exceptând faptul când începeți imediat să vă rugați, să trimiteți multă iubire, multă lumină. Chiar și în acest caz, anumite daune s-au produs deja, și trebuie un timp până când persoana respectivă să simtă efectele gândurilor voastre bune. Cuvintele lui Mahomed sunt deci foarte profunde: penele au zburat, ele nu mai pot fi găsite. Proiectați forțe benefice, pozitive, și vor exista rezultate benefice, pozitive. Proiectați forțe negative, și vor urma consecințe negative. Iată cum binele și răul coexistă, dar în două straturi diferite. Răul produce rău, binele produce bine.

Să presupunem că dețineți un teren: dacă semănați în același timp neghină și semințe bune, amândouă vor crește fiindcă pământul hrănește toate grăunțele, el alimentează în mod egal binele și răul. Nu îi puteți spune că este prost, că ar trebui să distrugă grăunțele rele și să lase să crească numai pe cele bune, fiindcă el vă va răspunde: „Eu nu înțeleg ce îmi spuneți, eu hrănesc și ocrotesc toate grăunțele. Pentru mine totul este bun, chiar și răul este bun”. Și întreaga natură vă va spune același lucru. Vă doriți lucruri bune: recolta va fi minunată. Vă doriți lucruri rele: natura le alimentează și le întărește deopotrivă. Vedeți deci că latura rea are deopotrivă libertatea de a se dezvolta. Până când? Până la recoltă. În acel moment, stăpânul terenului va ordona ca ierburile rele să fie arse și va umple silozul cu grăunțele bune. Același lucru i-a spus și Iisus. El știa că răul ca și binele are dreptul de a se dezvolta, dar omul este acela care nu trebuie să însămânțeze răul. Vă este limpede acum?

Aceia care au lucrat în trecut asupra virtuților, a aptitudinilor, a înzestrărilor artistice sau științifice, revin în această încarnare cu fructe, cu rezultate. Ei au semănat, au plantat, și acum sunt dotați. Se povestește că un tânăr a venit la Mozart cerându-i câteva sfaturi pentru a compune simfonii. Mozart îi răspunse: „Dar sunteți foarte tânăr, ar trebui să începeți să compuneți menuete.

— Cum? Eu sunt tânăr? Dar dumneavoastră ați scris deja simfonii la doisprezece ani!

— Da, dar eu nu am întrebat pe nimeni cum să o fac”. Iată în ce constă diferența dintre cei care au lucrat într-o încarnare precedentă și cei care nu au lucrat.

Veți spune: „Dar ce legătură există între cuvânt și puritate?” Oare trebuie cu adevărat să vă mai explic? Cuvintele care vin din suflet și spirit sunt inspirate de tot ceea ce este mai dezinteresat și mai frumos. Ele sunt de o mare puritate fiindcă trezesc ceva divin în om și nu provoacă niciodată daune. Prin cuvânt puteți curăța, spăla și purifica ființele: cuvântul poate face totul curat și limpede, asemenea torentului, fluviului care curge. Dar dacă schimbați natura cuvântului, puteți să murdăriți totul. Trebuie deci să meditați adesea asupra acestui subiect și să căutați prin câteva cuvinte să puteți curăța și purifica inimile oamenilor. Da, dar cum să îi purificăm pe aceia care nutresc pofte și dorințe primitive? Cuvântul este capabil să o facă, dar el trebuie să vină de foarte sus.

Rețineți astăzi numai ceea ce v-am vorbit despre cuvânt, iar dacă Domnul vrea, vom continua și în zilele următoare să ne ocupăm de puritate. Fiindcă puritatea este o știință formidabilă. Totul este bazat pe puritate. Puritatea privirii, puritatea cuvântului, puritatea gestului, a sentimentelor, a gândului, a intenției, fac din om aproape o divinitate. Numai că pentru această măreață lucrare nu prea există mulți candidați, fiindcă nu i se sesizează importanța. Numai Inițiații caută cu adevărat puritatea fiindcă știu că, dacă nu o caută, dacă nu o trăiesc cu intensitate, nu vor izbuti. Opinia publică nu are influență asupra lor; un Inițiat vrea să fie pur înaintea Cerului, de

aceea el lucrează zi și noapte, și nu îi pasă ce părere au alții despre el. Ce poate face opinia publică? Dacă un om este impur, chiar dacă ea îl consideră pur, nu îl poate purifica; iar dacă este pur, chiar dacă îl calomniază, ea nu îl poate murdări.

Hotărâți-vă deci, dragii mei, să lucrați și voi asupra purității pentru ca să putem forma într-o bună zi, în toată lumea, o putere strălucitoare, un adevărat focar de lumină ce va curăța și purifica atmosfera întregului pământ. Nu există lucrare mai frumoasă și mai măreață. Acela care caută adevărata glorie, gloria divină, trebuie să se dedice acestei singure lucrări, și indiferent care ar fi părerea altora despre el, să înceapă prin modul său de viață să devină un izvor de apă vie ce purifică totul în jurul său. Ce mai poate conta un post de ministru, de general sau de președinte în comparație cu această măreață lucrare? Nimic. Eu sunt obligat să vă spun fiindcă adesea nu știți să discerneți care sunt cele mai bune activități și ocupații din lume.

Oamenii aleg mereu activitatea ce le va aduce cei mai mulți bani sau prestigiu; ei cer mereu să fie serviți și niciodată să servească. Iisus a spus: „Acela care va dori să devină mare printre voi va fi servitorul vostru”. A deveni servitor înseamnă a purifica creaturile, a le spăla de toate murdăriile pe care le-au acumulat în gândurile și în inima lor. Acela care începe prin a dori să devină mare este obligat să redevină mic; cu cât timpul trece el descrește, nimeni nu îl mai bagă în seamă și dispare. Ignoranța sa l-a pierdut, el trebuia să înceapă prin a fi mic, adică să fie un servitor. Atunci când i-ați slujit multă vreme pe ceilalți, ei ajung să conștientizeze ceea ce faceți pentru ei și vin la rândul lor să vă servească, iar voi deveniți stăpâni. Refuzați, dar ei vă imploră să îi conduceți... Refuzați încă o dată, dar ei vă pun cu forța pe un tron, vă așază o coroană pe cap și sunteți obligați să conduceți. Dar trebuie să treacă vreme îndelungată, foarte îndelungată, pentru ca un asemenea eveniment să se poată produce, timp în care ați acceptat să fiți ultimul, un servitor.

Bonfin, 1 septembrie 1966

Secțiune 2.09 Înălțați-vă ca să găsiți puritatea

Conferință improvizată

Atât timp cât un om nu este pur, el va întâlni în calea sa numai obstacole: pietre de care se împiedică, spini care îi înțepă, cioburi de sticlă care îi rănesc piciorul, și el este obligat să se oprească pentru a le evita. Numai puritatea eliberează calea. Dar oamenii nu doresc să înțeleagă importanța purității, ei consideră că pot trăi bine și fără să se preocupe de ea. Poate că da, dar pentru cât timp?

Atunci când întâmpinăm greutăți ca să vedem clar în domeniul ideilor, este pentru că am acumulat impurități ce împiedică vederea, precum drumurile foarte frecventate unde trecătorii și vehiculele ridică mult praf, sau aproape de mlaștini sau ape stătătoare unde există aburi și ceață. Trebuie să urcăm foarte sus, deasupra regiunii prafului și a aburilor, pentru a nu întâlni niciun obstacol în calea vederii.

Praful reprezintă gândurile obișnuite, intelectul obișnuit, acolo unde tropăie mulțimea, unde se fac tot felul de afaceri necurate. Cât despre ceață, ea reprezintă regiunile planului astral, sentimentele cețoase, opace, fiindcă sentimentele produc deopotrivă o evaporare ce tulbură vederea. Planul mental inferior produce praf, iar planul astral inferior, cu pasiunile și patimile sale, produce nori și ceață. În cele două cazuri, nu poate exista o viziune limpede. De aceea lucrarea discipolului constă în a se ridica prin meditație, prin rugăciune, prin contemplare, astfel ca să iasă din aceste straturi groase de praf și negură. În acel moment, el vede și se află în lumină.

Toți aceia care rămân prea mult în preocupări obișnuite, în zgomot și discuții, în afaceri, nu acordă nici măcar un minut pentru a arunca o privire în acele regiuni înalte, pentru a vedea ceea ce ele conțin și cum se vede lumea de sus. Ei bine, de acolo de sus suntem uimiți să vedem cât de clar și de limpede este totul: vedem începutul și sfârșitul lucrurilor, contemplăm structura universului, suntem liberi. Doriți deci să deveniți liberi, să

nu mai depindeți de nimic, să vă găsiți deasupra a tot? încercați să vă ridicați deasupra norilor, fiindcă atât timp cât rămâneți dedesubt vă aflați la bunul plac al acestora. Dacă ei nu doresc să lase să treacă razele soarelui care să vă lumineze, vă găsiți în umbră, ghemuiți și dârdâind de frig, așteptând ca aceștia să se îndepărteze. Vă veți simți mai bine atunci când ei se vor îndepărta, dar oare aceasta se numește libertate?

Inițiații nu așteaptă plecarea norilor: ei se înalță dincolo de ei și descoperă că acolo, mai sus, soarele nu apune niciodată, și trăiesc astfel permanent în lumina sa. Iată adevăratul mod de a judeca: să nu aștepti ani de zile, întreaga existență și chiar să pleci în lumea de dincolo fără a avea o singură zi luminoasă, fără a fi înțeles nimic din viață. În Bulgaria, noi spunem: „A venit vițel și a plecat bou”. Evident, există o diferență: el a crescut, dar aparține aceleiași rase bovine, mentalitatea sa a rămas aceeași.

Iată cum lucrează Inițiații: orice se întâmplă în lume, ei nu așteaptă ca lucrurile să meargă mai bine; ei se înalță interior prin intermediul gândului, și acolo în înalt, în ei înșiși, caută soarele, lumina. Acela care folosește această metodă găsește soluția la problemele sale, curajul și inspirația, și chiar sănătatea i se ameliorează, devine mai frumos... Și cum între timp situația s-a ameliorat, el a câștigat pe ambele planuri. În timp ce acela care așteaptă ca lucrurile să se aranjeze fără să facă nimic, se neliniștește, se înăcrește, și devine astfel slab și bolnav, în timp ce avea la îndemână o ocazie minunată de a progresa. Trebuie să așteptăm... lucrând! Iată adevărata soluție.

Pierdem totul dacă așteptăm fără să facem nimic. De exemplu, nu puteți să opriți un război, nici să puneți trenurile în mișcare dacă există o grevă. Dar există și un alt lucru de făcut decât acela de a-ți smulge părul din cap, așteptând că necazurile să dispară. Oh, eu știu bine că oamenii fac mereu câte ceva: aleargă la dreapta și la stânga, se plâng, sparg o bancă, omoară pe cineva... Da, o activitate debordantă! Numai că nu pun în mișcare mai nimic în planurile superioare și agitația lor nu folosește la

nimic, ea fiind chiar nocivă. Aici sunteți învățați ce este adevărata activitate, sunteți învățați să lucrați orice vi s-ar întâmpla, și mai ales cum să vă înălțați pentru a declanșa adevăratele forțe ce se află în planul spiritului.

V-ați urcat într-un avion și ați trăit senzația extraordinară de a zbura deasupra norilor: jos, totul este acoperit, nu se zăresc nici măcar orașele, vedeți numai cerul curat și soarele strălucitor. În acel moment înțelegeți cât de important este să trăiți deasupra norilor, fiindcă norii sunt aceia care ascund soarele. Iar atunci când soarele este ascuns, cerul nu mai este atât de luminos, este frig și simțiți că vitalitatea diminuează. Comparați, de pildă, primăvara și vara cu iarna: iarna, atunci când căldura și lumina se reduc, animalele caută adăposturi pentru hibernare, arborii își pierd frunzele, râurile nu mai curg, și nici chiar țăranii nu mai lucrează. Desigur, în oraș, fie că este iarnă sau vară, aceeași viață trepidantă se desfășoară, dar nu cu același ritm natural...

Trebuie să vă străduiți continuu să citiți această carte a naturii vii de care v-am vorbit deseori, pentru a o descifra și a o înțelege. Pe cele mai înalte culmi ale munților nu există praf, ci zăpadă; iată încă o pagină din cartea naturii, numai că, nu toată lumea știe să vadă corespondențele pentru a le folosi în domeniul psihic sau intelectual.

Să presupunem că se produc războaie, catastrofe, războaie, că întreaga lume se cufundă în suferință... Puteți încerca să vă înălțați atât de sus încât dintr-odată vă găsiți în fericire, în lumină, și sunteți plini de o imensă iubire pe care o veți revărsa asupra tuturor ființelor care suferă în jurul vostru. Da, fiindcă ați trecut dincolo de nori în timp ce alții care au rămas sub ei continuă să suporte consecințele. Este important să vă obișnuiți zilnic, chiar de mai multe ori pe zi, să urcați foarte sus și să vă obișnuiți într-atât încât să nu mai puteți trăi fără acest lucru. Străduiți-vă să vă înălțați până în vârf prin intermediul gândului, și în acel moment veți găsi soluția atâtor probleme, veți trăi atâtea senzații de putere, de frumusețe,

de bogăție, încât nici nu veți mai avea cuvinte pentru a le exprima.

Obișnuiți-vă să faceți acest exercițiu zilnic, în mod regulat. Indiferent unde, pe stradă, la întâlniri, în sala de așteptare a stomatologului, citind, cântând, mâncând, legativă de centru, de izvor, de soarele interior... și continuați apoi ceea ce erați pe cale să faceți. Da, opriți-vă o secundă, restabiliți legătura, apoi reveniți la lucrarea voastră. Nu există nimic mai prețios decât această obișnuință. Veți spune: „Fac acest lucru, dar nimic nu se realizează”. Nu cereți încă realizări exterioare, cereți numai puterea de a face acest exercițiu, fiindcă numai el singur vă poate procura o satisfacție, o fericire, o stare plăcută încât toate celelalte nu mai contează. Într-un asemenea moment, sunteți bogați, sunteți puternici, invulnerabili... Faceți numai acest exercițiu pentru a simți bucuria, fericirea, satisfacția, împlinirea, nu căutați altceva! Într-o bună zi, mai târziu, veți putea obține tot ceea ce doriți, este o simplă chestiune de timp.

Atât timp cât oamenii nu se vor obișnui să restabilească legătura cu acest izvor, cu Sufletul Universal pentru ca fluviul vieții să curgă prin ființa lor, ei vor fi dependenți, sclavi, legați, hărțuiți, călcați în picioare. Iată secretul meu, cel mai mare, cel mai prețios: eu nu lucrez nici pentru bani, nici pentru glorie, ci numai pentru a obține această înaltă conștiință de a deveni un adevărat servitor al Cerului. De altfel, de îndată ce voi reuși, voi obține totul, fiindcă întreg pământul îl urmează pe acela care a reușit să restabilească legătura cu Cerul.

Desigur, acesta este unul dintre cele mai grele exerciții, și chiar dacă îl exersăm zilnic, simțim că nu ajungem la perfecțiune, fiindcă există numai câteva celule în creier care sunt conștiente și care acceptă să stabilească această legătură; celelalte celule sunt încă departe, foarte departe. Problema constă în a le putea convinge și antrena pe toate, până la celulele picioarelor.

Dacă ar fi fost îndeajuns să stabilem numai din punct de vedere intelectual această legătură cu Cerul, toată

lumea ar fi putut să o facă cu ușurință. A te lega într-o manieră intelectuală cu Cerul este un lucru prea ușor și insuficient. Ceea ce trebuie este să antrenăm întreaga populație reticentă care se află în interiorul ființei noastre. Fiindcă există totul în ființa noastră, chiar și triburi de troglodiți și antropofagi care se revoltă – asemenea acelor antropofagi din istorisire care au trimis o delegație la O.N.U. cerând să li se trimită mai mulți misionari fiindcă le era foame! Pentru a convinge aceste „triburi” interioare, fiindcă noi avem triburi interioare de convins: trebuie să le vorbim fără încetare de-a lungul anilor astfel ca încet-încet ele să înceapă toate să asculte, chiar și celulele stomacului, ale intestinelor, ale splinei, ale ficatului. Atunci când toate celulele corpului nostru vor începe să vibreze la unison, vom putea produce vârtejuri eterice de o putere formidabilă.

Întreaga lume este în stare să convingă un mic număr de celule că trebuie să se lege cu Cerul. Creștinii se roagă deopotrivă, dar pentru majoritatea lor, rugăciunea se ridică numai deasupra capului lor și recade imediat. Fiindcă pentru a o putea proiecta, a o lansa foarte departe în spațiu, este necesar mult carburant, mult praf de pușcă. Or, punem numai două sau trei grame de praf de pușcă, adică bâlbâim câteva fraze și obosim deja, căscăm, și aceasta este situația, rugăciunea s-a sfârșit, mergem la culcare...

Exista cândva într-o mănăstire un călugăr cumsecade care bea, bea! Era slăbiciunea sa... dar o avea și pe aceea de a șterpeli câte ceva. În fiecare seară în rugăciunea sa, el cerea iertare Domnului, după care, ușurat și mulțumit sufletește, adormea liniștit, fiindcă a fost iertat!... până a doua zi când reîncepea să bea și să fure. A continuat astfel ani în șir. Dar într-o seară, din întâmplare, și-a uitat rugăciunea... Și iată că, în timpul nopții, simte că cineva îl zgâlțâie spunându-i: „Hei! Ai uitat să-ți spui rugăciunea în această seară. Scoală-te, grăbește-te, trebuie să te rogi!” El deschide ochii: diavolul era acela care îl trezise! Acesta îl îndemna să se roage în fiecare seară pentru a evita ca el

să se îndrepte, ei da, atunci când bâlbâia câteva cuvinte ca să ceară iertare Domnului, avea conștiința liniștită iar a doua zi își putea relua prostiile.

Atunci când călugărul înțelese că diavolul era acela care îl îndemna să se roage, s-a speriat și renunță pentru totdeauna să mai bea. Se spune că a devenit un om cumsecade, iar nivelul vinului din butoaie a rămas același. În orice caz, iată le ce pot folosi uneori rugăciunile: în a-ți ușura conștiința pentru a continua să faci tot felul de prostii.

V-am spus câteva cuvinte pentru ca, de acum înainte, să vă gândiți să vă legați fără încetare cu Cerul, și să faceți acest exercițiu atât de intens, atât de puternic, încât să nu mai puteți trăi fără el. Orice s-ar întâmpla, oricare ar fi condițiile sau locul în care vă aflați, aveți un mijloc formidabil de a vă depăși greutățile. Da, chiar dacă vă aflați în Infern, veți ieși de acolo, fiindcă atunci când diavolii vor vedea că sunteți gata să vă rugați, ei vor spune: „Omul acesta vrea să ne zdruncine întreaga echipă. Hai să o ștergem de aici!” și vă vor alunga. Obişnuiți-vă deci să vă rugați pentru ca, într-o bună zi, dacă veți ajunge în Infern, să puteți pleca de acolo.

Există și o poveste despre Solomon în această privință. Solomon se găsea într-o zi în Infern. Da, a fost trimis acolo după o relație cu o femeie. Nu știu cum a găsit în calea sa un metru pliant și l-a pus în buzunar. Ajuns jos, a început să măsoare la dreapta și la stânga, făcând calcule. Diavolii s-au dus la șeful lor și i-au spus: „Nu știm ce vrea să facă, dar parcă pregătește ceva straniu”. Șeful diavolilor îl chemă pe Solomon și îl întreabă cu ce se ocupă. „Oh, cu nimic, spuse el, măsoar pentru a construi un templu.

— Un templu! exclamă șeful diavolilor, oh, la, la, pleacă repede de aici!” Și îl alungă fiindcă în Infern este cu desăvârșire interzis să existe vreun templu. Și astfel el plecă de acolo. Eu vă sfătuiesc și pe voi să vă ascundeți în buzunarul vestonului vostru un metru (dacă veți fi lăsați să pătrunderi în Infern cu vestoane!) și să faceți ca Solomon.

Dacă vă reușește, cu atât mai bine. Numai că, dacă vor înțelege acolo jos că îl imitați, ei vor spune: „Aceasta a mers cu el, dar acum ajunge. Haideți în oală!” și vă vor pregăti o oală și mai adâncă... Dar veți scăpa de acolo, nu vă faceți griji!

Dragii mei, pentru a găsi puritatea trebuie să urcați, să vă legați de Cer. Jos nu găsiți decât impurități și gunoaie ce se acumulează, elementele cele mai grele, mai întunecoase, mocirla, mълul. Tot ceea ce este transparent, cristalin, eteric trebuie căutat în înalt. Astfel, acela care se exersează să urce foarte sus, mereu mai sus, până la Domnul, va obține puritatea. Chiar dacă nu caută puritatea, el o va obține, fiindcă în acest efort de înălțare, de autodepășire, se produce deja o curățire și o purificare extraordinare în toate corpurile subtile.

Atunci când vrem să curățăm, să albim sau să decolorăm anumite țesături, le cufundăm în băi sau în vapori. Ei bine, la fel se întâmplă și în cazul omului; când se leagă de Divinitate, omul se cufundă deja prin corpurile sale subtile într-o altă atmosferă, în alte vârtejuri, alte vibrații acționează în el, iar defectele sale, greșelile sale se șterg. Da, în înalt există tot felul de „mașini cu aburi” ce produc emanații extraordinare și vă puteți purifica expunându-vă acestor emanații. Dacă puneți o batistă într-o cutie de parfum, atunci când o scoateți după o vreme, ea este impregnată cu mirosul aceluia parfum. La fel se întâmplă și cu voi, dacă pătrundeți în locuri pline de lumini și miresme, întreaga voastră ființă se impregnează cu chintesentele acelei regiuni, este iluminată, parfumată, și toți încep să observe că ceva special emană din voi, un fluid divin. Credeți-mă, această este o realitate absolută.

Să nu uitați deci niciodată că, pentru a vă purifica, pentru a vedea mai limpede, nu există decât un singur lucru de făcut: să vă obișnuiți să urcați, cât mai sus posibil, acolo unde se află cele mai bune idei, gânduri, dorințe, tot ce există mai bun, fiindcă sus totul este luminos și parfumat. Atunci când omul se lasă pe tълjală, el decade, se află aproape de bălegar, de materiile ce fermentează, ce

putrezesc, și începe să miroasă la fel ca acestea. Spuneți-mi cu sinceritate, cât timp puteți sta în anturajul unor bețivi, al unor hoți sau vagabonzi? Doriți numai să vă țineți de nas și să fugiți. Veți replica: „Din cauză că ei fumează țigări proaste, sau nu se spală și se îmbracă cu tot felul de vechituri”. Nu, dimpotrivă, chiar dacă i-ați trimite să se spele, chiar dacă i-ați îmbrăca ca pe niște regi sau i-ați împiedica să bea, nu este nimic de făcut, ei vor răspândi ciuma și contaminarea fiindcă sunt infectați cu un ferment urât mirositor în sinea lor.

Atunci când oamenii vor înțelege importanța purității, ei vor spune: „Ah, nu există altceva de făcut decât să ne purificăm! Doamne, eu nu am știut acest lucru, am pierdut totul! M-am cufundat în regiuni inferioare, iar acum sunt murdar, urât, dezgustător; nu sunt deloc prezentabil”. Și vor dori să se ascundă într-o scorbura. Cum să explicăm faptul că anumite persoane preferă să fire mereu singure? Fiindcă nu îndrăznesc să se înfățișeze înaintea altora. Ele găsesc tot felul de pretexte: vor să lucreze în singurătate, să scrie, să deseneze, să compună, să sculpteze, să mediteze... Nici vorbă!

Priviți animalele, păsările, insectele: atunci când sunt frumoase, ele doresc să se arate. Este natural, este instinctiv. Când păunul și-a pierdut penele, el se ascunde fiindcă simte că nu mai este frumos; și se ascunde până când penele vor crește din nou. Chiar și animalele știu deci când sunt frumoase și când nu, și în funcție de situație își fac apariția sau se ascund. Îmbrăcați un copil cu haine frumoase, și imediat el va dori să fie admirat... Iar atunci când o tânără și-a agățat ciorapii sau fusta, poate ea să mai meargă pe marile bulevarde? Nu, ea se strecoară pe străzi mai puțin circulate și mai întunecoase. Deci, ființele care se consideră frumoase doresc să se arate, iar acelea care simt urâte să se ascundă. Chiar și cea mai frumoasă femeie, atunci când „nu se simte în apele ei”, nu se arată în public. Iubitul ei care o așteaptă își spune: „Ah, ea este desigur ocupată cu niște lucruri deosebite!” Nu, pur și simplu, ea își amână apariția ca și în cazul păunului!

Înțelegeți acum de ce toți aceia care posedă în inima lor multă iubire, multă bunătate, generozitate, bogăție interioară, iubesc compania celorlalți. Se poate întâmpla ca ei să fie fizic urâți, dar în iubirea lor, în bunătatea lor, ei sunt foarte frumoși. De aceea, chiar dacă sunt îmbrăcați în zdrențe, ei poartă sentimentul acestei frumuseți. A dori să trăiești într-o societate, într-o colectivitate, constituie deja indiciul unei calități minunate. Iar pentru aceia care nu doresc, care se ascund într-o scorbură, este un semn prost, cu excepția evidentă a genilor, a marilor artiști, a marilor filosofi și a Inițiaților care doresc să folosească singurătatea pentru a oferi mai mult omenirii.

Dragii mei, reflectați deopotrivă asupra acestei probleme.

Bonfin, 2 septembrie 1966

Secțiune 2.10 „Fericiți cei curați cu inima...”

Conferință improvizată

Atunci când Iisus a spus: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”, el exprima acel adevăr conform căruia, pentru a-l vedea pe Dumnezeu, omul trebuie mai întâi să-și purifice dorințele. Evident, „a vedea” nu înseamnă că el se va găsi în fața Domnului pentru a-L vedea cu proprii ochi. A vedea pe Dumnezeu înseamnă să îi simți prezența, să ai revelația iubirii, înțelepciunii, imensității Sale. Veți spune: „Dar Iisus l-a văzut pe Dumnezeu?” în calitate de Hristos, da, putem afirma că Iisus l-a văzut pe Dumnezeu, fiindcă Hristos, Fiul, este contopit cu Tatăl. Hristos este singurul care își contemplă Tatăl, fiindcă este una cu El, contopit cu El. Dar Hristos este un spirit cosmic, iar dacă putem spune că Iisus l-a văzut pe Dumnezeu, el s-a identificat cu spiritul lui Hristos, dar nu l-a văzut niciodată cu ochii săi.

Ar mai fi multe de comentat despre această frază: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Pentru a-l vedea cu adevărat pe Dumnezeu cu ochii interiori, ne trebuie ceva în plus decât inima și sufletul, ne trebuie intelectul și spiritul. Evident, aceia care și-au purificat inima de toate dorințele și sentimentele

inferioare îl vor vedea pe Dumnezeu, adică îl vor descoperi că frumusețe, ca splendoare, ca imensitate, dar Dumnezeu se află dincolo și de toate acestea, iar puritatea inimii nu este de ajuns pentru a-L cunoaște, trebuie sfințenia spiritului. Veți spune: „Ați ajuns să îl corectați chiar și pe Iisus!” Nu, deloc, eu nu corectez nimic, aduc numai o completare, o deschidere gândirii lui Iisus.

Mulți sfinți, profeți, apostoli, martiri, fecioare, patriarhi au avut inima curată!... Dar oare câți dintre ei au putut să îl vadă pe Dumnezeu? Nici chiar Moise nu l-a văzut pe Dumnezeu, și totuși a vorbit cu El. Dar și aici sunt lucruri de deslușit. Nu Dumnezeu însuși i-a vorbit lui Moise, nici lui Buddha, nici lui Zoroastru, nici lui Orfeu; El le-a vorbit prin intermediul marilor Arhangheli, mesagerii săi, altminteri ei nu ar fi putut suporta vocea sau prezența Domnului, ar fi fost pulverizați... De altfel, așa cum știți, numai ghicitorii în cărți și toate așa-zisele clarvăzătoare sau mediumi îl văd pe Dumnezeu și vorbesc cu El.

Atunci când locuiam la Boulogne, pe strada Princes, întâlneam uneori în același imobil o femeie... nu pot să v-o descriu, mi-ar trebui prea multe culori, prea multe pensule, și nu le am. De fiecare dată când o întâlneam, ea îmi povestea istorii de necrezut: cum l-a văzut pe Iisus, cum i-a vorbit etc. Iar eu, ca să nu o necăjesc, îi ascultam poveștile. Și iată că întâlnindu-mă, într-o bună zi, mi-a spus că, dimineață a dorit să vorbească cu Iisus, dar cum acesta era ocupat, în locul său a venit Dumnezeu Tatăl. Vă dați seama ce situație! Am fost curios să știu despre ce El i-a vorbit, și am întrebat-o. „Ah, răspunse ea, trebuia să merg la piață și El m-a sfătuit ce să cumpăr”. Iată cu ce se ocupă Domnul! într-adevăr, el trebuie să aibă mult timp de pierdut ca să se gândească la cumpărăturile unei cumetre.

Mulți își închipuie tot felul de istorii caraghioase privindu-L pe Dumnezeu, nu numai această femeie; și L închipuie având tot felul de preocupări. Se știe că El a creat mii de îngeri și de arhangheli, dar de ce l-a creat și nu le-a dat nicio ocupație? Se consideră că El a făcut totul de unul singur, că a fost singur la creația lumii... și mai

ales în șase zile! Iar ceilalți ce făceau? Priveau desigur cum Dumnezeu amesteca aluatul fiindcă ei nu făceau nimic. Iar dacă nu fac nimic, înseamnă că sunt inutili, că trebuie să fie concediați... Ei nu! Cabala spune că Dumnezeu a dat numai planul creației, și că cel de-al șaptelea ordin îngeresc (considerat de sus) al Elohimilor a executat acest plan. Dumnezeu are servitori, iar aceștia sunt intermediari între El și oameni. Dacă vă închipuiți că Dumnezeu ascultă toate cererile oamenilor și le și răspunde!...

Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, fiindcă Domnul este infinit, nelimitat. Îi putem simți prezența, da, îi putem observa chiar și manifestările, strălucirile, proiecțiile de lumină, dar nu îl putem vedea pe Autorul acestor manifestări. Pur și simplu fiindcă este imposibil să îl vedem pe Dumnezeu. Nu putem vedea ceea ce este nelimitat, infinit. Pentru a vedea un obiect sau o ființă, trebuie ca acesta să aibă o formă, dimensiuni, limite, să fie situat undeva în spațiu și timp. Iar cum Dumnezeu se află dincolo de timp și spațiu, nu puteți vedea decât câteva reflectări, câteva manifestări răsfirate. Atunci când priviți soarele, puteți spune: „L-am văzut pe Domnul în lumina Sa, L-am simțit în căldura Sa, și acum sunt mult mai viu”. Constituie însă un sacrilegiu afirmația că L-ai văzut pe Dumnezeu și că ai vorbit cu El.

Eu știu că este scris în Biblie că patriarhii și profeții au vorbit cu Domnul, dar aceasta s-a făcut pentru a prezenta anumite adevăruri oamenilor, ce trebuie mereu să le fie accesibile, altminteri ei nu le înțeleg, fiind prea limitați ca inteligență. Ceea ce este limitat nu poate înțelege nelimitatul; ceea ce este mic nu poate înțelege imensitatea. Dar când o va înțelege? Atunci când va pătrunde în imensitate, când va fuziona cu ea, când va fi o parte a ei. În acel moment, poate exista o idee despre imensitate, despre infinit.

Atât timp cât o picătură de apă este separată de ocean, chiar dacă are aceleași calități, aceeași compoziție ca acesta, ea nu poate cunoaște oceanul, dar atunci când

se reîntoarce în ocean ea nu mai poate fi separată, este una cu oceanul, și îl cunoaște. Atât timp cât omul este separat de Dumnezeu, el nu poate înțelege imensitatea și infinitul lui Dumnezeu. Ei ar trebui să se contopească, să se piardă în El; în acel moment îl va cunoaște pentru că este El, devine El; dat atât timp cât rămâne în afara lui Dumnezeu, nu îl poate cunoaște. Omul este îngrădit, are limite fizice, dar atunci când prin purificare va ajunge să trezească în sine facultăți capabile de a concepe infinitul, adică își va dezvolta corpurile budic și atmice ale căror posibilități sunt aproape nelimitate, el se va putea cufunda în imensitate, va putea cunoaște veșnicia și infinitul lui Dumnezeu.

Fiindcă prin puritatea lui Iesod îl vedem pe Dumnezeu.

Cunoașteți și această frază din Evangheliile: „De va fi ochiul tău curat, tot corpul tău va fi luminat”. Vedeți, Iisus nu a spus: „Dacă ochii tăi sunt curați...”, ci „de va fi ochiul tău curat”... Evident, din punct de vedere psihologic, este o absurditate, căci starea corpului nu depinde de cea a ochiului, ci invers. Or, Iisus a spus: „De va fi ochiul tău curat, tot corpul tău va fi luminat”. Acest lucru înseamnă că el nu se gândea la cei doi ochi ai corpului fizic, ci la un alt ochi: cel de-al treilea ochi. Atunci când omul îndepărtează de pe acest ochi straturile opace ce îl acoperă, el permite curenților luminoși veniți din lumea divină să pătrundă în întreg corpul și să îl purifice. Iisus vorbește tocmai despre cel de al treilea ochi, despre acest organ, sau, dacă doriți, despre această facultate ce permite să vezi lucrurile așa cum sunt ele în realitate, să știi de unde vin și, datorită acestei cunoașteri, să poți face o alegere și eventual să îți iei măsuri de precauție.

Al treilea ochi îl sfătuiește pe om; el îi indică pe unde să treacă, cu cine să se alieze, cum să acționeze, cu ce să se hrănească, și datorită acestei viziuni, el poate evita să amestece în sângele, în sufletul, în gândurile sale elemente impure și nocive. Cel de al treilea ochi îl menține într-o stare de puritate. Astfel putem spune că ochiul acționează

asupra corpului Omul va începe cu adevărat să vadă, să simtă, să înțeleagă, numai atunci când ochiul său este pur.

Aș adăuga că, dacă cineva ar dori să pătrundă în lumea divină fără să fie în prealabil purificat, entitățile luminoase care nu pot suporta pătrunderea abuzivă a unor indivizi care aduc toate deșeurile și miasmele pământului, încep să îi respingă, sau să le atenueze aceste calități dezvoltate prin violentarea lumii spirituale sau folosindu-se de tot felul de plante și de substanțe chimice. Iată de ce acei discipoli care au dobândit o clarvedere forțată fără să lucreze în prealabil asupra purității, a virtuților, a stăpânirii de sine, riscă să vadă cum ființele invizibile le declară război și să sfârșească astfel foarte rău.

Dacă doriți să vă dezvoltați clarvederea, va trebui să vă pregătiți adoptând o atitudine sacră, fiindcă nu se poate glumi cu puteri de o asemenea puritate, de o asemenea lumină. Va trebui deci să vă pregătiți și să cereți acestor entități sublime chiar autorizația de a pătrunde în regiunea lor pentru a le admira frumusețea și puritatea lor și de a-L slăvi pe Dumnezeu. În acel moment câștigați prietenia lor, și nu veți fi nici respinși, nici combătuți.

Din păcate, la ora actuală îi învățăm chiar și pe copii să aibă tupeu, să nu respecte nimic, să fie vulgari și violenți. Pretindem că numai astfel omul reușește în viață, în timp ce bunătatea și cinstea îl duc în mizerie. De aceea se spune copiilor: „Descurcă-te, fii șiret, nu fi atât de prostănac!” Evident, există oamenii răi și primitivi care merită să primească câteva lecții; eu înțeleg, dar de ce să avem această atitudine în fața creaturilor care ne sunt superioare? De ce să nu le câștigăm prietenia și încrederea prin respectul nostru, în loc să ne arătăm violenți și să vrem cu orice preț să ne impunem și să subjugăm întreg universul?

Spuneți-le, de exemplu, anumitor savanți că atitudinea lor față de animale este criminală, ei vă vor considera proști pentru că sunt convinși că totul le este permis și că, sub pretextul științei, ei pot masacra animalele și pot face tot felul de experiențe. Ei nu au lucrat

pentru a dobândi facultăți mai subtile decât cele intelectuale, de aceea își fac cercetările asupra unor creaturi însuflețite din care masacrează milioane. Ar fi putut afla totul altfel. Dacă ar fi fost dezvoltăți spiritual ar fi găsit, pentru a salva umanitatea, alte mijloace, mai numeroase și mai bune, decât acelea pe care le-au descoperit. De altfel, li se vor da lecții. Natura se va însărcina în curând să le dea lecții.

Prin cunoștințele sale, prin mijloacele tehnice, secolul nostru va depăși toate celelalte secole, nu putem nega acest lucru, dar pe de altă parte există decadența, fiindcă nu mai este nimic sacru în ochii oamenilor, întâlnești la ei numai violență și primitivism. Și iată că eu vin să vă revelez adevăruri de care nimeni nu se ocupă: vă revelez că puritatea și respectul pot atrage facultăți noi și îi pot permite omului să vadă realitatea lucrurilor. Mai întâi de toate o va percepe în interior prin inteligența sa, fiindcă ochiul interior lucrează deja în regiunile cele mai înalte ale ființei sale, și apoi va începe să o vadă obiectiv, așa cum vedem noi ființele și lucrurile lumii fizice. Dar numai puritatea permite această nouă viziune.

Iată cum interpretez cuvintele lui Iisus: „De va fi ochiul tău curat, tot corpul tău va fi luminat”. Nu este vorba despre cei doi ochi fizici, ci de cel de al treilea ochi. Fiindcă nu este adevărat că puritatea corpului depinde de cea a ochiului, și mai ales a unui singur ochi! Cei doi ochi sunt aceia care depind de puritatea sângelui și dacă sângele corpului fizic este viciat, ochii vor fi într-o stare proastă pentru că fac parte din corp. În timp ce, al treilea ochi nu aparține corpului fizic, este deasupra corpului fizic. Dacă nu cunoaștem Știința Esoterică, cuvintele lui Iisus ne par cu adevărat lipsite de sens.

Deci, puritatea... Vedeți, eu revin mereu la puritate. Este o calitate asupra căreia discipolul nu poate și nici nu trebuie să evite să lucreze: întreaga viață trebuie să se ocupe de ea, întreaga viață trebuie să o înțeleagă, să o iubească și să încerce apoi să o realizeze în faptele sale; fără ea, el nu poate avansa și dacă dorește totuși să

cucerească puteri psihice prin violență, spiritele celorlalte regiuni se vor răzbuna, ele nu suportă să fie deranjate.

Să presupunem că ați reușit să vă deschideți cel de al treilea ochi fără a fi dezvoltat în voi iubirea, bunătatea, indulgența, stăpânirea de sine, ei bine, nici nu știți ce vă așteaptă! Imaginați-vă că începeți să vedeți viciile și crimele comise de alții, că începeți să vedeți entități răufăcătoare, monștri, larve etc. care vă însoțesc prietenii: veți plânge zi și noapte rugându-l pe Dumnezeu să vă înlăture acest har al clarvederii. Veți regreta timpurile când nu vedeți nimic, fiindcă era de mii de ori de preferat să trăiți în iluzii. În timp ce, dacă ați învins multe slăbiciuni în voi înșivă, dacă sunteți pregătiți, purificați, dacă știți să vă dominați și dacă aveți multă iubire pentru oameni, în acel moment nu veți mai vedea ororile, veți vedea ceea ce corespunde nivelului vostru de conștiință, veți vedea viitorul măreț al omenirii. Și chiar dacă vă dați seama că la unii ceva nu este bun, datorită iubirii voastre, a curajului vostru, a stăpânirii de sine, nu veți tremura, nu veți fi nici înspăimântați, nici disperați și veți putea chiar trimite ajutor prin intermediul gândului.

Clarvederea este dată fiecăruia în funcție de gradul său de evoluție, și dacă vă aflați încă la gradele inferioare, veți vedea Infernul și veți suferi. Dacă doriți să vedeți splendorile Cerului, va trebui să fiți foarte evoluți, foarte puri, foarte luminați. Dar bineînțeles, din timp în timp dacă veți dori să coborâți pentru a studia Infernul, o puteți face. Nu trebuie să credeți că datorită unui har al clarvederii, un bărbat sau o femeie poate vedea totul; în clarvedere există grade diferite ce corespund gradului de puritate pe care clarvăzătorul îl posedă: cu cât acesta se purifică mai mult, cu atât mai mult el vede regiunile celeste. Dar acela care devine clarvăzător fără a se purifica nu poate vedea decât o grămadă de animale care urlă, monștri care se devorează, fiare care se sfâșie. Iată de ce nu este de dorit să devii clarvăzător dacă nu ești pur și capabil să te stăpânești.

Nu vă grăbiți să deveniți clarvăzători pentru că veți

avea mari necazuri și chiar un mare dezgust de a trăi printre oameni. Nu este tocmai de dorit. Cum nu este de dorit nici să ai un miros prea dezvoltat, și din fericire la om acesta este unul dintre simțurile cele mai rudimentare (acest lucru se vede când studiem gradul de finețe al mucoaselor, distribuția circuitelor nervoase, cantitatea și calitatea celulelor nervoase) altfel oamenii nu s-ar mai putea suporta reciproc, atât de mult ei propagă mirosuri insuportabile din cauza modului defectuos de a se hrăni, de a trăi, de a gândi. De altfel, observați: când dați dovadă de sentimente de furie, de gelozie, de ură, vă veți da seama că din întregul vostru corp se degajă un miros urât; în timp ce, dacă vă aflați într-o stare cu adevărat spirituală, veți degaja un miros plăcut și subtil. Acest lucru dovedește că gândurile, sentimentele, intențiile acționează asupra substanțelor din laboratoarele noastre interioare, a glandelor noastre, a secrețiilor noastre, pentru a produce emanații agreabile sau dezagreabile, atrăgătoare sau respingătoare.

În general, toți oamenii care mănâncă multă carne, filmează și beau alcool și lichioruri tari, degajă un miros foarte urât. Cum se pot ei suporta împărțind același pat timp de ani de zile? Tot ceea ce au înghițit iese prin toți porii lor. De altfel, mergeți vara puțin pe plajă unde se îngrămădesc o mulțime de oameni, și de departe, dacă sunteți sensibili, veți simți toate miasmele și norii rău mirositori ce plutesc în jurul lor. Din fericire, oamenii nu sunt atât de sensibili, altfel le-ar fi în permanență greață și nu ar mai ști nici cum să trăiască împreună, nici unde să meargă.

La fel se întâmplă și cu ochiul interior. Atât timp cât nu suntem pregătiți să ne dominăm dezgustul sau spaima, nu trebuie să îl trezim. Tocmai de aceea, discipolul trebuie să se întărească, să devină stăpân pe sentimentele sale, pe temerile sale, pe repulsiile sale, pentru a putea înfrunta creaturile înspăimântătoare ale lumii subterane și infernale, și chiar să le ordone să se îndepărteze sau să se supună.

Cunoașteți fără îndoială povestea lui Glyndon din romanul lui Bulwer-Lytton: „Zanoni”. În ciuda interdicției Maestrului său, Meinur, Glyndon aspiră la elixirul vieții veșnice și cum nu erau încă pregătit, a apărut Paznicul Pragului. Glyndon leșină, și din acel moment se simte continuu urmărit de monstru până când Zanoni a venit să îl elibereze. În alte conferințe, v-am explicat ce reprezintă Păzitorul Pragului. Fiecare trebuie într-o bună zi să îl întâlnească și să îi facă față. Dar ce se va întâmpla, dacă el nu a lucrat niciodată asupra stăpânirii de sine, a curajului, a forței și a purității? Păzitorul Pragului nu poate face nimic împotriva acelor care sunt puri și silitori; o privire este de ajuns: „Pleacă!” și el va pleca. Da, fiindcă și el se teme. Dar el este foarte îndrăzneț cu lașii și cu cei slabi. Exact ca în cazul câinilor din stradă: dacă fugiți, îi veți avea pe toți pe urmele voastre, dar dacă vă opriți și îi priviți fix, ei vor fugi.

La fel se întâmplă și cu Păzitorul Pragului, dar cu condiția să fii pur. Fiindcă numai puritatea îți dă siguranță și curaj. Când un om simte că a trăit o viață pură, această puritate îl susține și nu îi este frică. Când a comis o crimă sau a încălcat niște legi, el se teme. Atunci când Adam și Eva au mâncat din fructul interzis, li s-a făcut frică și s-au ascuns.

Observați toate creaturile: când au încălcat o lege, chiar dacă nimeni nu le vede, ele se tem; ele se simt vinovate și își pierd curajul: acțiunile lor, gesturile lor încep să fie lipsite de siguranță, ideile li se amestecă, se bâlbâie...

Dar să revenim la clarvedere, fiindcă aș dori să mai adaug câteva cuvinte despre acest subiect.

V-am spus deja că regiunea inferioară a Lunii este regiunea ceții, adică a iluziilor, a rătăcirilor. Or, tocmai cu această regiune inferioară a lui Iesod sunt în legătură un mare număr de preinși mediumi, vindecători, radiesteziști, clarvăzători etc... Eu nu spun că ei nu sunt mediumi, clarvăzători, ceea ce critic la unii, sunt pretențiile lor. Imaginați-vă pe cineva care are un oarecare

har al vindecării sau mediumnic... Iată-l acum trimițând mesaje tuturor Maeștrilor și Inițiaților în dorința de a-i instrui. Și ce mesaje! Este preferabil să te instruiești înainte de a-i instrui pe ceilalți, căci dacă nu ai făcut studii temeinice, este ușor să greșești și să-ți faci iluzii. Chiar și studiile științei oficiale sunt neapărat necesare.

Este incredibil ce pot povesti unii! Numeroși mediumi mi-au trimis mesaje, am o grămadă! Și este extraordinar faptul că toate veneau direct din partea Domnului. Nu m-am îndoit niciodată (nu trebuie să îl supărăm pe Dumnezeu!); numai că El este acela care distribuie inteligența, logica, și cu această inteligență pe care mi-a dăruit-o El însuși, eu raționez, și iată că raționând constat că toate mesajele pe care mi le trimite (s-ar părea!) se contrazic. Mă întreb de ce nu este El mai bine informat despre ceea ce mi-a spus în trecut. Vedeți, este cam ciudată această afacere îmi veți spune: „Cum îndrăzniți să criticați mesajele și hotărârile trimise de Dumnezeu?” Nu, nu le critic dar pot vedea cât de ilogice și contradictorii sunt aceste mesaje. Eu accept că ele vin de la Dumnezeu, dar să spunem mai degrabă că vin de la mai mulți zei; există atâția în planul astral care doresc să joace acest rol! Și dacă nu avem discernământ, suntem pierduți, cădem în capcană. Mulți oameni doresc să îi instruiască pe alții, să le prezică viitorul, ei mișună! Și întotdeauna vin din partea lui Dumnezeu. Dacă ar fi vorba despre același Dumnezeu care vorbea prin gura acestor oameni, aceste mesaje ar avea cel puțin același conținut, același stil, aceeași înțelepciune, ar da aceleași sfaturi. În timp ce, în anumite mesaje, Dumnezeu vă spune lucruri mărețe, sublime, iar în altele, El vă dă sfaturi puerile sau chiar lipsite de sens.

Într-o zi Dumnezeu mi-a revelat (tot prin intermediul unuia dintre acești clarvăzători!) că nu m-am adresat niciodată Lui, că nu m-am rugat niciodată Lui. Eu care am făcut acest lucru întreaga viață, am rămas stupefiat! întreaga viață m-am rugat lui Dumnezeu, El nu a auzit nimic, niciodată?... Câte surprize pentru mine, da, surprize

nemaipomenite! Și s-ar părea chiar, că mi-ar fi dat și un alt sfat: trebuie să rup orice legătură cu toți Maestrii și Inițiații din trecut pentru că, dacă nu fac acest lucru, lucrarea mea va fi distrusă. Iată deci că acum Dumnezeu mă sfătuiește să întorc spatele tuturor ființelor care au lucrat pentru El și care au dat exemplu: Buddha, Zorohastru, Moise, Iisus... Vă dați seama, dragii mei frați și surori, câte sfaturi putem da din partea lui Dumnezeu atunci când suntem neștiutori! Acest lucru este grav, este periculos.

Îi sfătuiesc pe toți acești profeți, pe toți acești medii, pe acești mesageri ai Cerului să meargă mai întâi să se instruiască puțin pentru a primi mesajele și să aibă un mai mare discernământ. Înainte de a-mi adresa mesajele lor, să verifice de unde vin ele, să nu fie orbi! Trebuie să știe că există în lumea invizibilă ființe care se joacă cu oamenii și cărora le place acest lucru. Câți nu au fost înșelați de ele! Aceste spirite sunt foarte inteligente, foarte șirete, și dacă nu suntem mai inteligente decât ele, suntem pierduți.

De câte ori nu am avut de-a face cu femei care credeau că auzeau noaptea vocea mea!... Și erau atât de convinse că era vocea mea încât nu am reușit niciodată să le conving de contrariul. S-ar părea că vocea le spunea să vină să mă găsească așa, în plină noapte, pentru a avea un copil cu mine; și evident, supunându-se acestei voci, veneau să bată la ușa mea, trezindu-mă fără niciun pic de respect, fără vreo considerație la adresa mea. Degeaba le expediam spunându-le că aud o voce care îmi spune exact contrariul, că vocea pe care o aud ele le înșală, că sunt victima fantasmelor lor... ele continuau să creadă în vocea lor, în ciuda dovezilor și a raționamentului pe care îl puteam prezenta, și nu îmi mai rămânea altă soluție decât să le alung. Vedeți cât de greu este să îi faci pe oameni să înțeleagă ceea ce este cumpătat și înțelept.

Și în Fraternitate avem și frați și surori care vă vor da detalii, detalii foarte precise despre reîncarnările voastre anterioare. Dar dacă îi ascultați, mă întreb ce veți

deveni. Ei nu spun lucruri rele, din contră, sunt foarte amabili: ați fost dintotdeauna un rege, o regină, un faraon... sau sfântul Anton, sfântul Francisc de Assisi, sfânta Tereza a Copilului Iisus... unul sau altul v-a fost soț sau soție. Și mie mi-au făcut revelații: ei au aflat că mi-au fost soții sau fiice într-o altă reîncarnare. Dar cum se întâmplă că acum nu simt nicio afinitate față de ele, că am uitat totul? Deseori îmi pun întrebarea: de ce nu reușesc să îi recunosc pe ai mei? Am afinități cu anumite persoane care nu mi-au spus niciodată că mi-ar fi fost părinți sau copii, și iată că dintr-odată mi se prezintă alții spunându-mi că mi-au fost fii, fiice, mamă... Este îngrijorător, nu-i așa, dacă mi-am pierdut în asemenea măsură memoria?

Eu nu spun acum că nu trebuie să nu credem nimic din aceste lucruri, există întotdeauna o parte de adevăr. Când o ființă este sensibilă, când este dezvoltată psihic, ea captează anumite mesaje din invizibil, dar cum se întâmplă rar să fii perfect pus la punct în acest domeniu, trebuie să știți că se strecoară greșeli în ceea ce clarvăzătorul crede că a captat. Înțelegeți ceea ce vreau să spun. Anumite persoane au calități mediumnice, ele au percepții, dar ceea ce vă povestesc nu este absolut exact, fiindcă au captat un amestec de nedeslușit între adevăr și fals, și ar trebui să se poată verifica. De altfel, nu este nici măcar folositor. La ce le folosește fraților și surorilor să le arăți trecutul? Dacă ar fi fost de dorit, aș fi fost primul care ar fi făcut-o. Or, eu nu fac acest lucru. Evident, vă puteți gândi că nu sunt capabil pentru că îmi lipsește această calitate pe care alții o posedă perfect. Ei bine, credeți ce vreți...

În orice caz, nu este nici psihologic, nici pedagogic să le vorbești oamenilor despre reîncarnările lor. Bineînțeles, va veni un moment în care vă veți putea ocupa, dar va trebui să fiți puțin mai mult dezvoltați și stăpâni pe voi înșivă. Imaginați-vă că vi se revelă că o anumită persoană v-a fost cel mai mare dușman în trecut, că v-a asasinat. Ce se va întâmpla dacă sunteți slabi, dacă nu știți să vă controlați?... Acestea simt revelații periculoase, deoarece ele riscă să vă tulbure și să vă trezească dorința de

răzbunare care v-ar încetini evoluția. Dacă ar fi atât de important să ne cunoaștem reîncarnările, de ce Providența ar ascunde acest lucru oamenilor? Dacă ea i-a făcut să uite, este pentru că avea un motiv, nu-i așa? Pur și simplu pentru a evita noi rătăcirii.

Dacă nu aveți habar de răul ce vi l-a făcut o anumită persoană, o suportați, o ajutați. Dar dacă ați ști, cum v-ați comporta? Imaginați-vă un tată și o mamă: ei nu știu că propriii lor copii care le-au fost cei mai mari dușmani într-o viață trecută au venit să se reîncarneze la ei; și atunci, îi iubesc, îi cresc, își fac datoria față de aceștia, și astfel își plătesc karma. Dar dacă li s-ar fi revelat adevărul, ce tragedie! Ei și-ar părăsi copii etc... Providența a dorit tocmai acest lucru, să îi lase pe oameni în necunoașterea anumitor situații pentru ca ei să se poată achita mai bine. Dacă o ființă este foarte evoluată, foarte stăpână pe ea înșiși, îi puteți revela totul fără niciun pericol, dar asemenea persoane sunt rare.

Câte lucruri sunt încă de spus despre acest subiect! Pentru a vă avea la cheremul lor și a putea obține ajutorul sau banii voștri, unii vă inventează încarnări atât de minunate încât ați fi uimiți... și îmbrobodiți! Da, deseori așa se îmbrobodesc oamenii; când li se povestesc asemenea istorii, nu se face pentru binele lor, ci pentru a-i subjugă. Dacă doriți cu adevărat să le faceți bine ființelor, ar fi mai bine să le revelați lacunele, slăbiciunile, decât să le povestiți că au fost regi sau sfinți, cu atât mai mult cu cât nu este adevărat. Oamenilor nu le place să le vorbești despre slăbiciunile lor, eu știu acest lucru, dar dacă în pofida acestui fapt aveți totuși curajul să o faceți, dovediți că sunteți dezinteresați. Cât despre riscul de a pierde prietenia cuiva spunându-i cuvinte neplăcute pentru a evita o catastrofă, vă dovediți a fi prietenul lui, adevăratul lui prieten. Și dacă în acel moment, el nu înțelege, se supără și vă părăsește, este foarte bine; ce puteți face cu cineva atât de prost care nu dorește decât complimente și lingușiri? Pentru a arăta că sunteți dezinteresați, încercați mai întâi să le spuneți oamenilor lucruri negative, și apoi,

când vedeți cum reacționează, cum vă înțeleg, vă veți hotărî dacă trebuie să le revelați minuni despre trecutul sau viitorul lor.

De acum înainte, dragii mei frați și surori, trebuie să știți că mulți clarvăzători sunt încă în comunicare cu regiunile întunecate ale lui Iesod, ei nu au putut merge mai sus; de aceea ei nu sesizează decât câteva reflecții ale lumii invizibile și riscă să vă răătăcească. În timp ce, în regiunile superioare ale lui Iesod domnește cea mai mare claritate; aici sunt îngerii purtători de viață, ai vieții celei mai pure ce vindecă și deschide ochii. Iar aceia care se pot înălța până la această regiune unde totul este limpede, clar, cristalin... da, aceștia îl vor vedea pe Dumnezeu, așa este scris.

Bonfin, 5 septembrie 1966

Secțiune 2.11 Porțile Ierusalimului Celest

Conferință improvizată

Dragii mei, ați auzit atât de mult vorbindu-se despre puritate zilele acestea... Dar este necesar, pentru că puritatea are aspecte foarte numeroase! Religia a prezentat-o numai sub aspectul castității și este ceva adevărat, castitatea este cuprinsă în puritate, dar ea nu oferă decât o viziune foarte incompletă a acesteia.

Astăzi, dacă doriți, vă voi spune câteva cuvinte și ne vom ocupa de cele douăsprezece porți ale Ierusalimului Celest.

Stă scris în Apocalipsă: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu... Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți doisprezece îngeri și nume înscrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți... Iar cele douăsprezece porți simt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr-un mărgăritar”. Veți spune: „Cum să fie făcută fiecare poartă dintr-o singură perlă? Ar trebui să existe stridii gigante pentru a produce perle de o asemenea dimensiune! Unde se găsesc acestea? Sunt

stridii și în înalt?"... Evident, aceste perle reprezintă un simbol. În știința esoterică perla simbolizează puritatea și ea este consacrată lunii prin analogie cu puritatea lunii.

Rolul unei porți este de a permite trecerea dintr-un loc în altul, dacă nu pentru ființele umane, cel puțin pentru curenți, forțe sau entități. Această problemă a porților este esențială. Apocalipsa vorbește despre douăsprezece porți ale Ierusalimului Celest, Cabala despre cele cincizeci de porți ale lui Binah... Iar copilul care vine pe pământ nu trece și el printr-o poartă? Ființa umană posedă deci și ea porți, și nu numai porți fizice, ci și porți spirituale. Deseori unele sunt închise, înfundate, iar puritatea face tocmai ca aceste porți să se deschidă cu scopul de a lăsa să treacă numai entitățile celeste. Deocamdată, acest lucru nu vă este prea clar, dar aveți răbdare...

V-am vorbit de mai multe ori despre Noul Ierusalim explicându-vă că nu trebuie să îl așteptăm ca pe un oraș care coboară din cer. Îl așteptăm de două mii de ani sub această formă și putem să mai așteptăm încă multe mii de ani, fiindcă el nu va coborî în acest fel. Noul Ierusalim este un simbol. Când vorbim despre un oraș, acest lucru presupune un mare număr de locuitori, iar Ierusalimul ce coboară din cer reprezintă o adevărată categorie de creaturi atât de pure și evaluate încât fiecare dintre ele va avea 12 porți deschise complet pentru curenții divini.

Ce reprezintă cei 2 ochi ai noștri? 2 porți. Dar cele 2 urechi? Alte 2 porți. Dar cele 2 nări? Încă 2 porți pe unde trec cei 2 curenți Ida și Pingala. Deci în total 6. Dacă adăugăm și gura, totalizăm 7. Alte două porți se află pe piept. Ele sunt diferite de altele, dar totuși sunt porți chiar dacă la oameni ele nu mai au nicio funcție. A zecea poartă este buricul de care este atașat cordonul ombilical; prin această poartă mama își hrănește copilul trimițându-i sângele și toate elementele de care are acesta nevoie. Cât despre cele 2 ultime porți, vă las să le găsiți voi înșivă. În total sunt 12. Nu este extraordinar să vedeți cum a lucrat Natura asupra corpului omenesc pentru a deschide aici 12 porți? Or, deseori, aceste porți nu funcționează foarte bine

pentru că ele sunt înfundate: ochii văd, dar rău, fiindcă se opresc adesea asupra a ceea ce este negativ și urât; urechile aud, dar deformat sau nu rețin decât ceea ce fletează sau jignește personalitatea; gura vorbește, dar pronunță deseori numai cuvinte nocive, distructive sau lipsite de sens.

Atunci când Ioan descrie Ierusalimul Celest ca pe un oraș poleit în aur cu temeliiile din pietre prețioase și o lumină ce nu se va stinge niciodată, el voia să spună că vor coborî din Cer ființe evaluate și foarte pure în care lumina va străluci: fi și fiice ale Domnului care vor veni să aducă noul învățământ.

Există multe lucruri de spus despre porți. Deseori erați mirați pentru că insistam asupra necesității de a ști să deschideți și, mai ales, să închideți ușile dintr-o casă. Da, erați uimiți că mă opresc asupra unor detalii aparent ne semnificative. Dar multe accidente și nenorociri vin pentru că nu ați știut niciodată când să închideți și să deschideți, nici măcar ce să închideți și să deschideți. Dacă ar fi fost cazul numai porților fizice, nu ar fi fost atât de grav, dar există și alte porți în afară de cele fizice și despre aceste porți doresc să vă vorbesc. În spatele lumii fizice, eu descopăr o altă lume, și când constat de pildă că anumiți frați și surori lasă în mod inconștient porțile caselor sau ale camerelor lor deschise, eu știu dinainte că alte porți din sinea lor sunt deopotrivă larg deschise pentru toți vizitatorii și spiritele nepoftite care pătrund după bunul lor plac, sau fiindcă că nu au știut să păstreze toate bogățiile spirituale ce le-au fost dăruite... Din moment ce totul este deschis, este ușor să fie prădați.

Mulți mi se plâng că, întorcându-se acasă după o zi la Izgrev sau la Bonfin, nu mai simt același entuziasm, aceeași elan. Dar este foarte simplu, ei nu știu să păstreze prea mult timp lumina și căldura spirituală primite aici. Veți spune: „Da, dar cum să le păstrez mai mult timp?” închizând ușile. Dacă am pierdut atât de repede inspirația, înseamnă că suntem neștiutori și nu am știut să ne închidem porțile, și din moment ce ele erau deschise, hoții

au intrat și au furat totul. Iată lucruri la care nici nu ne gândim! Atunci când este zgomot într-o cameră alăturată, închidem ușa și zgomotul se atenuează. Știm deci ce este de făcut în planul fizic; dar în planul astral, lăsăm totul deschis și apoi ne întrebăm de ce suntem tulburați și bolnavi. Această problemă a porților este deci foarte vastă. De exemplu, inima și intelectul vostru sunt de asemenea porți, dar cum nu știți pentru cine să le deschideți și pentru cine să le închideți, îi lăsați să intre pe filfizoni și hoți, iar pe Dumnezeu îl lăsați afară.

Întreaga viață se bazează pe aceste două mecanisme: închidere - deschidere. Este ceea ce ne învață cochiliile, stridiile, dar noi nu le-am înțeles. Cochiliile care se deschid și se închid ne învață că viața nu este altceva decât o alternanță a deschiderii și a închiderii. Este deci esențial pentru ca omul să știe în ce moment să se deschidă și în ce moment să se închidă, altminteri el nu va putea fi niciodată pur.

Cât despre perlă, există de asemenea multe de spus. Cum apare perla dintr-o scoică? Mai întâi, există un grăunte de nisip care cade în scoică, iar acel grăunte de nisip constituie o dificultate pentru scoică, el o irită. „Ah, își spune ea, cât mă enervează! Cum să scap de el? El mă zgârie, îmi mănâncă pielea, dar eu nu am nici brațe, nici picioare pentru a-l alunga... Cum să procedez?” Și iată că începe să gândească; se concentrează, meditează, cere sfatul, și învață că există un întreg proces chimic de transformare: să iei un element sau altul pe care să îl combini într-un anume fel sub influența lunii etc. Și scoica se pune pe treabă, respectând fazele lunii, iată ceea ce voi nu știți. Evident, trebuie mult timp pentru a fabrica o perlă, dar sunt anumite perioade în care ele sunt în activitate și alte perioade în care se opresc. Cum știu acest lucru? Am mers să le observ...

Deci scoicile secretă o materie specială cu care învăluie grăuntele de nisip care este rugos, iritant, astfel încât devine neted, lustruit, catifelat. Și când ele au reușit, sunt mulțumite și își spun: „Am învins un obstacol!” De mii

de ani scoica perlieră îi instruiește pe oameni, dar oamenii sunt atât de limitați încât nu au înțeles lecția. Și care este această lecție? Că trebuie să facem la fel. De ce nu învăluți greutățile voastre și tot ceea vă supără într-o materie luminoasă, strălucitoare? Veți avea bogății minunate în interiorul vostru. Iată ceea ce trebuie să înțeleagă discipolii: că este necesar să lucreze asupra greutăților lor pentru a face perle prețioase. Acest lucru vi se pare că a venit dintr-o poveste din „O mie și una de nopți”, dar este adevărul: adevărații discipoli încearcă să își învăluie greutățile, chiar și dușmanii, și să îi folosească pentru a deveni foarte bogați. Dar atât timp cât nu faceți altceva decât să vă plângeți, cât timp sunteți nemulțumiți, nu veți reuși să secretați această materie specială ce vă poate învălui greutățile.

Dacă v-aș spune că toate perlele pe care le am se datorează greutăților pe care le-am întâlnit în viață!... Și chiar atunci când întâlnesc o persoană insuportabilă, mă bucur spunându-mi: „Doamne Dumnezeu le, ce șansă! Iată încă o perlă în perspectivă!” Și țin o conferință formidabilă fără ca voi să știți vreodată că acest mic firicel de nisip care mă deranja și care a devenit cauza conferinței se află în sală. Nu am pretenția că am transformat toate greutățile mele în perle prețioase, nu voi face mari declarații pentru a nu provoca lumea invizibilă, dar totuși, sunt multe firicele de nisip pe care am reușit să le învăluiesc. Dar ce faceți voi când întâlniți o dificultate? Oare o folosiți, profitați pentru a vă înălța, pentru a vă întări? Mă îndoiesc. Mergeți însă înainte! Cât timp voi mai fi alături de voi pentru a vă vorbi despre toate acestea? Dacă înțelegeți această imagine a scoicii perliere, veți avea de lucru întreaga viață.

Ați citit în Evangheliile parabola omului care căuta perle valoroase; când a găsit o perlă de mare preț, a vândut tot ceea ce posedea pentru a o putea cumpăra. Trebuie să știți ce este această perlă și de ce acest om a vândut totul pentru a o avea. Este un simbol.

Perla este de o culoare albă foarte specială și prin

emanațiile sale are legături cu luna. Pe Arborele Sefirotic scoica perlieră este Iesod, baza, căreia îi corespund, simbolic, organele genitale. Ei bine, aici trebuie să se formeze perla. Această perlă reprezintă chintesența cea mai pură a iubirii dezinteresate. Scoica perlieră este principiul feminin, femeia care aduce pe lume o perlă, copilul; și deseori, cum anumite scoici nu reușesc să formeze o perlă cu adevărat pură și sclipitoare (am adus din Japonia perle care sunt aproape negre), există și femei care aduc pe lume copii bolnăvicioși sau răi, copii care vor fi mai târziu hoți, criminali. Iată perla: copilul.

Perla este un simbol care merge foarte departe. Scoica perlieră, adică principiul feminin, trebuie să formeze Copilul Iisus din interiorul nostru, adică corpul de glorie. Noi suntem această perlă și din chintesența noastră cea mai pură vom forma în noi perla prețioasă. Corpul de slavă, corpul de veșnicie, corpul de lumină, corpul lui Hristos, aceasta este perla.

V-am explicat deja ce vedea Ioan atunci când vorbea despre această imagine extraordinară a Noului Ierusalim coborând din Cer cu cele douăsprezece porți de perle. Dar să revenim la puritate, fiindcă nu am terminat de explicat profunzimea și bogăția ei.

Să ne referim la virginitate și la castitate la care făceam aluzie la început. Mulți oameni își imaginează că puritatea nu este altceva decât castitate fizică și consideră apropierea fizice ca impure. Dar au existat atât de mulți înțelepți și profeți căsătoriți! Și chiar dacă nu ar fi fost căsătoriți, s-au născut tot dintr-un tată și dintr-o mamă. Și ce au făcut acest tată și această mamă pentru a-i aduce pe lume? Contacte fizice... Dar cum se face că au adus pe lume Inițiați, Maeștri, profeți, divinități? Pentru că erau puri... Când apropierea fizice între oameni sunt primitive și senzuale, în acel moment, da, pot fi considerate impure. Dar când aceste apropieri sunt sublime, printr-un gând, un ideal, o iubire și prin metode potrivite, ei pot face să coboare divinitățile pe pământ.

Chiar și pentru cei mai mari Maeștri care vin să se

încarneze pe pământ trebuie să existe un bărbat și o femeie care să îi aducă pe lume. Dar uniunea lor nu trebuie să fie nici senzuală, nici pasională; corpul fizic nu este decât un mijloc de care se folosesc pentru că este imposibil să facă altfel. În spatele acestor apropieri fizice sunt impulsuri luminoase, divine, și în acel moment sunt genii și divinități care vin să se încarneze. Krishna și chiar Iisus – chiar dacă creștinii nu știu nimic despre nașterea lui Iisus – nu s-au născut altfel.

Nimeni, nu va putea niciodată dovedi că o creatură a ajuns în planul fizic fără să fi avut un tată și o mamă – nu vorbesc aici despre cazurile de inseminare artificială... poate că într-un viitor îndepărtat va fi posibil, și de altfel am ținut conferințe despre acest subiect, explicând că într-o zi copiii nu se vor mai naște în aceeași manieră. Dar până atunci se va mai continua, cu bucurie sau cu dezgust, știu eu, dar perpetuarea umanității se va face prin contacte fizice! Vor exista întotdeauna binefăcători care se vor ocupa să nu lase să piară biata rasă umană, și nu câțiva mistici sau câțiva puritani cu teoriile lor bizare vor putea să îi împiedice.

Îmi pare rău dacă îi șochez pe unii dintre voi, dar am căutat, am comparat, și am văzut că ceea ce se spune despre nașterile virginale sub influența Duhului Sfânt este în contradicție flagrantă cu tot ceea ce se întâmplă în natură. Fie că acceptați sau nu, îmi este egal, eu sunt obligat să spun adevărul, poate nu pentru voi dacă nu doriți să îl acceptați, dar pentru toți aceia care vor dori într-o zi să își lărgescă înțelegerea.

Bărbatul și femeia pot concepe un copil în cea mai mare puritate atunci când nu mai există în ei nici pasiune, nici dorințe. Dar ceea ce se povestește despre Duhul Sfânt că el ar fi tatăl copilului, nu. De altfel, dacă ar fi fost cu adevărat Duhul Sfânt acela care s-ar fi ocupat de crearea unui copil, el l-ar fi putut foarte bine face să se nască imediat fără a-l lăsa să rămână nouă luni în pântecul unei femei. Bineînțeles, este posibil să fii conceput de Duhul Sfânt, dar nu cum se înțelege în general. Duhul Sfânt

Înseamnă că toate forțele, calitățile, sentimentele sunt absolut pure, că ele nu conțin nimic uman, nimic terestru. Toate ființele pot fi locuite de Duhul Sfânt și aduce pe lume copilul divin. Astfel au venit pe lume aproape toți marii fondatori de religii, chiar și Iisus. Dar iată un lucru pe care creștinii nu vor să îl accepte. Li s-a prezentat nașterea lui Iisus așa cum spunem copiilor atunci când nu dorim să le spunem adevărul și acum ei cred acest lucru cu strășnicie. Nici eu nu doresc să îi conving de contrariul. Să își păstreze credințele dacă acestea îi pot ajuta!

Acum vă voi cere să păstrați în voi imaginea Noului Ierusalim care coboară din Cer. Gândiți-vă că într-o zi veți fi poate acest oraș celest cu cele douăsprezece porți de perle, adică ochi care vor vedea, urechi care vor auzi, un nas care respiră chintesența pranei, o gură care va profera cuvinte magice pentru a ajuta, a lumina, a însufla ființele. Nu doresc să vă revelez celelalte cinci funcții ale fiecărei porți; deocamdată nu cunoașteți decât două, dar ele sunt șapte, iar pe celelalte cinci nu le cunoașteți, nu aveți nici cea mai mică idee de ceea ce se poate face cu aceste porți. Dar să lăsăm aceste lucruri; ele sunt mult prea profunde, prea sacre. În aceste lucruri sunt mistere, perlele pe care lumea invizibilă le apără nedorind să le dăruiască oricui. Într-o zi acest lucru se poate întâmpla, dar pentru a primi aceste revelații mai trebuie să lucrați.

Aveți răbdare, vă voi mai da și alte explicații despre Iesod, fiindcă misterele lui Iesod simt mari.

Bonfin, 7 septembrie 1966II

Articol III. Cap. 2 - Iubirea și sexualitatea

Conferință improvizată

Întrebare: „Maestre, vreți să ne spuneți diferența pe care o faceți între iubire și sexualitate și cum putem folosi sexualitatea în viața spirituală?”

Iată o întrebare foarte interesantă pentru că ea atinge ceea ce este mai important în viață și interesează pe toată lumea. Când vorbim despre matematică, despre astronomie, despre chimie, despre fizică, evident este minunat, dar aceste probleme interesează puțină lume.

Dar arătați-mi o persoană pe care problema iubirii nu o interesează! Da, tineri sau chiar bătrâni... Nu aş zice că sunt atât de calificat pentru a răspunde la toate întrebările pe care le ridică această problemă... Ceea ce posed în mod special, este faptul că îmi place să văd mereu lucrurile dintr-un punct de vedere foarte semnificativ pentru mine, şi am cheltuit totul, am consacrat totul în viaţa mea pentru a avea acest punct de vedere.

Voi spune la început două cuvinte despre acest punct de vedere astfel încât aceia care vin pentru prima oară să nu înceapă să mă critice spunând: „Oh, la, la! Eu am citit cărţi despre iubire şi sexualitate în care se spuneau multe lucruri...

Cât de neştiutor este acest instructor!” Ei da, sunt neştiutor, de ce nu? Dar aceia care scriu aceste cărţi nu aveau cu certitudine punctul meu de vedere şi nu au înţeles această problemă cum o înţeleg eu. Vă las să vă informaţi citind, dacă doriţi, ceea ce medicii, psihiatrii etc... au spus despre sexualitate şi eu vă voi conduce spre un alt punct de vedere aproape necunoscut deocamdată.

Care este acest punct de vedere? Uneori m-am amuzat dând acest exemplu. Un profesor absolvent a trei sau patru universităţi lucrează în laboratorul său în care face tot felul de experienţe, de calcule... Dar iată că fiul lui de doisprezece ani care se joacă în curte se urcă într-un pom şi de acolo strigă: „Tată, îi văd pe unchiul şi pe mătuşa mea care se apropie”... Tatăl care nu vede nimic, îl întreabă pe copil: „La ce distanţă se află?... Cum sunt îmbrăcaţi?”... Şi copilul îi dă toate informaţiile. În ciuda ştiinţei sale, tatăl nu vede nimic, în timp ce copilul care este mic şi neştiutor, vede foarte departe pentru că punctul lui de vedere este diferit: el s-a urcat foarte sus, în timp ce tatăl său rămâne jos.

Evident, nu este decât o imagine, dar ea vă va face să înţelegeţi că, dacă este folositor să aveţi calităţi şi cunoştinţe, punctul de vedere este foarte important. Iar eu tocmai acest punct de vedere l-am căutat întotdeauna. V-am mai spus, nu simt nici atât de inteligent, nici atât de

instruit, sunt un copil de doisprezece ani și am rămas neștiutor, dar am fost urcat pe o culme de unde văd ceea ce alții, chiar și cei mai mari savanți, nu văd. Îmi recunosc mediocritatea, dar trebuie să spun că mi s-a dat un punct de vedere care mă face să văd totul complet diferit.

Să vezi universul din punctul de observație al pământului nu este același lucru ca de a-l vedea din punctul de observație al soarelui. Veți spune: „Soarele răsare, soarele apune... Stelele apar și dispar”... Da, este adevărat, dar și fals. Este adevărat pentru că din punctul de observație al pământului, al viziunii geocentrice, aveți dreptate. Dar în realitate, nu este adevărat pentru că nu vă plasați în punctul de vedere heliocentric. Toți privesc din punctul de observație al pământului, și din acest punct de vedere au dreptate. Ei își spun: „Trebuie să mâncăm, să câștigăm bani, să ne culcăm cu femeii”... Dar dacă s-ar plasa în punctul de observație solar, adică al vieții divine, spirituale, ar vedea în mod diferit lucrurile. Iar eu posed acest punct de vedere, el îmi permite să vă prezint natura iubirii și a sexualității cu totul într-un alt mod.

La prima vedere este dificil să separi sexualitatea de iubire. Dacă rămânem în planul fizic, de aproape că se confundă. Sexualitatea este o tendință naturală. Instinctul sexual îi împinge pe animale și pe oameni să se reproducă și natura este aceea care aranjează astfel lucrurile pentru ca speciile să nu dispară. Dar în sexualitate nu există niciun fel de iubire. Iubirea este o forță care vine de foarte sus, în timp ce sexualitatea... Evident, este și ea o energie ce vine de foarte sus, este o energie divină, dar coborând în ființa umană, ea este influențată de ceea ce reprezintă fiecare om, și dacă el se comportă ca un animal, această energie nu se mai manifestă ca o energie divină.

Totul vine de la Dumnezeu și tot ceea ce se manifestă în om ca energie este, la origini, o energie divină; dar această energie produce efecte diferite în funcție de conductorul prin care ea se manifestă. O putem compara cu electricitatea. Electricitatea este o energie a cărei natură o ignorăm, dar dacă trece printr-o lampă, ea devine

lumină și cu toate acestea electricitatea nu este lumină. Trecând printr-un reșou, ea devine căldură; trecând printr-un magnet, devine magnetism; trecând printr-un ventilator, devine mișcare. În același fel, există o forță cosmică originală, care ia un aspect sau altul în funcție de organul uman prin care trece. Când este vorba despre creier, devine inteligență, raționament; când este plexul solar sau centrul Hara, ea devine senzație sau sentiment; când ea trece prin sistemul muscular, devine mișcare; și când, în sfârșit, trece prin organele genitale, ea devine atracție pentru celălalt sex. Este întotdeauna aceeași energie, dar ea se transformă în funcție de mediul pe care îl străbate.

Energia sexuală vine de foarte sus, dar trecând prin organele genitale, ea produce senzații, o excitare, o dorință de apropiere și se poate ca în aceste manifestări să nu existe niciun pic de iubire. Ca la animale. În anumite perioade ale anului, ele se împerechează, dar o fac din iubire? Deseori, se sfâșie și femela mănâncă masculul cum se întâmplă în cazul unor insecte, păianjeni, sau la călugăriță. Este iubire? Nu, este pură sexualitate. Iubirea începe atunci când aceste energii ating și alți centri, inimă, creier, suflet și spirit. În acel moment, această atracție, această dorință pe care o avem de a ne apropia de cineva devine luminoasă, iluminată de gânduri, de idei, de un gust estetic; nu mai este doar o satisfacție pur egoistă în care nu ținem deloc cont de partener.

Dacă vreți, iubirea este sexualitate, dar una lărgită, luminată, transformată. Și plecând de aici, există atâtea grade și manifestări încât nu le putem nici măcar enumera și clasa. De exemplu, se întâmplă ca un bărbat să iubească o tânără frumoasă, dar fără să fie atât de atras fizic de ea: el dorește mai ales să o vadă fericită, sănătoasă, instruită, bogată, bine plasată în societate etc... Cum să explicăm toate acestea? Nu prea este sexualitate, ci iubire; este deci un grad superior. Dar trebuie să existe totuși și ceva sexualitate în această iubire, fiindcă ne putem întreba: de ce acest bărbat nu s-a atașat de o altă persoană, de o

femeie în vârstă și urâtă, sau de un alt bărbat? Da, dacă analizăm, descoperim cel puțin un grad scăzut de sexualitate.

Sexualitatea posedă deci grade, și atunci când gradele superioare ale acestei forțe cosmice vin să vă invadeze, comunicați cu regiunile celeste, în loc să vă satisfaceți numai câteva senzații fizice și primitive, asemenea unora care, de îndată ce dorința li s-a potolit, se resping, se părăsesc sau chiar încep să se bată. Ceea ce contează pentru ei este numai să se descarce, să se calmeze, să se ușureze, iar dacă după un timp această energie se acumulează din nou în ființa lor, ei redevin surâzători și tandri. Sunt calcule, stratageme pe care le-a găsit omul pentru satisfacerea propriei animalități.

Iubirea și sexualitatea nu trebuie deci confundate. Este normal să avem nevoi, dorințe, mai ales atunci când suntem tineri. Natura care a prevăzut totul, a considerat că era un lucru necesar pentru propagarea speciei. Dacă bărbatul și femeia rămâneau reci unul în fața celuilalt, dacă ar fi fost lipsiți de aceste impulsuri și instincte, ar fi fost sfârșitul omenirii. Natura este deci aceea care le împinge pe creaturi să se apropie fizic, dar iubirea înseamnă altceva.

De câte ori frați și surori vin să mă întrebe dacă eu consider că se pot căsători!... Dar în acel moment pun și eu anumite întrebări ca să-și dea seama dacă această problemă este bine clarificată în mintea lor. Eu îi întreb: „Cum vă iubiți? Simțiți numai o atracție fizică, sau vă iubiți pentru sensibilitatea voastră, pentru felul vostru de a trăi emoțiile? Apoi, aveți deopotrivă vreo atracție intelectuală? Vă apreciați mutual felul vostru de a gândi și a vedea lucrurile? Numai dacă sunteți în armonie în aceste trei lumi căsătoria voastră va fi ideală. Fiindcă fiecare dintre aceste trei domenii își are particularitățile sale, natura sa”.

Atracția fizică nu durează deseori multă vreme; după puțin timp, vă simțiți satisfăcuți și chiar dezgustați. În vreme ce, celelalte două domenii sunt mai stabile. Dacă nu sunteți de acord în domeniul sentimentelor și al ideilor,

chiar dacă în domeniul fizic sunt îndrăgostiți nebunește, după o vreme vă veți înfrunta. Atunci când senzualitatea începe să se calmeze, când sunteți satisfăcuți, când ați văzut și ați gustat totul, atunci apar din ce în ce mai mult ideile și tendințele profunde, și astfel începeți să vă înfrunțați, să discutați până când uneori ajungeți să vă ucideți reciproc.

Atenție, tineretul nu se gândește niciodată suficient la aceste lucruri. Din moment ce un băiat și o fată se simt atrași fizic, își închipuie că este de ajuns; ei nu iau în considerație celelalte două domenii pentru a vedea dacă se înțeleg și astfel neglijează această problemă, apar apoi inconvenientele, chiar prăpăstiile, și lucrurile sfârșesc prost... De câte ori nu am constatat-o! Iar uneori există contrariul. Există oameni care nu au unul pentru celălalt nicio atracție fizică, nu se pot nici măcar suporta... Dar iată că au aceleași idei, același tendințe, aceeași filosofie, și este formidabil! Ei încep să se viziteze, apoi ajung să se admire și să se iubească atât de mult încât, chiar și în planul fizic, sfârșesc prin a se găsi foarte seducători. Ideile sunt foarte importante; iată ceea ce trebuie să înțeleagă tinerele și tinerii, altminteri ei riscă să se despartă foarte repede. Iubirea la primă vedere nu este suficientă. Este necesară o înțelegere în cele trei lumi: fizică, afectivă și intelectuală.

Știți cum se întâmplau toate acestea la turci sau chiar și la alte popoare... Adesea, în trecut, tinerii se căsătoreau fără măcar să se fi cunoscut vreodată. Părinții sau chiar suveranul statului îi căsătoreau, fără ca ei să se fi văzut sau cunoscut. În aceste condiții apăreau, deseori, surprize. Când o femeie se vedea măritată cu un cocoșat, cu un chior, cu un olog, sau invers, primele zile erau îngrozitoare; dar după o vreme, ei își descopereau încet-încet tot felul de calități și se iubeau, era formidabil! În timp ce astăzi, ei se aleg împotriva curentului și se căsătoresc împotriva voinței părinților, împotriva tuturor, și după puțin timp se despart, cu toate că ei înșiși s-au ales. Cum să explicăm toate aceste fenomene? Nu le putem

explica numai prin sexualitate, prin erotism sau cum încearcă sexologii să o facă. De altfel, ei nu știu de ce, la ora actuală, există din nou atât de mulți homosexuali... În sfârșit, rețineți că înainte de căsătorie trebuie să vă studiați bine pentru a vedea dacă vă înțelegeți bine în domeniile estetic, afectiv, filosofic, și abia apoi să vă gândiți la domeniul fizic, altfel vă asumați mari riscuri.

Pentru a reveni acum la întrebarea voastră despre iubire și sexualitate, vă voi spune că sexualitatea este o tendință pur egocentrică ce împinge omul să caute doar plăcerea, în timp ce iubirea, adevărata iubire se gândește înainte de toate la fericirea celuilalt, ea este bazată pe sacrificiu; sacrificiu de timp, de forțe, de bani, pentru a-l ajuta pe celălalt, pentru a-i permite să se împlinească și să își dezvolte toate posibilitățile. Nu există nimic mai frumos decât iubirea, atunci când sunteți pregătiți să oferiți ceva din voi, să vă lipsiți de ceva pentru a dăruii. Asemenea unei mame. Mama își iubește copilul și totuși ea nu este dominată de senzualitate. În timpul războaielor, a privațiunilor, ea va muri de foame, dar va păstra hrana pentru copilul ei. Iată ce înseamnă iubirea!

Spiritualitatea începe acolo unde iubirea domină sexualitatea, când ființa umană este capabilă să dea ceva din ea însăși pentru binele aproapelui. Atât timp cât nu suntem în stare să ne lipsim de tot, nu poate fi vorba despre iubire. Atunci când un bărbat se aruncă asupra unei fete pentru a-și potoli instinctele, se gândește el oare la răul pe care i-l poate provoca? Nu, el este gata să o omoare pentru a-și satisface instinctele. Aceasta este sexualitatea, un instinct pur bestial. Veți spune: „Dar nu există nimic divin în ea!” Ba da, sexualitatea este de origine divină, dar dacă omul nu știe să se stăpânească, manifestările sale nu sunt deloc divine. Ceea ce este bun în sexualitate, este faptul că ea lucrează pentru propagarea speciei, dar dacă este orientată numai spre plăcere, este doar risipă. Astăzi s-au inventat lucruri de necrezut în acest domeniu. Există pilule, bineînțeles, dar se vând și mari cantități de produse și obiecte pe care nu doresc nici

măcar să le denumesc. Nu mai este vorba aici despre propagarea speciei, ci doar despre plăcere.

Eu nu doresc să mă opresc la această problemă pentru a discuta dacă aceste lucruri trebuie să existe sau nu. În starea actuală a umanității, chiar și moraliștii, și preoții au considerat că acestea trebuie să existe, pentru că natura inferioară, natura animalică din om este încă foarte puternică încât, dacă nu o lăsăm să se manifeste, ea ar produce fenomene mult mai periculoase. Deci, eu nu vreau să discut despre aceste lucruri, spun doar că este păcat că omul este încă atât de jos încât nu își poate controla această energie, de care să dispună și să o folosească într-un scop divin și pentru lucrări spirituale, în loc să recurgă la tot felul de produse și de obiecte pentru a se lăfăi în plăcere. Nu mă voi pronunța asupra acestui subiect pentru că ar fi prea lung, dar aș putea să o fac pentru a vă spune exact ceea ce este bun și ceea ce este rău în toate acestea. Inconveniente sunt evident foarte numeroase, deoarece ființa umană rămâne în regiunile inferioare unde se abrutizează și își pierde mult din posibilitățile ei psihice. Dar, pe de altă parte, ea ajunge astfel să păstreze un anumit echilibru.

În realitate, este o problemă foarte complicată, mai ales dacă sunteți căsătoriți. Odată căsătoriți, nu mai sunteți în totalitate liberi, iar dacă doriți să fiți totuși liberi, apar tot felul de inconveniente. Dacă o femeie are un bărbat asemenea unui taur, chiar dacă ea are tendințe mult mai spirituale, va fi mereu obligată să îi cedeze, altminteri acesta va folosi violența sau o va înșela. Observați deci câte anomalii pot apărea într-o căsătorie atunci când ea nu este armonizată. Ce vreți să se întâmple atunci când un taur se însoară cu o porumbiță?...

Nu trebuie să înțelegeți acum că eu mă opun căsătoriei. Spun numai că aceasta este o chestiune riscantă și niciodată nu poți ști ce întorsătură poate lua. Căsătoria este întâlnirea a doi necunoscuți, iar rezultatul este și el o necunoscută. Fiecare dintre cei doi se prezintă mai întâi într-o lumină favorabilă, dar apoi, în intimitate,

își arată toate slăbiciunile, bolile, cruzimile mentale sau fizice. Este un risc de asumat...

Sexualitatea este deci iubire, dar o iubire orientată spre satisfacția egoistă a ființei umane. Din punct de vedere exterior, nu există diferență între iubire și sexualitate: sunt aceleași gesturi, aceleași îmbrățișări, aceleași sărutări. Diferența constă în direcționarea energiilor. Atunci când sunteți stăpâniți numai de senzualitate, nu vă preocupați de cealaltă persoană, în timp ce, dacă o iubiți, vă gândiți mai ales să o faceți fericită. Sexualitatea și iubirea nu se diferențiază deci prea mult în planul fizic, ele se diferențiază numai în planul invizibil, psihic, spiritual. Cum? Este tocmai ceea ce doresc să vă revelez.

Toți aceia care au studiat problema sexualității, fiziologi, psihiatri, sexologi, nu au descoperit niciodată ceea ce se petrece în domeniul subtil, eteric și fluidic în timpul actului sexual. Ei știu că se produc excitații, tensiuni, emisii, pe care le-au și clasificat. Dar ceea ce ei nu știu, este că în primul caz, acela al unei sexualități pur fizice, biologice, egoiste, se produc tot felul de erupții vulcanice ce se manifestă prin forme groșiere, prin emanații foarte dense însoțite de culori închise și amestecate în care predomină roșul, dar un roșu murdar; toate aceste emanații năvălesc în pământ unde creaturi întunecoase le așteaptă pentru a se hrăni cu ele și a se desfăta cu aceste energii vitale. Sunt creaturi puțin evaluate care se hrănesc adesea lângă îndrăgostiți. Da, fiindcă îndrăgostiții dau și ei deopotrivă banchete.

În trecut, se întâmpla ca după o căsătorie sau o victorie, regii și prinții să dea serbări publice ce durau trei, patru, cinci zile și chiar o săptămână. Atunci, toți cerșetorii, vagabonzii, nevoiașii veneau să se ospăteze fiindcă exista ceva și pentru ei. Același fenomen se repetă, dar sub o altă formă pe care iar știința nu a descoperit-o încă. Atunci când bărbatul și femeia fac schimburi ei dau la rândul lor un banchet, iar acesta este public în fața multor altor creaturi. Chiar dacă aceasta se face în secret, alți

vizitatori vin să se desfete, și adesea ei absorb totul, fiindcă în aceste efuziuni nu au existat decât foarte puține elemente pentru suflet, pentru spirit, pentru latura divină. Din acest motiv, schimburile făcute de îndrăgostiți le aduc rareori acestora mari beneficii, dimpotrivă, dacă ei continuă multă vreme în acest fel, cei din jur observă că ei se secătuiesc: în privirea lor, în culoarea feței, în mișcările și felul lor de a fi apare ceva ce nu mai este la fel de viu și luminos. Deoarece iubirea lor a fost prea inferioară și ei au permis creaturilor întunecoase să pătrundă, în loc să invite îngerii, arhanghelii și toate spiritele luminoase care au și ele nevoie să se hrănească.

Atunci când un mag îndeplinește un ritual, el începe prin a trasa în jurul său un cerc pentru a se proteja, iar spiritele care se găsesc în jurul său, care amenință, care vor să îi facă rău, să îl lovească, nu pot pătrunde, fiindcă în acest cerc el se află la adăpost, ca într-o fortăreață. Iată ceea ce nu s-a spus niciodată oamenilor! Ei nu au fost niciodată învățați cum să se apere și aceasta m-a determinat să rostesc într-o zi o frază foarte îndrăzneată. Da, am spus că iubirea inferioară a oamenilor stă la baza a tot ceea ce se întâmplă rău în lume; dacă mai există încă războaie, boli, nenorociri, este din cauza acelor care fac dragoste în mod nesocotit, asemenea animalelor, într-o manieră prostescă, dezgustătoare, infernală. Ei oferă astfel materiale tuturor spiritelor care fac rău omenirii, le întăresc, le hrănesc, le stimulează. Dacă bărbații și femeile ar ști toate acestea, ar fi atât de triști, de nefericiți și scârbiți de ceea ce fac, încât ar încerca să învețe cum să iubească pentru ca împărăția lui Dumnezeu și Dreptatea Sa să coboare pe pământ. Ei ar înțelege că spiritualizarea iubirii este condiția venirii împărăției lui Dumnezeu. De aceea această problemă a iubirii este atât de importantă.

Starea actuală a omenirii vine din faptul că iubirea nu este folosită pentru un scop sublim, divin, ci pentru aflarea plăcerii, iar plăcerea înjosește ființa umană. Veți spune: „Trebuie deci să suprimăm plăcerea?” Nu, dar dacă știți cum să iubiți, plăcerea vă va fi înzecită, și chiar mai

mult. Plăcerea este consecința unui act ce se află mai mult sau mai puțin în armonie cu alte substanțe, cu alte prezențe, iar dacă ea se găsește în armonie perfectă cu lumea divină, această plăcere este și mai mult lărgită și multiplicată până la infinit. Pentru moment, simțiți o anumită plăcere, dar ea este atât de primitivă, de inferioară, și trebuie să o plătiți atât de scump încât nu merită osteneala. Trebuie să simțiți plăcerea, dar o plăcere atât de largă și subtilă care să vă descopere întreg universul, să vă facă luminoși, frumoși, expresivi, puternici și utili. Da, o asemenea plăcere are valoare, iar natura nu vă va priva de ea.

Vreau să vă clarific acest subiect, și credeți-mă că nu inventez nimic. Iubirea este cel mai mare mister care există; nu este deloc cunoscută bine și se practică în continuare fără discernământ și înțelegere. De aceea ne împotmolim mereu, suntem nefericiți, și lucrurile nu se opresc aici. Chiar dacă știința face descoperiri formidabile, atât timp cât problema iubirii nu este pusă la punct, omenirea nu va scăpa de necazuri. Iată ce punct de vedere am primit ce îmi permite să văd limpede această problemă.

Dar cum să iubim? învățământul vă va învăța. Ne hrănim, dar nu așa cum trebuie; lucrăm, dar nu așa cum trebuie; respirăm, dar nu așa cum trebuie; și iubim, dar nici nu iubim așa cum trebuie. Toți își închipuie că știu cum să mănânce, să respire, să gândească etc... Nu, ei nu știu nici măcar cum să lucreze. Veți spune: „Cum așa? Noi nu știm cum să lucrăm?” Nu, lucrați încleștați, artăgoși și revoltați, și astfel vă îmbolnăviți. Toată lumea își închipuie că munca obosește și îmbolnăvește, iar eu susțin că este felul în care lucrăm. Munca vă aduce sănătatea, fericirea și bucuria. Fără muncă, ați fi pierduți.

Eu v-am vorbit acum câteva zile despre exercițiile pe care trebuie să le faceți mutând obiectele: cum să luați în mână un pahar, cum să turnați apa ca și cum corpul vostru ar fi pregătit să cânte și să danseze... încercați, deplasați obiectele cu iubire și veți vedea că armonia gesturilor voastre se va reflecta asupra voastră întreaga zi. Am

observat cum oamenii lovesc mobilele cu piciorul, cum trântesc uşile, cum aruncă scaunele, cum răstoarnă obiectele... Ei nu şi-au dat niciodată seama că felul cum se comportă le influenţează starea interioară. Încercaţi, şi într-o zi în care veţi fi nervoşi sau furioşi, spuneţi-vă: „Ah! Este timpul să fac exerciţii”. Luaţi atunci un obiect, mângâiaţi-l de câteva ori, cu duioşie, şi în acel moment veţi simţi deja că transformaţi ceva în voi înşivă, că schimbaţi curenţii. Oamenii nu ştiu însă când să se oprească pentru a schimba o anumită situaţie; atunci când sunt enervaţi, încordaţi, trebuie să continue aşa întreaga zi. În loc să spună: „Eu simt că risc acum să distrug totul în mine, trebuie să imprim un alt ritm gesturilor, cuvintelor mele”... ei nu îşi dau seama de nimic. Când îi întâlniţi, ei gesticulează în toate sensurile şi atunci când vorbesc... mitraliază! La puţin timp după aceea, bineînţeles, se îmbolnăvesc.

La fel se întâmplă şi în cazul iubirii, oamenii nu ştiu să iubească şi apoi, pentru a justifica, îmi vor spune: „Maestre, nu cunoaşteţi natura umană, ea este îngrozitoare!”... Ah, bine, eu nu cunosc natura umană! Dar le voi răspunde că, dacă ei au făcut această natură umană atât de greu de îmblânzit, înseamnă că ea poate fi la fel de bine cuminţită, înnobilită. În trecut ei nu s-au străduit, şi acum, bineînţeles, au primit o natură foarte dificilă. Iată cum se explică toate acestea, este inutil să se justifice. Oamenii nu se hotărăsc să facă eforturi fiindcă îşi închipuie că este imposibil să se schimbe. Schimbarea este posibilă. Dacă faceţi exerciţii, peste câţiva ani nu veţi mai fi aceiaşi şi veţi fi mai fericiţi fiindcă iubirea nu vă va părăsi niciodată.

Adevărata iubire nu vă părăseşte niciodată, veţi iubi tot timpul şi nu veţi fi vreodată obosiţi. Veţi spune că nu cunoaşteţi o astfel de iubire... A cui este vina? Voi nu aţi muncit pentru a o cunoaşte. De acum înainte, chiar dacă nu reuşiţi, trebuie să spuneţi: „Maestrul ne-a vorbit despre această iubire şi vreau să o cunosc”. De ce obiectaţi mereu spunând că realitatea este diferită de ceea ce eu vă

prezint? Iată: realitatea, ca și cum acest cuvânt ar putea scuza totul! Dragii mei, există însă realități și realități.

Eu nu neg că sexualitatea este o realitate, dar de ce să ne oprim la această realitate atât de inferioară, de grosieră? Există o altă realitate care este la fel de reală, dar subtilă. Unele ființe au reușit să simtă și să trăiască această realitate, și pentru nimic în lume nu le puteți convinge acum să o abandoneze și să facă la fel ca celelalte, ele nu doresc. În timp ce pe alții, pentru nimic în lume nu îi puteți convinge să încerce să își lărgască, să își crească gradul de iubire; ei neglijează toate aceste mari adevăruri care îi pot salva, ei continuă să coboare spre animalitate, și apoi, evident, sunt dezechilibrați, distruși. Este normal, iubirea lor nu poate fi minunată decât pentru câteva minute: apoi rămâne cenușa, zgura. Se spune: „Era atât de frumos!” Da, era... dar nu a durat și aurul s-a transformat în plumb. În timp ce cealaltă iubire rămâne aur, nimic nu o poate oxida.

Eu știu bine că iubirea despre care vă vorbesc nu este ușor de realizat, pentru că omul are o ereditate și trebuie să lupte împotriva acesteia; de mii de ani rasa umană are despre iubire o anumită concepție ce s-a înregistrat în celulele noastre și este greu să o ștergem. Dar pentru că nu reușiți să transformați de la o zi la alta concepția voastră despre iubire, nu înseamnă că nu trebuie să credeți ceea ce spun Inițiații. Dacă nu reușiți să o schimbați, înseamnă pur și simplu că sunteți deformați sau slabi, și nu că Inițiații vă înșală. Atât timp cât aveți tendințe inferioare, sunteți obligați să le satisfaceți. Dar în ziua în care în care veți ajunge să dezvoltați alte tendințe, sublimе, divine, veți înota în oceanul Iubirii Cosmice, în timp ce înainte nu vă hrăneați decât cu câteva picături risipite înjur (iar pentru a le găsi, ați dus o viață plină de decepții și de nefericiri!) Acum, scufundându-vă în acest ocean cosmic, beți, nu mai aveți nevoie să furați câteva picături de iubire de la ceilalți.

Eu știu că ceea ce vă spun este de neînțeles pentru unii. Dar ei pot face ceea ce pot cu speranța că, în câteva

reîncarnări, vor ajunge să transforme iubirea lor. Nu trebuie să se omoare! Pentru aceia care au reușit deja să lucreze în alte încarnări este mult mai ușor să ajungă să se mulțumească cu foarte puține lucruri în planul fizic, și chiar să se elibereze apoi complet și să guste întreaga iubire în înalt, în planul spiritual. Evident, ființele care sunt capabile de acest lucru sunt foarte rare.

Câți credincioși nu au făcut legământul celibatului fără să știe la ce se angajează! Ei erau foarte tineri, nu se cunoșteau, nu cunoșteau natura umană, și într-o zi când instinctele și pasiunile se trezeau, erau copleșiți. Ce tragedie! Da, câte tragedii în mănăstiri pentru bărbați și femei! Ar fi mai bine să se căsătorească și să aibă copii, mai degrabă decât să se chinuiască undeva într-o mănăstire, crezându-se logodnica lui Iisus, în timp ce în imaginație comit adultere cu toți ceilalți. În acest caz, este mai bine să părăsească mănăstirile. Dumnezeu este mult mai deschis, El nu a cerut niciodată să ne consacram în întregime Lui, dacă pentru aceasta ar trebui să ne chinuim. El preferă să facem bine având o soție - sau un soț - și copii, decât să trăim o viață dezechilibrată, dezordonată și să tulburăm atmosfera ani în șir prin tot felul de dorințe nepotolite.

Chiar sfințele și sfinții au fost tulburați întreaga viață de forța sexuală, și de abia cu greu, la sfârșit, și-au găsit liniștea. Sfânta Teresa de Ávila a fost foarte pătimasă. Și chiar sfânta Teresa a Pruncului Iisus: nu se știu prea multe despre felul în care a trăit, nici despre tentațiile pe care le-a avut de înfruntat. Ea nu arăta așa cum a fost prezentată, o fată drăguță, cu o privire foarte tandră și delicată; nu, natura sa era puternică și rezistentă. Eu o admir, o iubesc mult pe sfânta Teresa, dar nu sunt de acord cu maniera inexactă în care este prezentată sub pretextul de a salva situația!...

Mulți sfinți și sfinte au fost de asemenea foarte înflăcărați până în ultima clipă, și acest lucru nu a fost rău, dimpotrivă. De altfel, eu v-am explicat în alte conferințe că, aceia care știu să folosească forța sexuală sunt cei mai

bogați și privilegiați, fiindcă această forță este o binecuvântare. Mulți vor să se sinucidă fiindcă simt această ardoare în ei și se cred blestemați. Dar ei nu au înțeles nimic, și nici Biserica nu a explicat nimic. În Inițiere lucrurile sunt prezentate altfel. Forța sexuală este un dar al Domnului, și este suficient să știm cum să o folosim. Aceia care au mult cărbune și petrol în subsolul lor devin multimiliardari fiindcă știu să le folosească. Iar aceia care nu știu, se ard. Forța sexuală este o energie pe care omul trebuie să o folosească pentru a lumina, a încălzi, și a pune în mișcare totul în ființa sa. În loc să fie atât de rușinat, de trist și descurajat fiindcă este înflăcărat, el trebuie să ridice capul și să-și spună: „Ah! Eu sunt un privilegiat, voi face lucruri formidabile cu ajutorul acestei energii”.

Unii dintre voi vin adesea lângă mine și se plâng de anumite indispoziții, dezechilibre, iar eu le spun: „De ce nu mai iubiți? Toate acestea vin din faptul că ați comprimat iubirea în voi; ea s-a refulat și a răvășit totul. Iubirea este un torent formidabil, dar voi nu ați știut, nu ați fost luminați și ea a luat totul în calea ei. Iar dacă doriți acum să scăpați de aceste chinuri, trebuie să iubiți, să iubiți... să iubiți toate ființele, întreaga creație. Trebuie ca această energie să-și găsească calea spre înalt. Ați comprimat-o fiindcă v-a fost frică, nu ați vrut să iubiți ca să nu fiți tentați, iar acum este și mai rău! Lăsați iubirea voastră să se exprime și nu veți avea nevoie să iubiți ca întreaga lume, fiindcă această energie nu se va acumula numai într-un singur loc ca să vă ostenească, ci va lua o altă direcție. Nu vreți să iubiți și de aceea această energie vă face să suferiți. Trebuie să iubiți ca să vă salvați”.

Încercați să înțelegeți ceea ce vă spun, fiindcă vă va salva. Iubiți zi și noapte, iubiți toate creaturile... nu vă va mai rămâne timp să obosiți, veți fi atât de ocupați! În timp ce acum, cu cât vă închideți, cu cât deveniți mai avari în iubire, cu atât deveniți mai violenți. Dumnezeu, fiți generoși, și veți fi salvați: oferiți-vă iubirea tuturor creaturilor. Eu așa fac, am găsit secretul. Evident, trec drept un prost și toată lumea spune: „Oh, sărmanul, cu

sufletul lui!... Noi suntem cumpătați, înțelepți, nu ne cheltuim așa ușor energiile..." Dar iată că ei nu au găsit secretul pe care eu l-am aflat: să iubim toate creaturile.

Poate că această teorie nu va conveni nici soților, nici soțiilor. Soții își vor spune: „Iată ce este foarte dăunător pentru mine: Dacă soția mea va iubi toți bărbații, mie ce îmi va mai rămâne? Eu vreau ca întreaga ei iubire să îmi fie dăruită!" Iar soțiile vor spune la fel despre soții lor. Am văzut însă atâtea tinere care, înainte de a se căsători, erau surâzătoare, grațioase, încântătoare, și care, după o vreme, erau palide și închise în sine datorită egoismului soțului lor!

Bărbații și femeile sunt adesea foarte personali și egoiști, și aceasta stă la baza multor necazuri. Soțul trebuie să-și lărgască înțelegerea și să se bucure văzând cum soția sa iubește întreaga lume! Dar nu, el se întristează. Soția sa a zâmbit cuiva? Va vedea ea ce se va întâmpla!... Și așa apar discuțiile, certurile și tragediile.

Egoismul și interesul uman au inventat obiceiuri ce nu sunt atât de favorabile fericirii. Trebuie să fiți deschiși, și veți fi salvați. Aceasta nu înseamnă însă ca soția să se îmbrățișeze cu toți bărbații și să se culce cu ei. Din punct de vedere fizic, soția aparține numai soțului ei. Ea trebuie să se deschidă numai în inima sa și să iubească toate ființele, îngerii, arhanghelii, sfinții, profeții, poeții, muzicienii... și chiar pe artiștii de cinema (ceea ce face de altfel și fără încurajările mele!) și în acest caz soțul nu o poate împiedica. Soția iubește întotdeauna în secret o stea a cinematografului. Ce vreți? Și soțul la fel. În acest caz există o stea sau chiar mai multe... Evident, el nu spune nimic soției sale, dar atunci când vede pe ecran aceste artiste... Adesea el se gândește: „Dacă soția mea ar fi fost ca ele!" Dar el este obligat să-și suporte soția pe care o are. Dacă ne-am arunca o privire asupra a ceea ce se petrece în cupluri, ce am mai descoperi! Dar să lăsăm deoparte toate acestea...

V-am revelat adineauri ceea ce se produce în domeniul subtil atunci când bărbatul și femeia trăiesc un

instinct pur sexual și animalic... Dar atunci când ei sunt luminați, când au un înalt ideal de iubire și știu că pot hrăni, că pot servi împărăția lui Dumnezeu cu această energie care este forța sexuală, atunci când se iubesc și se îmbrățișează cu ideea de a consacra această iubire realizării a ceva divin, în acel moment vibrațiile sunt diferite, emanațiile sunt diferite: totul este de o asemenea bogăție, de o asemenea frumusețe încât înșiși îngerii sunt uimiți, încântați și vin să le facă cadouri.

Iubirea nu este deci aceeași în toate împrejurările, aceasta depinzând de scopul care îi este dat. Dar gesturile rămân mereu aceleași: în orice condiții trebuie să vă apropiați de ființa iubită, să o strângeți în brațe, să o mângâiați, nimic nu se schimbă; diferența constă în ceea ce puneți în gesturile voastre, aceasta contează. Cineva spune: „Ah! Am văzut cum cineva săruta pe altcineva!” și îi condamnă. Cerul nu privește aceasta, el privește ceea ce ei au pus în sărutul lor: dacă și-au oferit ceva frumos, pur, Cerul îi recompensează. Aici sunt poate condamnați, dar în înalt ei sunt recompensați. Dar încercați să explicați oamenilor că nu numai gestul este acela care contează! Ei nu văd decât o latură a problemei.

Dacă așezați în iubirea voastră viața veșnică, nemurirea, puritatea, lumina, iar acela pe care îl iubiți crește, avansează și se împlinește datorită vouă, atunci există cu adevărat iubire, fiindcă iubirea adevărată trebuie să amelioreze totul în ființa pe care o iubiți. Dar dacă iubiți pe cineva și acesta începe să decadă, trebuie să vă puneți întrebări despre natura sentimentelor voastre și să vă spuneți: „L-am distrus pe acest bărbat... sau pe această femeie. Înainte era splendidă, și acum este o ruină”. În acel moment nu aveți de ce să fiți mândri, ci să căutați cum să vă reparați greșelile.

Iubirea voastră trebuie să facă să crească o ființă, și numai atunci când vedeți că ea se împlinește din cauza iubirii voastre, puteți fi fericiți și mândri și să mulțumiți Cerului că ați reușit să o ajutați și să o protejați. Oamenii nu se preocupă însă de aceste lucruri, și apoi vin să-mi

spună: „Îl iubesc, îl iubesc!...

— Da, le răspund, știu că îl iubiți, dar ca pe o găină pe care o gătiți: o iubiți, o mâncați și s-a sfârșit”. Nu, iubirea nu trebuie niciodată să „mănânce”, adică să distrugă ființele.

De aceea iubirea pe care eu o înțeleg este ceva foarte diferit de tot ceea ce mulțimea sau tineretul care nu este prea luminat își poate închipui.

Toți vorbesc numai despre iubire, în cântece, în filme, în romane, este formidabil, este o afacere! Ei cântă iubirea, o slăvesc, dar au coborât prea jos. Eu sunt la curent și cu existența unei întregi literaturi „științifice” despre sexualitate. Vi se spune direct cum să faceți una sau alta, poziții neverosimile!... Numai latura fizică este cea care contează. Eu înțeleg necesitatea de a spune anumite lucruri, dar a te scufunda numai în această latură negativă nu înseamnă pentru mine nici știință, nici progres, dimpotrivă. Accept existența sexului, a instinctelor, dar să se încerce cel puțin să li se adauge câteva elemente pentru a le înnobila, a le spiritualiza! Eu nu mă opun iubirii sexuale, dar când văd ceea ce se petrece, simt că omenirea decade și că lumina dispare; iar atunci când lumina dispare, când se ajunge la prea multă banalitate, la prea multă animalitate, apar mai târziu tot felul de consecințe sociale catastrofale: degenerări, exterminări etc...

Câte civilizații nu au dispărut datorită exceselor! Iar dacă oamenii nu se cumițesc, civilizația noastră va pieri deopotrivă. Eu știu bine că este foarte greu să îi potolești pe oameni și mai ales pe tineri. Dacă li se prezintă din ce în ce mai mult latura fizică a iubirii, atunci ce vreți să facă? De acum înainte trebuie să li se spună cum sunt lucrurile în realitate: că iubirea este o lume imensă și bogată ce nu se oprește la nivelul deja cunoscut, și care sunt proiectele Inteligenței Cosmice pentru a-i conduce pe oameni spre gradele cele mai spirituale ale iubirii.

Mi-aș permite acum să mai adaug încă câteva cuvinte în ajutorul tinerelor și tinerilor care ne vizitează astăzi

pentru întâia oară. Vă gândiți poate că vă spun prea multe lucruri neplăcute... Oh, asta nu este încă nimic! Dacă ați ști numai ceea ce tinerii sunt pe cale să învețe și să asculte, despre ce vorbesc, cu ce se ocupă, ați rămâne stupefiați. Chiar și cei de doisprezece sau treisprezece ani își povestesc niște chestii! Ceea ce vă spun eu, nu mai reprezintă nimic pe lângă toate acestea...

Am primit într-o zi vizita unei tinere; ea era frumoasă, simpatcă, și după comportament se vedea că este bine educată. Mi-a mărturisit însă că era foarte nefericită fiind obsedată de o imagine: în tot ceea ce privea, flori, fructe, obiecte și chiar tavanul unei camere, nu vedea decât sexul masculin. Și cum ea era credincioasă, catolică, simțea că păcătuia cu adevărat.

Atunci când am ascultat-o, am început să râd. Ea m-a privit puțin mirată, dar i-am răspuns: „Ascultați-mă, îmi permiteți să vă explic și să vă ofer un mijloc de a depăși această situație?

— Da, desigur, a replicat ea”. Și i-am explicat: „Nu este nimic grav, nimic rău în tot ceea ce spuneți. Este firesc, este normal, sunt lucruri ce se întâmplă oricui; desigur, mai mult sau mai puțin, dar nu trebuie să disperați. Natura se ocupă de propagarea speciei și ea este aceea care a creat aceste reprezentări la bărbați și la femei. Trebuie însă să știm cum să acționăm, cum să folosim aceste imagini, altminteri iată în ce stare vă găsiți...

Iată ceea ce trebuie să faceți de acum înainte. Atunci când vedeți această imagine pe un fruct sau un obiect, în loc să vă întristați, priviți-o cu atenție... Dar nu vă opriți asupra ei multă vreme, fiindcă anumite dorințe riscă să se trezească și atunci, pentru a vă consola, recurgeți la anumite gesturi...

Pentru ca aceasta să nu se producă, deveniți puțin filosof, adică începeți să vă gândiți la Inteligența care a prezidat formarea acestor organe; vă gândiți, meditați, sunteți uimiți de Inteligența care se ocupă de crearea unor lucruri atât de perfecte și ați uitat deja tentațiile pe care vi

le pot aduce. În timp ce, dacă perseverați, nu mai puteți ieși din această situație. Priviți această imagine ca pe un punct de plecare capabil să vă propulseze până la sursă. Dacă nu aveți acest punct de plecare, cum ați putea ajunge la predestinarea voastră din înalt? Amintiți-vă deci să o luați doar ca pe un punct de plecare, nu vă opriți mult timp asupra ei, altfel vă veți fi prăvăli și vă veți pierde. Trebuie doar să o folosiți.

Din păcate, oamenii nu știu să meargă mai departe pentru a judeca și a se minuna, ei nu știu că tocmai această stare de uimire este cea care îi salvează. Vă spuneți: „Dar ce mi se întâmplă? Este îngrozitor, este dezgustător” și acest lucru vă pierde. Înlocuiți această veche concepție și nu vă mai spuneți: „Este îngrozitor”, ci: „Câtă frumusețe! Câtă splendoare! Ce inteligență! Cum a putut natura forma un asemenea lucru?” Vă găsiți atunci într-o stare de uimire și vă regăsiți echilibrul și liniștea”. Iată ce i-am spus tinerei și ea a plecat foarte fericită.

Dumnezeu a făcut bine ceea ce a făcut, atunci de ce doriți să îi mutilați creațiile? Unii se comportă în privința sexualității ca și cum Dumnezeu ar fi făcut rău lucrurile... Ei bine, acest lucru este grav, acest lucru este pedepsit. Trebuie să admirăm tot ceea ce Dumnezeu a creat pentru că El a știut de ce le-a creat. Nu noi trebuie să judecăm. Ce filosofie ciudată li s-a dat oamenilor! Veți spune că a fost pentru a-i păstra în puritate, în castitate... Dar tocmai acest lucru îi împinge să încalce toate legile purității, fiindcă tot ceea ce este prezentat ca diabolic și infernal îi incită tocmai să vadă și să guste.

Credeți oare că dacă se spune că tot ceea ce se referă la sex este urât și dezgustător nimeni nu se va mai interesa de aceasta și nu va mai practica nimic?... Cum se face însă că majoritatea oamenilor care consideră că este dezgustător se bălăcesc zi și noapte în aceste mocirle? Acest lucru nu i-a împiedicat, din contră. Chiar și Baudelaire spune că acolo unde simțim că am comite o crimă, plăcerea este mai mare. Da, acolo unde știm că este interzis, că este criminal, plăcerea crește. Eu nu vreau să

discut dacă acest lucru poate fi adevărat sau poate fi fals; vreau numai să vă spun că ponegrirea sexului nu a fost niciodată o soluție, în timp ce, dacă judecați altfel, veți fi ajutați.

Am tratat deja acest subiect al iubirii și sexualității explicând că singura soluție constă în modul în care bărbații și femeile se consideră. Le-am spus fraților: „Cu cât vă gândiți că femeia este o divinitate, cu atât mai puțin veți simți dorința de a o murdări”. Cauza tuturor dezordinilor, a tuturor desfrâurilor, este faptul că bărbații nu au învățat niciodată cum să considere femeile, nici femeile cum să îi considere pe bărbați. Dacă bărbatul consideră femeia ca pe o femelă, ca pe o Mesalină, ca pe un obiect al plăcerii, își determină deja comportamentul și va fi obligat să dea frâu liber tuturor tendințelor pasionale. Dar dacă o consideră ca pe o divinitate, sentimentele sale, comportamentul lui se vor transforma.

Iisus spunea: „Să-ți fie dat după credința ta”. Da, lucrurile sunt într-un anumit fel în funcție de modul vostru de a le considera; este magic. Dar acest lucru nu a fost niciodată explicat. Ne gândim că putem schimba forma iubirii noastre fără a schimba modul de a considera pe aceea sau pe acela care îi este obiect. Nu, nu, este foarte greu de schimbat iubirea. Dar schimbați-vă modul de a considera o ființă sau un obiect și acționați asupra voastră, a sentimentelor voastre, a tendințelor voastre, a manifestărilor voastre. Eu procedez astfel și consider femeia o divinitate. Veți spune: „Biet bătrân, cât de departe ești de adevăr!... Dacă ai ști numai ce este femeia!”... Credeți voi oare că eu nu știu?... Dar nici nu vreau să mă gândesc la ea, nici nu doresc să știu nici ce este, nici ce poate fi, acest lucru mă ajută, pentru mine îl fac. Vă imaginați că eu nu știu ce este femeia! Am toate motivele să o consider ca pe ființa cea mai înspăimântătoare, dar doresc ca ea să fie o divinitate pentru mine. Eu o consider ca pe o divinitate, și eu sunt acela care beneficiaz: dacă ați ști ce simt și ce descopăr! Acest punct de vedere conține o întreagă filosofie...

Un doctor a venit să mă vadă cu mulți ani în urmă, un doctor bătrân și burtos și a început să îmi vorbească despre femei. Știți voi oare ce mi-a spus? Mi-a spus: „Femeile nu sunt decât niște vagine”. Am fost șocat! Da, spuneți-mi voi la ce-ți folosește să cobori într-atât. Este adevărat, dintr-un anumit punct de vedere, omul posedă intestine și tot felul de organe cu care nu se poate lăuda. Dar aceste intestine, aceste organe nu reprezintă încă bărbatul sau femeia. Aici există o confuzie totală. Ființa umană este obligată să aibă un corp fizic, ale cărui diferite părți sunt adaptate unei anumite funcții, dar bărbatul și femeia nu sunt ceea ce par fizic. Ei sunt ființe care gândesc și simt, ființe care au un suflet și un spirit.

Ce fericire, ce bucurie pot avea acei bărbați care consideră femeia numai ca pe un organ?... întreaga lor viață psihică este irosită. Ei nu sunt psihologi, nu au studiat cum un anumit gând poate influența starea lor interioară. Pe mine mă interesează însă să știu că tot ceea ce gândesc se reflectă asupra mea și prefer să consider femeia ca pe o divinitate. Veți spune: „Dar nu acesta este adevărul!” Da, aveți dreptate, dar punctul vostru de vedere nu mă interesează, acesta este lucru cel mai dăunător. Eu sunt însă cel mai fericit om, trăind în iluzii, dacă vreți, în minciuni. De altfel, nu cred că acestea sunt minciuni. Eu le consider pe toate femeile niște divinități, ca pe un aspect al Mamei Divine, și atunci fericirea, bucuria pe care le resimt, gândindu-mă numai la faptul că femeile există pe pământ, este extraordinară! Vă închipuiți oare că așa mai fi venit să vă țin conferințe dacă așa fi gândit ca acel medic?... Nu așa veni nici să vă văd, nici să vă vorbesc, nici nimic.

Este puțin cam complicat ceea ce vă spun, nu-i așa! Trebuie însă să vă schimbați și voi concepțiile. Bărbații trebuie să își schimbe părerile despre femei, iar femeile cele despre bărbați, altminteri evoluția lor va fi oprită; orice ar face, ei nu vor progresa în niciun fel. Femeia trebuie să considere deopotrivă bărbatul ca pe o divinitate.

Foarte puțini oameni sunt conștienți de influența ce o poate avea modalitatea de a considera ființele în evoluția

lor. În trecut, când un discipol avea un instructor, un Maestru, acest Maestru era o divinitate pentru el, iar discipolul progresa datorită felului în care îl considera pe Maestrul său. Deși Maestrul nu era în realitate extraordinar, acest lucru nu conta, discipolul avansa, progresa, urca și devenea formidabil. Acum, oamenii sunt prozaici, nerespectuoși, primitivi, și se întreabă de ce nu se ameliorează. Pentru că și-au suprimat tocmai toate mijloacele de a se îndrepta.

Când mă aflu în India, mi s-a povestit următoarea întâmplare. Un Maestru avea printre discipolii săi un tânăr care dovedea pentru el o asemenea venerație și o asemenea iubire încât îl considera o divinitate. Într-o zi, i s-a spus

Maestrului că acel discipol a fost văzut mergând pe un lac. Maestrul l-a chemat și l-a întrebat cum a putut face un asemenea lucru. „Oh, este foarte simplu, Maestre, răspunse discipolul, vă pronunț numele.

— Bine, spuse Maestrul, voi face același lucru”. El a mers pe ape pronunțându-și propriul nume... și s-a înecat! Deci, vedeți voi, Maestrul s-a înecat și discipolul a reușit să meargă pe lac. Deci nu numele era important, ci fervoarea cu care discipolul îl pronunța.

Totul se găsește în „considerație”. Este posibil ca și voi, având o părere minunată despre mine, să faceți minuni și miracole acolo unde poate eu nu voi ajunge. Dar atât timp cât gândiți că eu sunt un „naiv”, eu voi face miracole, și nu voi. Pentru că și eu pot pronunța un nume... Vreți să știți care este acela? Nu, acesta nu vă privește; în orice caz, nu este al meu.

Eu vă explic realitatea, latura magică. Singura știință ce mă interesează este magia, dar magia albă. Totul este magic; o conversație, o privire, gesturile, nutriția, iubirea, plimbările. Oamenii sunt îngroziți când se pronunță cuvântul „magie”, în vreme ce, în mod conștient sau inconștient, ei sunt continuu cufundați în magie. De altfel, ea este singura știință care există, și toate celelalte se contopesc în ea; alchimia, astrologia, Cabala nu sunt decât

ramuri ale magiei. Totul este magic. Chiar și atunci când îmbrățișați pe cineva declanșați forțe magice extraordinare și, deseori, vă jucați cu aceste forțe fără să vă dați seama că puteți declanșa un incendiu distrându-vă cu câteva chibrituri pe care le aprindeți în jur. Nu ne place cuvântul „magie”, dar nu facem decât magie. Ca și domnul Jourdain care nu știa că vorbește în proză...

Doamne Dumnezeule, eu sunt obligat să explic lucruri atât de elementare, de simple, de clare! Ele trebuiau deja să vă fie cunoscute și apoi să treceți la lucru fără comentarii.

Dar eu sunt mereu obligat să vorbesc pentru că voi nu știți încă cum să lucrați, și atunci trebuie să vă explic. Dar vă asigur, eu aștept momentul în care nu voi mai fi nevoit să vă vorbesc, ci numai să lucrez cu voi. Pe mine mă interesează numai activitatea, creația: să realizez cu ajutorul gândului tot felul de creații și să le lansez în spațiu. În conferințe, eu vorbesc, vorbesc, dar lucrurile nu vă sunt mai clare, pentru că în loc să începeți să lucrați, rămâneți pasivi, așteptând mereu noi explicații. Ca și cum ați aștepta să vi se dea totul „mură în gură”... Dar nimeni nu va veni, doar dacă vă aflați într-un spital. Da, dacă sunteți bolnavi, veți fi hrăniți cu lingurița, dar dacă sunteți sănătoși, puteți să vă hrăniți voi înșivă.

Există încă multe lucruri de spus. Eu ezit să o fac pentru că vi s-ar părea atât de ciudate încât mă întreb dacă mă veți înțelege, dar totuși vi le voi spune. Sunteți o femeie și vă strângeți iubitul în brațe... Evident, îi spuneți: „Dragul meu Andrei”... sau „Dragul meu Ion”... sau... „Iubitul meu Cutărică”... Fiindcă el trebuie să își audă numele pronunțat pentru ca personalitatea sa să se poată bucura gândindu-se: „Ah, cât de mult mă iubește!”... Și astfel vă trimiteți toate energiile în tumultul personalității sale. Să presupunem însă că amândoi sunteți la curent cu cele două naturi ale personalității și individualității, că sunteți instruiți în Știința Inițiativă, și că atunci când îl îmbrățișați trebuie să îi spuneți: „Oh, Tată Ceresc” iar el va fi fericit să devină un conductor al energiilor voastre ce se

vor îndrepta atunci spre Tatăl Ceresc. Și dacă, în acel moment, el vă spune îmbrățișându-vă: „Oh, Mamă Divină!”... energiile sale se vor îndrepta deopotrivă spre Cer. Iată cunoștințe pe care oamenii nu le posedă. Ei nu servesc decât personalitatea celorlalți, și cum personalitatea are rădăcini subterane, totul se îndreaptă spre prăpastie; în timp ce, individualitatea care își are rădăcinile în înalt dirijează totul spre Cer.

Dacă doresc să facă o lucrare binefăcătoare asupra altuia, bărbatul și femeia trebuie deci să se îmbrățișeze invocând Tatăl Ceresc și Mama Divină, și astfel energiile lor vor urca la Cer. Este simplu, dar este greu să îi faci pe oameni să accepte acest punct de vedere. Ei au obiceiuri vechi și le repetă; ei își satisfac mereu personalitatea și nu vor face nimic pentru individualitatea lor care este înfometată și nu primește niciodată nicio hrană. În timp ce personalitatea, care primește zilnic o mulțime de lucruri, este ghiftuită, și apoi scuipă fiindcă nu știe să fie recunoscătoare.

Am studiat de-a lungul anilor cum se manifestă personalitatea și individualitatea în ființa umană, și știu că orice ați face pentru personalitate, ea nu va fi niciodată recunoscătoare. Dovada, o femeie a dăruit totul bărbatului pe care îl iubește, totul, iar el o uită, este deja în compania altora. De ce? Pentru că ea îl satisfăcea numai sexual, ea nu a reușit să hrănească în el ceva sublim, o altă natură ce nu uită niciodată binele făcut și care este veșnic recunoscătoare. Apoi săraca femeie se plânge: „I-am dat totul, și priviți acum cum se poartă cu mine!” Ei da, fiindcă ea a hrănit o natură ce este mereu nerecunoscătoare.

Mai pot adăuga câteva cuvinte privind personalitatea și individualitatea. Atunci când cineva dorește să dea frâu liber iubirii sale pur sexuale, personale, egoiste, realizează că toate organele sale funcționează independent de el, fără ca să poată opri sau măcar frâna ceva. El constată, nu poate face nimic. Există deci alte forțe care îl acaparează, care îi iau totul, iar el nu face decât să observe... În timp ce, în iubirea spirituală, veți constata că voi înșivă, adică

sufletul vostru, spiritul vostru, individualitatea voastră sunt acelea care domină și care se hrănesc. Nu sunt decât niște priviri, o prezență, un parfum, dar sunteți fericiți, împliniți pentru că simțiți că sunteți voi înșivă, natura voastră superioară care s-a hrănit, a băut, a respirat, și nu alte forțe care v-au străbătut ființa.

Oamenii nu se observă însă, ei trăiesc în plăceri, și pentru că și-au satisfăcut corpul fizic oferindu-i câteva firimituri, își imaginează că sunt ei înșiși mulțumiți, nu își dau seama că în sufletul și în spiritul lor vidul continuă să existe. Identificându-se cu personalitatea lor, le este de ajuns să își satisfacă corpul fizic. Dacă nu s-ar fi identificat cu personalitatea lor, ei ar fi ar înțeles că, în momentul în care corpul fizic este ghiftuit, când dorm, când sforăie, ei înșiși sunt înfometati, pentru că sufletul lor, spiritul lor, adică individualitatea lor nu a primit nimic. Da, personalitatea și individualitatea, iată o știință formidabilă!

Evident, mai sunt multe lucruri de spus, dar să le lăsăm pentru o nouă conferință. Opriti-vă asupra gândului că trebuie să iubiți, să iubiți neîncetat, fiindcă acest lucru vă va salva. Și încercați să atingeți de fiecare dată un grad superior... Nu puteți de la o zi la alta să înăbușiți toate manifestările sexualității din voi, dar dacă vă hotărâți să pătrunderi în alte regiuni, după un timp vă veți da seama că tot ceea ce primiți depășește în splendoare toate plăcerile ce le-ați trăit până atunci și pe care ați fost nevoiți să le plătiți foarte scump, fie prin sănătatea voastră, fie prin frumusețea voastră, fie cu bani.

Întreaga lume este interesată numai de iubire, iar dacă o carte sau un film nu vorbesc despre iubire, nu le găsim interesante. Și eu mă gândesc numai la iubire. De ce ar trebui să fac excepție? Toți ipocriții vă vor spune: „Oh! Pe mine iubirea nu mă interesează”... dar nu îi credeți... Pentru mine numai iubirea este interesantă, dar eu susțin că trebuie înțeleasă altfel. Stă scris în Evanghelii că Dumnezeu este iubire. Atunci de ce să renunțăm la această iubire? Dumnezeu este iubire, și trebuie să trăim cu această iubire, trebuie să o cunoaștem. Dar pentru a o

cunoaște, trebuie să ieșim din anumite limitări, din anumite greșeli. Numai iubirea ne va vindeca, ne va întări, ne va înfrumuseța, ne va lumina; de aceea trebuie să iubim, să iubim zi și noapte, dar după formele și regulile pe care învățământul ni le aduce.

Este păcat că atunci când se vorbește despre iubire, oamenii se gândesc imediat la iubirea fizică, la iubirea trupească. Nu, eu când vorbesc despre iubire, mă gândesc la o altă iubire, la iubirea spirituală; eu nu caut iubirea fizică, ea nu mă interesează deoarece eu înțeleg altfel iubirea, și aici trebuie să explic pentru a nu exista neînțelegeri.

Iubirea este un schimb, iar schimburile nu există numai în planul fizic. Două ființe pot face schimburi la distanță, prin intermediul privirilor, al gândului, al cuvântului, fără a se îmbrățișa, fără a se atinge. Nu este necesar nici să faceți schimburi numai cu oamenii, deseori urâți, ciudați, bolnăvicioși și întunecați. Puteți face schimburi și cu creaturile celeste, cu ființe frumoase, pure, luminoase și în acel moment vă împliniți. Evident, dacă înțelegeți însă iubirea așa cum este ea înțeleasă de toată lumea, nu este un lucru grozav.

Atunci când vă vorbesc despre iubire, mă gândesc la acea iubire care este însăși viața, este lumina, este frumusețea, este un schimb cu creaturile divine. La această iubire mă gândesc zi și noapte, și de la ea primesc binecuvântări. Dacă m-aș fi gândit la cealaltă iubire, aș fi fost și eu obligat să o practic. Pentru că gândul conduce la faptă.

Gândiți-vă la un lucru, și curând nu veți mai putea scăpa de el. Ca acela care se gândește cum să bage mâna în buzunarul cuiva: într-o zi, chiar fără să dorească, va băga mâna în buzunarul cuiva, și iată-l devenind hoț de buzunare. La fel, dacă vă gândiți să îmbrățișați pe cineva, într-o zi veți fi uimiți să vedeți că sunteți pe cale să faceți acel lucru cu adevărat.

Nu trebuie să vă gândiți la lucruri pe care le veți regreta atunci când se vor realiza. Fiindcă ele se vor

împlini, iată ce mai trebuie să vă mai explic pentru ca să înțelegeți. Nimeni nu poate fi mai puternic decât legile naturii. Dacă aveți anumite gânduri, mai devreme sau mai târziu, veți fi obligați să le executați. Având alte gânduri, și ele se vor realiza la rândul lor, dar într-un alt mod. De exemplu, în loc să ne dorim să îmbrățișăm un bărbat sau o femeie, de ce nu ne dorim să îmbrățișăm soarele? Nu există niciun pericol în acel moment, pentru că el este foarte departe.

Vedeți, există iubire și iubire. Dar această filosofie este atât de departe de oameni încât aceștia o vor considera ca pe o nebunie. Ei vor spune: „Ce? Să iubești soarele în loc să iubești un bărbat sau o femeie? Este o nebunie!” Nu, ei sunt cei neștiutori. Ei nu știu că iubirea este răspândită peste tot în atmosferă, în oceane, în râuri, pe munți, pe stânci, în iarbă, în flori, în arbori, pe pământ și mai ales în soare. Iubirea este o energie cosmică de o abundență și de o diversitate nemaipomenite. Dar pentru că oamenii nu știu acest lucru, ei caută numai câteva picături de rouă depuse undeva în corpul fizic. Este însă mizerabil, sărăcăcios, și toate nefericirile vin de aici. În timp ce Inițiații au descoperit că iubirea este revărsată peste tot în profunzime și că, dezvoltând în el anumite aparate foarte subtile, omul reușește să o capteze.

V-am povestit deja, că la Nisa, la niște prieteni, am văzut într-o zi o plantă care trăia suspendată în aer. Da, în loc să aibă rădăcinile înfipte în pământ, ea își extrăgea apa și hrana din atmosferă. Această plantă poseda deci o organizare diferită, superioară altora. Oamenii ignoră că sunt și ei sunt construiți ca acea plantă, că își pot extrage iubirea din atmosferă și din soare. De aceea nu și-au dezvoltat centrii lor superiori. În timp ce, în India și în Tibet, yoghinii care lucrează pentru a trezi în ei anumite aparate, anumite chakre, ajung să extragă această energie ce este răspândită peste tot în natură. Ei nu o caută la femei, și sunt fericiți, dilatați, împliniți.

Vedeți deci că există multe de spus despre iubire. Nu știm încă ceea ce ea este, și povestim întâmplări

neverosimile. Iubirea este o forță, o energie, im fluid, o chintesență pe care o puteți găsi peste tot. Dumnezeu care este atât de generos, nu a hotărât niciodată că oamenii o pot găsi exclusiv în anumite locuri ale trupurilor femeilor și bărbaților. Altfel, ar da dovadă de zgârcenie! Dumnezeu este mult mai generos, mult mai mărinimos, El a distribuit iubirea peste tot. Neștiutorii care vor să o găsească la bărbați sau la femei, nu o găsesc întotdeauna, în timp ce Inițiații, care o caută în altă parte, nu vor fi niciodată lipsiți de ea. Dar cum de mii de ani oameni au fost obligați să gândească diferit, ei nu pot crede că este posibil să trăiești și să iubești fără a-și înfige rădăcinile în pământ.

Evident, eu nu sunt atât de naiv crezând că mă adresez întregii lumi. Nu, din milioane și milioane de oameni, abia dacă sunt doi sau trei pregătiți pentru a înțelege cu adevărat ce este iubirea și cum să o trăiască. Vedeți, aceasta este realitatea, trista realitate. Dar nu există niciun motiv pentru care să nu îi luminăm pe cei doi sau trei, pentru ca ei să prindă curaj, încredere și forță, să nu se îndoiască, să nu ezite, să nu privească înapoi, să nu se alăture mulțimii, tuturor acelor care sunt slabi, primitivi și senzuali. Eu sunt obligat să vorbesc, nu pentru lumea întreagă, ci pentru pușinii care caută drumuri noi.

Nu, eu nu sunt atât de prost încât să-mi închipui că de acum încolo toți vor studia aceste noi noțiuni. De altfel, vor exista cu siguranță pericole dacă o fac, iar medicii vor spune: „Vedeți, noi am avut dreptate”. Pentru că, evident, tot ceea ce au găsit și toate sfaturile pe care le-au dat sunt concluziile cercetărilor ce le-au făcut asupra mulțimii, asupra majorității, și atunci când spun: „Dacă nu găsiți o ieșire pentru toate aceste forțe, vă veți îmbolnăvi” (subînțelegând, în cazul unui băiat, că acesta trebuie să aibă o relație fizică cu o femeie), ei au dreptate. Dar ei nu au studiat cum trăiește această minoritate de înțelepți și de Inițiați, pentru a vedea cum au reușit ei și de ce prosperă. Dacă ar fi studiat, și-ar fi corectat concluziile și și-ar spus: „Pentru unii, este așa, dar pentru alții este diferit”. În timp ce, pentru moment, ei pun întreaga

omenire în aceeași oală. Ei bine, nu, este fals. Preafericiți sunt aceia care sunt pregătiți deja să trăiască această iubire universală!

Ah, eu sunt tentat să nu mă opresc, pentru că nu există un subiect mai important decât iubirea! De altfel, în acel moment, nimeni nu poate rămâne fără a asculta, toți deschid larg ochii și urechile. Dar dacă veți vorbi despre altceva, ei vor adormi. Ei da, „iubire, iubire, atunci când ne cuprinzi...”, nu-i așa?

Toulouse, 8 februarie, 1971

Articol IV. Cap. 3 – Note complementare

Secțiune 4.01 Izvorul

Conferință improvizată

Pagina scrisă de Maestrul Peter Deunov, pe care v-am citit-o adineauri conține o idee foarte importantă asupra căreia doresc să revin. El spune: „Dacă ești un izvor, vei cânta și te vor auzi de departe, vei fi în suflet, vei țâșni; dar dacă ești o cisternă, vei rămâne calm și liniștit. Viața cisternei este frumoasă, dar mai frumoasă este viața izvorului. Izvorul țâșnește continuu, el udă iarba, copacii și stinge setea călătorului obosit”.

V-am vorbit deseori despre izvor, și nu numai despre micul izvor de munte, ci despre acest izvor mult mai important, izvorul unic: soarele. Dar eu nu vă voi da imaginea cisternei ca fiind opusă izvorului; am luat o imagine mai negativă decât aceasta: mlaștina, pentru că într-o cisternă există totuși apă curată, potabilă, în timp ce apa mlaștinii este plină de murdărie și nu o putem bea. Dacă puteți aprofunda conținutul acestor două imagini: mlaștina și izvorul, și semnificația lor magică, veți înțelege multe lucruri.

Când observăm oamenii, ne dăm seama, după raționamentul și atitudinea lor, că ei nu sunt niciodată preocupați de izvor, de acest punct care vibrează, țâșnește, care proiectează. Ei vor spune: „Dar ce ne poate aduce nouă această imagine a izvorului, dacă ne oprim asupra ei?” Poate că sunt erudiți, dar nu au observat esențialul; ei nu au văzut că întreaga orientare pe care au dat-o

existenței și acțiunilor lor depinde numai de imaginea pe care și-au pus-o în minte: dacă au ales imagini moarte, ca mlaștinile, sau dimpotrivă imagini însuflețite, care tâșnesc ca izvorul, ca soarele. Totul se află aici. După observațiile pe care le fac zilnic, eu descopăr că totul depinde de alegerea pe care omul o face, din punct de vedere simbolic, între izvor și mlaștină; această alegere revelă înțelegerea sa despre viață.

Îi auzim deseori pe oameni plângându-se că totul le merge rău. De ce le merge rău? Pentru că nu au înțeles că în intelectul lor, în sufletul lor, ar trebui să pună pe primul loc ceea ce există mai pur și mai divin: izvorul, pentru ca această sursă care curge, să spele și să purifice totul în ei, și să facă să crească toate semințele lor. În gândurile lor, în dorințele lor, nu simțim această preocupare esențială a unui centru, a unui izvor, a unui soare, a unui spirit, a unei iubiri. Ei s-au oprit asupra unor lucruri mărunte, nesemnificative, și nu pot înțelege, nu doresc să înțeleagă. Ei se bălăcesc neîncetat în ape stătute și poluate unde mișună tot felul de gângănii și își bat chiar joc de această filosofie a Inițiaților care insistă mereu asupra importanței magice a legăturii cu izvorul. Cum își pot închipui că ceea ce este putred, ceea ce este mucegăit, ceea ce se descompune îi va ajuta?

Unii se întreabă de ce mergem să privim răsăritul soarelui... Este ceva simbolic, pentru a ajunge să înțelegem că în toate domeniile vieții trebuie să avem o legătură cu soarele, adică cu izvorul. Încercați însă să îi convingeți pe toți acești oameni „inteligenti” să meargă să privească răsăritul soarelui! Ei se îndreaptă mereu către ceea ce este mort, stagnant, poluat, și apoi, când li se întâmplă o nenorocire, se întreabă de ce. Fiindcă își păstrează impuritățile în ei, pentru că nu au luat izvorul ca model. În prima conferință pe care am ținut-o aici, în Franța, am vorbit despre izvor, dar puțini au înțeles de ce. Am început cu izvorul și, de atunci, acest izvor nu a încetat niciodată să curgă.

Mi s-a întâmplat să îi întreb pe unii: „Ați văzut un

izvor? Îmi puteți spune ce se întâmplă lângă un izvor?

— Bineînțeles!” Și iată că în realitate ei nu au observat bine... De aceea pun întrebarea: „Ce se află în jurul unui izvor?

— Plante, vegetație.

— Și altceva?

— Insecte, păsări, animale.

— Și altceva?

— Au venit și oameni să se instaleze acolo.

— Bine. Și acum, când izvorul a secat, ați observat ce se întâmplă? Mai întâi dispare iarba, apoi animalele, și după aceea oamenii. Ultimii care rămân sunt copacii. Ați înțeles cu adevărat toate acestea?

— Bineînțeles, este foarte simplu.

— Și atunci, de ce ați lăsat izvorul să sece?

— Ce izvor? Nu înțeleg...”

Vedeți, nu înțelegem. Credem mereu că înțelegem, dar nu este decât o aparență. Atunci eu le spun: „Vorbesc despre izvorul care curge în interiorul vostru. De ce îl lăsați să sece?

— Ce izvor? Eu nu am lăsat să sece niciun izvor.

— Ba da, ați lăsat să sece izvorul din voi: nu mai aveți iubire. Cineva v-a jignit, v-a părăsit, v-a furat, v-a înșelat și v-ați spus: „S-a terminat! Nu voi mai fi generos, nici bun, nici caritabil, nu merită osteneala. Oamenii nu merită”. Și acum izvorul vostru nu mai curge. Evident, nimeni nu va veni să vă mai înșele sau să vă părăsească, și vă gândiți că ați câștigat ceva, dar în realitate, ați pierdut totul. Trebuia să continuați să vă lăsați înșelați, dacă era cazul, dar izvorul nu trebuie niciodată lăsat să sece! Cineva v-a jignit, v-a înșelat, v-a furat, dar acest lucru nu înseamnă nimic în comparație cu binecuvântarea de a avea un izvor care curge, fiindcă el vă aduce totul, curăță totul, restabilește totul”.

Oamenii au nevoie de această filosofie, cea mai încântătoare, cea mai adevărată: filosofia izvorului... Pentru că cineva a fost rănit, el nu mai dorește să fie iubit și atunci s-a sfârșit, el este deja mort. Și ce a câștigat,

moartea?... Este formidabil cum judecă oamenii! Pe lângă ei ar fi trebuit eu să mă instruiesc? Ce aş fi învăţat? M-aş duce mai degrabă lângă un izvor, aş rămâne ore întregi să îl ascult, să îl privesc, să îl ating, să îi vorbesc, şi apoi m-aş gândi la celălalt izvor, soarele, şi la toate izvoarele din univers, până la acel izvor, singurul, adevăratul izvor care este Dumnezeu însuşi, şi voi încerca să mă leg cu el pentru a înţelege în sfârşit esenţialul. Veţi spune: „Dar ce putem înţelege de la un izvor?” ... Totul.

În urmă cu ani de zile, am citit „Siddharta” de Hermann Hesse. Cunoaşteţi desigur această carte; este povestea unui tânăr brahman, Siddharta, care după ce a trăit mult timp în rugăciune, studiu, în meditaţie, s-a cufundat în dezmaţ şi în plăceri. Dar într-o zi, disperat, dezgustat de el însuşi, ajunge pe malul unui fluviu. Şi trăind lângă acest fluviu, ascultându-l, privindu-l, înţelege încet-încet tot ceea ce a căutat să descopere de-a lungul existenţei sale rătăcitoare, toate misterele vieţii şi ale morţii. Da, fluviul era acela care îl instruia.

Mulţi oameni se instruiesc în natură lângă izvoare, stânci, lacuri, copaci, munţi, contemplând stelele, ascultând vântul. Druzii care aveau printre ei mari Iniţiaţi trăiau într-o asemenea armonie cu forţele cosmice încât prin intermediul sufletului colectiv al copacilor, al pietrelor, al păsărilor, al animalelor, aveau revelaţii despre natura lor, despre proprietăţile şi virtuţile lor.

Trebuie să înţelegeţi latura magică a acestei imagini a izvorului, pentru a vă direcţiona întreaga viaţă pe acest unic izvor care este Dumnezeu şi a cărui reprezentant perfect pe pământ este soarele. Va trebui să lucraţi întreaga voastră viaţă asupra acestei imagini, să imitaţi acest izvor, soarele, pentru a potoli setea tuturor creaturilor, a le încălzi, a le însufleţi, a le învia. Veţi spune: „Dar este imposibil, irealizabil... Este chiar stupid!” Dacă gândiţi aşa, înseamnă că nu aţi înţeles nimic. Nu este important dacă idealul vostru este realizabil; important este că, făcând această lucrare interioară, se vor produce mai întâi în voi mari transformări. Soarele este imens, nu

vom putea deveni la fel de mari și puternici ca el; dar în domeniul lui, și omul poate deveni deopotrivă un soare. În loc să ia mereu, să fie ca o gaură, ca un abis, ca o mlaștină, și să introducă peste tot descompunerea, el poate dăruia, poate purifica, însufleți. În realitate, acest ideal este realizabil, dar trebuie cel puțin să doriți să îl studiați, să îl experimentați și să verificați că este realizabil.

Din nefericire, eu constat că în Fraternitate mai există încă frați și surori care nu au înțeles latura magică a izvorului, puterea izvorului, știința extraordinară pe care o reprezintă izvorul. Dacă ar fi înțeles, după atât timp cât v-am vorbit, ar fi înțeles să exprime din ființa lor ceva pur și viu. Dar ei sunt mereu întunecați, temi, morocănoși, cripați, ceea ce înseamnă că nu au înțeles mare lucru din acest învățământ. Ei vor să-și aranjeze mereu treburile prin mijloacele și metodele mlaștinii... Dar o mlaștină nu poate aranja nimic. Este bună numai pentru mormolocii și pentru insectele care mișună în apă.

În această apă care nu se îmbospătează niciodată, sărmanii locuitori ai mlaștinii sunt obligați să-și respire și să-și înghită reciproc toate resturile. Este ceea ce se întâmplă din nefericire cu oamenii. Un mare oraș, și chiar lumea, nu sunt altceva decât o mlaștină. Toți oamenii care mișună aici sunt obligați să-și absoarbă reciproc excrementele. Aceia care știu cum să evadeze iau din când în când câte o „înghițitură” de puritate, dar ceilalți se lasă intoxicați, sufocați, otrăviți. Atmosfera unui oraș nu este decât o mlaștină, iar dacă sunteți clarvăzători, ați vedea cum oameni își trimit murdăriile, se mănâncă între ei, și nu știu cum să iasă din această situație nici măcar pentru câteva minute. Iar apoi își bat joc de filosofia noastră solară!... Ei bine, este cu atât mai rău pentru ei, să rămână în mlaștina lor! Ce ați vrea să spun? Într-o bună zi vor fi obligați să înțeleagă.

Maestrul Peter Deunov a ales imaginea cisternei; el a fost mai amabil decât mine: Eu am ales-o pe cea a mlaștinii și este un exemplu atât de clar încât oricine îl poate înțelege. Iar izvorul deopotrivă, soarele...

Ce concluzie puteți trage acum din ceea ce v-am spus? Că toate neînțelegerile, toate nenorocirile, toate suferințele provin din faptul că omul nu este legat de Cer, de izvor, sau atunci când este, durează două sau trei minute, apoi totul se rupe și el este din nou legat... cu o mlaștină. Eu nu vreau să vă jignesc, și să spunem că vorbesc la modul general... în loc să se lege de acest izvor care purifică, care vindecă, care luminează, cei mai mulți oameni se vor lega, nici măcar de o cisternă, ci de o mlaștină (de altfel, această mlaștină poate fi un bărbat, o femeie, sau un grup de indivizi) și de acolo beau. Ei preferă mlaștina în locul izvorului, fiindcă se tem de opinia mlaștinii. Ce vor spune mormolocii care mișună acolo? Dacă aceștia se vor exprima vreodată rău în privința lor, ce vor deveni ei?

Eu vă arăt calea, iar voi veți hotărî. Nu mă gălesc aici ca să vă fac plăcere și sunt obligat să vă spun adevărul. Eu știu că nu este plăcut, dar dacă cuvintele mele vă supără, trebuie să mai știți că, dacă nu vă spun nimic, într-o bună zi veți fi de două, de trei, de o sută de ori mai supărați. Fiindcă cu ignoranța necazurile vă pândesc la tot pasul. În timp ce, dacă sunteți luminați, dacă sunteți instruiți, puteți cel puțin să vă salvați pe „scara de serviciu” și dușmanii voștri vor reveni cu coada între picioare.

Reflectați deci la aceste două imagini ale izvorului și mlaștinii. Atunci când doriți cu adevărat să iubiți, să faceți sacrificii, să îi ajutați pe alții și să dați în loc să primiți, înseamnă deja că izvorul curge. Iar când începe să curgă, florile și arborii cresc, păsările cântă, adică spiritele minunate vin să se instaleze în ființa voastră, în creierul, în inima, în voința voastră, fiindcă acestea sunt alimentate; izvorul le hrănește. În acel moment deveniți bogați, vă asemănați cu un ținut înfloritor unde există un întreg popor și o adevărată civilizație. Da, fiindcă izvorul curge. Aceasta este latura simbolică pe care trebuie să o înțelegeți.

Nimeni nu acceptă să rămână lângă un izvor sec.

Atunci când izvorul nu mai curge în om, nu mai există creație, nici poezie, nici muzică, nici bucurie, nu mai există nimic, apare vidul, deșertul, fiindcă nu mai există apă, nu mai este iubire. Or, peste tot în lume nu vedem decât deșerturi... Iată cum se explică starea lamentabilă a oamenilor, deznădejdea lor, vidul care există în ei înșiși. Poate că ei sunt foarte inteligenți, dar și-au lăsat izvorul să sece, fiindcă nu s-au gândit niciodată să dea, să strălucească, să iubească.

Atunci când văd ființe al căror izvor a secat sau nu a curs vreodată, eu știu că destinul lor va fi jalnic. De ce? Fiindcă nimic nu va veni să sălășluiască în ei, niciun înger, niciun spirit, nicio frumusețe, nicio splendoare, nimic!

Fericiți cei care au înțeles și se vor hotărî să se schimbe! Astăzi, totul este explicat pentru ei, fiindcă aceste două imagini ale mlaștinii și izvorului pot explica tot. Dacă stați pe loc, dacă lucrați lipsiți de energie, de inspirație, de bucurie, să știți că ați lăsat să sece izvorul ce trebuia să curgă în voi. Numai că nu ați observat și îi criticați mereu pe ceilalți... Nu, lăsați-i în pace pe ceilalți și deschideți-vă izvorul, curățați-l, și apa va țâșni. Ea va țâșni fiindcă fiecare creatură s-a născut pentru a deveni un izvor. Da, atunci când Domnul a trimis omul pe pământ, El l-a pregătit să devină un izvor; dar omul a lăsat să se acumuleze atâtea murdării în el încât izvorul său s-a astupat; de aceea apare deșertul, vidul. Și nimic nu este mai rău ca vidul, nimic nu este mai rău decât să te afli în deșert, să fii un deșert.

Începeți acum să înțelegeți în sfârșit această imagine a izvorului? Izvorul reprezintă viața, iubirea, iar iubirea este atotputernică, ea este cea care aduce toate inspirațiile, toate bucuriile. Nu există un adevăr mai mare ca acesta. Eu știu bine că, în pofida tuturor adevărilor pe care le aud de ani de zile, mulți dintre voi se află într-o stare jalnică; fiindcă ei nu au nicio metodă de lucru. Orice li s-ar spune, oricare ar fi adevărurile ce le-ar putea transforma deșertul, ei nu înregistrează nimic, nu rețin nimic. Dacă ar fi reținut cel puțin un adevăr și l-ar fi pus

zilnic în fața ochilor pentru a intra în sfârșit în contact cu el!... Dar nu, peste o oră totul s-a șters. De aceea asemenea creaturi sunt predestinate să trăiască veșnic într-un deșert. Este greșeala lor, fiindcă și atunci când le spuneți cum să facă să se împlinească, ele nu înțeleg, nu rețin nimic.

Eu știu că v-am vorbit adesea despre izvor, dar aveți nevoie să vi se repete de mai multe ori același lucru. Soarele a răsărit ieri, dar s-a întâmplat ieri, iar astăzi trebuie să răsară din nou. Apa care curge este în aparență mereu aceeași, și totuși ea este mereu nouă. De aceea eu vă repet de ani de zile: „Gândiți-vă zilnic să vă faceți izvorul să țâșnească!... Deschideți-l, curățați-l, și veți deveni un pământ atât de roditor încât chiar și regii vor veni să guste fructele din grădina voastră”. Eu trebuie să repet și iar să repet. De ce nu ați plantat încă nimic de ani de zile, nu ați cules nimic, deși posedați în voi înșivă un teren de o bogăție nemaipomenită? Ce reprezintă creierul vostru? Este cel mai roditor pământ, și tocmai acest pământ trebuie să îl cultivați, să îl însămânțați și să îl udați.

Opriti-vă asupra izvorului, a adevăratului izvor, soarele. Deși este imens, irealizabil în aparență, idealul vostru trebuie să fie acela de a-i semăna, iar în câțiva ani poate că înfățișarea voastră exterioară va fi aceeași, dar în interior veți fi cu adevărat un soare.

„Să aveți inima pură asemenea cristalului, intelectul luminos asemenea soarelui, sufletul nemărginit ca universul, iar spiritul puternic ca Domnul și unit cu Domnul”.

Cunoașteți această formulă a Maestrului Peter Deunov, dar și ea a rămas printre hârtiile voastre. Vă gândiți că omului îi este imposibil să devină nemărginit ca universul, dar ce știți voi? Un Inițiat știe să devină imens încât clarvăzătorii îl pot vedea pe întreg pământul, în copaci, în lacuri, în munți; îl văd fiindcă el se află acolo pentru a face o lucrare. Da, ființa umană se poate afla peste tot, dar ea trebuie să se gândească cel puțin la

această posibilitate. Marii Inițiați au o formulă datorită căreia ei se pot dilata considerabil pentru a participa la lucrarea Inteligenței Cosmice, pentru a pătrunde în străfundurile pământului, în oceane și în văzduh. Din punct de vedere fizic ei rămân mereu la fel, dar prin spiritul lor ei participă la toate lucrările ce se desfășoară în univers.

Atunci când, într-o bună zi oamenii vor începe să studieze, ei vor înțelege că posibilitățile spiritului sunt infinite, nelimitate. Pentru moment ei nu pot înțelege fiindcă acest lucru nu îi interesează. S-au limitat ei înșiși nesiliți de nimeni și nu mai îndrăznesc să depășească anumite limite. Dacă tatăl lor, bunicul, străbunicul gândeau într-un anumit fel, de ce ar face-o ei în alt fel? Omul însuși se limitează pe sine, se slăbește, vrea să rămână mic și mizerabil; nimeni nu mă poate convinge de contrariul. Veți spune: „Nu, el își dorește... își dorește”... Da, în aparență, dar în profunzime, în concepțiile și credințele sale omul nu îndrăznește să creadă că poate deveni mare; el își dorește, dar nu este de ajuns numai să își dorească.

Dragii mei, meditați deci de acum înainte asupra acestei imagini a izvorului care alimentează și impregnează întreg universul.

Sèvres, 10 Aprilie 1966

Secțiune 4.02 Postul

Conferință improvizată (note stenografiate)

Știți că, atunci când mâncați, organismul vostru absoarbe tot ceea ce îi este util și încearcă să se debaraseze de ceea ce îi este străin sau distructiv. Dar organismul nu este întotdeauna capabil să elimine, fie pentru că l-ați supraîncărcat, fie pentru că hrana absorbită conține prea multe impurități. În acel moment se acumulează deșeuri în diferite organe și sunt supraîncărcate îndeosebi intestinalele.

Cum să deosebim hrana pură de cea impură? Există un criteriu: hrana care se alterează ușor sau aceea care lasă un mare număr de resturi în organism nu este pură; nu este suficient să fie bine spălată și bine pregătită.

Numai hrana care nu putrezește rapid este pură: de exemplu, fructele care se conservă mult timp (unele chiar luni de zile!) și legumele, în timp ce carnea nu se conservă aproape deloc. Fructele sunt deci hrana cea mai pură. Putem spune că alimentele care primesc multă energie solară sunt pure, desigur și fructele, care sunt expuse continuu la soare și la aer, sunt alimentele cele mai pure.

Dar chiar dacă este pură, hrana lasă deșeuri în organismul nostru, și de aceea Inițiații ne-au sfătuit mereu să postim pentru a-și elibera corpul fizic de impuritățile pe care le-a depozitat. De altfel, postul este o metodă pe care o învățăm de la natură. Observați animalele. Când sunt bolnave, ele postesc instinctiv: se ascund undeva, găsesc o iarbă care le va provoca purgație, și se vor vindeca. Într-un alt domeniu, atunci când vedem praful depus pe mobile și pe obiectele din casă, știm că trebuie să le curățăm. Dar când este cazul să înțelegem că propriul organism trebuie să suporte o asemenea curățenie cel puțin o dată pe săptămână și că milioanele de muncitori care sunt celulele organismului nostru au uneori nevoie de concediu, atunci refuzăm. Ați remarcat că anumite boli se manifestă prin febră, ochii care încep să lăcrimeze, nasul care curge, mici erupții ce acoperă pielea... Este o purificare. Dar omul este atât de încăpățânat încât refuză să se purifice pe sine și organele sale sunt deci obligate să facă această lucrare în locul lui.

Eu vă sfătuiesc să postiți în fiecare săptămână, timp de douăzeci și patru de ore. În timpul celor douăzeci și patru de ore, puteți bea apă caldă fiartă, nimic altceva. În același timp faceți și o lucrare spirituală: vă legați de entitățile cele mai luminoase, alegeți muzica și lecturile ce vă pot inspira, vă purificați gândurile și sentimentele. Aceia care se supun disciplinei postului constată după o vreme că materiile pe care organismul le elimină pe căi naturale nu mai miros. Să presupunem că eu sunt medic și îmi ascultați cuvintele fără să fiți șocați. Dacă simțiți că mirosul materiilor pe care le eliminați, precum și mirosul transpirației voastre, devin foarte puternice și neplăcute,

să știți că este un semn că sunteți bolnavi fizic sau psihic. Veți spune că aceste mirosuri depind numai de natura alimentelor pe care le-ați mâncat în acea zi. Nu, observați-vă: dacă timp de câteva zile sunteți îngrijorați, tulburați, furioși, dușmănoși sau geloși, mirosul pe care îl emanați se schimbă. Totul se reflectă în felul în care mirosim.

Am primit mai multe scrisori (mai ales de la femei), care îmi scriau: „Aș dori să țin post, dar atunci când postesc, devin urâtă”. Da, poate, la începutul postului este ceea ce se întâmplă, dar acest lucru dovedește că există multe deșeuri de eliminat. La început puteți avea și migrene, palpitații, amețeli, și unele persoane chiar leșină... Nu trebuie să vă speriați, este normal. Nimeni nu a murit pentru că a postit din când în când câteva zile, dar mii de oameni au murit pentru că au mâncat prea mult. La început acest lucru poate fi dificil, fiindcă organismul este tulburat dintr-odată de această curățenie cu care nu era obișnuit. Aceste indispoziții nu sunt grave, nu vă vor omorî, din contră. Dacă le suportați și continuați postul, veți constata că, după o zi sau două, în funcție de caz, această dezordine interioară se va ușura lăsând locul unei păci, unei liniști extraordinare.

Nu trebuie să judecăm după primele efecte ale postului pentru a spune că este periculos să postești. Dimpotrivă, cei care resimt indispozițiile sunt cei care au nevoie mai mare să postească fiindcă aceste tulburări provin din abundența de deșeuri aruncate deseori în sânge prin curățenie. Mulți oameni care nu țin cont decât de aparențe se gândesc că postul îi va slăbi, că vor avea o înfățișare proastă. Da, poate că este adevărat la început, dar apoi ei își revin și devin deschiși, liniștiți și plăcuți la înfățișare. Aceia care nu cunosc limbajul naturii se îngrozesc de îndată ce simt câteva indispoziții. Ei își spun: „Am palpitații, mă simt slab, voi muri” și reîncep repede să mănânce, adică să își încarce organismul, care a sperat pentru un moment că se poate elibera. Cum tulburările resimțite încetează de îndată ce mănâncă, ei concluzionează că au fost înțelepți să întrerupă postul.

Deloc!

Aceia care doresc să postească trebuie să înțeleagă altfel lucrurile. Dacă simt stări de slăbiciune, nu trebuie să se sperie, ci să continue până când aceste indispoziții dispar, ceea ce se va întâmpla destul de repede. Indispozițiile se datorează faptului că natura vrea să le debaraseze organismul de toate resturile, și trebuie să aștepte. Aceia care nu așteaptă fac precum aceia care imediat ce au febră încep să ia pastile pentru a o opri. Evident, ei se simt imediat mai bine, dar nu știu că oprind febra în acest fel, se pregătesc pentru o boală ce va apărea mai târziu. Lăsați-vă organismul să reacționeze el însuși. Când organismul este încărcat, el reacționează încercând să respingă și să distrugă toate deșeurile, de aceea temperatura urcă. Trebuie să suportați această temperatură. Este dovada că se face curățenie. Cum să suportați și să ajutați organismul în lucrarea lui? Bând apă foarte caldă fiartă. Puteți bea mai mult căni mari, și temperatura va scădea repede: toate canalele se vor dilata și sângele va putea să circule cu ușurință antrenând resturile spre căile naturale de eliminare și spre pori.

V-am mai menționat că este de asemenea foarte bine să beți apă caldă și când postiți. O lăsați să fiarbă câteva minute pentru a distruge microbii și lăsați apoi să se depună calcarul. Când spălați vesela plină de grăsime cu apă rece, ați observat că farfuriile nu simt complet curate. Aveți nevoie de apă fierbinte pentru a dizolva grăsimile. La fel se întâmplă și cu organismul: apa caldă dizolvă multe elemente și materii pe care apa rece le lasă intacte; ea le antrenează apoi spre exterior prin pori, prin rinichi etc... și vă veți simți purificați, întineriți. Puteți chiar să beți apă fierbinte zilnic, atunci când postiți. Pentru că apa caldă curăță canalele, ea este un excelent remediu contra arterosclerozei, a reumatismului etc...

La început nu este prea plăcut să beți apă caldă, dar încet-încet simțiți o asemenea stare de bine încât aceasta devine o adevărată plăcere. Apa caldă este un remediu extraordinar, dar poate pentru că este prea simplu și

avantajos, nimeni nu îl ia în serios. Unul dintre frații noștri să vindecă cu apă caldă de o boală pe care medicul său nu a putut-o vindeca cu alte remedii. Când acesta l-a vizitat i-a povestit cum s-a vindecat, acel medic, care era unul dintre prietenii lui - i-a mărturisit: „Da, cunosc miracolele pe care le poate face apa caldă în numeroase cazuri, dar nu aş putea lua bani de la o persoană pentru o consultație în care i-am prescris pur și simplu să bea apă caldă!”

Atunci când postim, corpul eteric remediază privațiunile corpului fizic și îi aduce alte elemente, mai pure, mai subtile. Corpul eteric este însărcinat să vegheze asupra corpului fizic și să îi dea energia care îi lipsește. Postul dă deci un impuls corpului eteric care se pune pe treabă: activitatea se mută în altă parte, și în tot acest timp corpul fizic se odihnește. Evident, dacă prelungim prea mult timp postul, corpul eteric este suprasolicitat din moment ce corpul fizic nu face nimic. Corpul fizic și corpul eteric sunt doi asociați și dacă numai unul dintre ei lucrează, echilibrul se rupe.

V-am mai spus deja că una dintre regulile de bază ale nutriției, este aceea de a te opri înainte de a fi sătul. De ce? Pentru că dacă vă ridicați de la masă păstrând încă un mic apetit, organismul simte că ceea ce a absorbit nu este suficient și încearcă să găsească ce îi lipsește, iar corpul eteric este acela care îi dă. De aceea, chiar dacă după câteva minute vi se propune să mai mâncați puțin, veți constata că nu vă mai este foame, și chiar veți simți că sunteți mai bine dispuși. De aceea vă sfătuiesc să vă ridicați de la masă cu o ușoară senzație de foame. Unii își imaginează că vor fi mai sănătoși dacă mănâncă mult. Nu, nu trebuie să vă supraîncărcați stomacul pentru că nimic nu vă îmbătrânește mai mult decât o masă în exces.

Evident când spun să vă ridicați flămânzi de la masă, vorbesc despre o ușoară privațiune. Dacă v-ați priva sistematic de materia necesară organismului, corpul eteric nu ar putea repara lipsurile. Dar dacă dintr-un kilogram ați suprima de 20 de grame, atunci v-ați simți mai ușori, mai bine dispuși datorită elementului eteric care se adaugă

hranei pe care ați consumat-o. Acela care mănâncă prea mult este somnolent. De ce? Pentru că somnul este necesar corpului eteric pentru ca acesta să poată elibera organismul de excesul de hrană care-l încarcă. De ce să adăugăm acest surplus, dacă apoi vom fi nevoiți să îl eliminăm?

Vă gândiți că ceea ce vă spun astăzi nu este important, că nu este un subiect prea inițiativ... dar ridicați-vă zilnic de la masă cu o ușoară foame, postiți din când în când, beți apă caldă și veți constata toate binefacerile pe care le primiți din aceste practici, chiar și pentru viața voastră spirituală.

Pentru a încheia, vă voi spune ce trebuie să faceți după ce întrerupeți un post de mai multe zile, căci trebuie să știți că puteți muri dacă reîncepeți imediat să mâncați normal, în prima zi este indicat să consumați câteva cești de supă slabă; în ziua următoare puteți mânca o ciorbă cu pâine, apoi în cea de a treia zi puteți reîncepe să mâncați normal, dar hrană ușoară și nu într-o prea mare cantitate. În acest fel, nu vă veți supune nici unui pericol și după un asemenea post veți trăi senzații noi, subtile, veți avea revelații și mai ales vă veți simți întineriți, ușurați, ca și cum materialele care încărcau organismul ar fi dispărut, ca și cum resturile și impuritățile ar fi fost arse. Există lucruri foarte interesante de studiat despre acest subiect, dar neștiința și frica îi împiedică pe oameni să se regenereze prin post, cum mulți spiritualiști și mistici aveau obiceiul să o facă în trecut.

Sèvres, 30 ianuarie 1945

Secțiune 4.03 Cum să ne spălăm

I.

Conferință improvizată (note stenografiate)

Mi se întâmplă uneori să pun această întrebare: „Ce faceți atunci când vă treziți dimineața?” Și unii mi-au răspuns: „Îmi aprind lumina, mă rog, meditez, sau citesc.

— Cum, faceți toate aceste lucruri stând în pat?

— Da”. Am fost siderat.

Astăzi vă voi da sfaturi foarte simple, dar foarte

importante. Când vă treziți dimineața, trebuie să aprindeți lumina - dacă este întuneric - imediat apoi, vă sculați. Al doilea lucru pe care trebuie să îl faceți, este de a vă spăla, înainte de a vă ruga, înainte de a vă pregăti micul dejun, sau pe acela al soțului și al copiilor, înainte de a face orice altceva, trebuie să vă spălați pe mâini și pe față și mai ales, nu vă atingeți ochii înainte de a vă fi spălat mâinile.

Stă scris în Cabală că imediat ce omul adoarme, un spirit impur se agață de corpul său fizic, și când se trezește, acest spirit este încă agățat de mâinile și de fața sa. Atunci când ne trezim, mâinile și fața noastră se află încă sub dominația acestui spirit impur, de aceea nu trebuie să facem nimic înainte de a elimina acest strat fluidic de impurități cu care suntem impregnați.

În Inițiere, una dintre primele sarcini care i se dau discipolului, este de a se purifica, și purificarea prin apă este una dintre metodele cele mai frecvent întrebuințate. Apa fizică corespunde unei alte ape care se află în spațiu, mediul eteric, datorită căruia omul își poate purifica corpul astral și mental. Când vă spălați conștiința voastră trebuie să participe, căci spălatul este un act sacru, ca și alimentația. Gesturile voastre trebuie și ele să fie măsurate și armonioase, căci în domeniul eteric există o ordine foarte subtilă a particulelor și gesturile bruște deranjează această ordine. Observați-vă și veți simți că spălându-vă în viteză, vă demagnetizați.

Când vă spălați, concentrați-vă asupra senzației de prospețime pe care apa o produce asupra pielii voastre. Această senzație vă va lumina gândirea și cele mai bune idei vă vor veni în acel moment. Simțiți că îndepliniți cu propriile voastre mâini, un act sacru și spuneți-vă: „În numele iubirii veșnice în care noi trăim, și ne avem existența, fie ca această apă să mă elibereze de toate impuritățile!” Și dacă sunteți îngrijorați sau tulburați, vă veți simți ușurați.

Apa are proprietatea de a absorbi. Dacă ea traversează straturi de teren gălbui sau verzui, ea va deveni gălbuie sau verzuie. Inițiații care cunosc această

putere a apei, se folosesc de ea pentru a se purifica. Ei știu că în planul eteric, apa are aceleași proprietăți de a reține, de a absorbi și o folosesc pentru a scăpa de impuritățile psihice. Ei pronunță formule, folosesc parfumuri sau alte ingrediente pentru a exalta apa și a-i conferi și mai multă eficacitate.

Dar pentru a ne purifica cu adevărat prin intermediul apei trebuie să intrăm în legătură cu apa spirituală, cu apa cosmică care este dincolo de apa fizică. Atât timp cât nu intrați în contact cu această apă, stratul de impurități nu vă va părăsi complet.

În Facerea stă scris că Dumnezeu a separat apele din înalt de apele de jos. Apa din înalt reprezintă agentul magic prin intermediul căruia lumea a fost creată, lumina astrală care parcurge spațiul. Căci apa cosmică este apa primordială în care s-au cufundat toate ființele și unde și-au găsit hrana. Noi trăim în acest ocean cosmic ca peștii în mare, dar deseori impuritățile care ne obstruează deschiderile interioare ne împiedică să fim hrăniți și însuflețiți de această apă. Apa ne învâluie din toate părțile. Copilul care se află încă în pântecul mamei este cufundat într-un mediu lichid. De ce? Este foarte semnificativ. Apa inferioară, adică apa fizică este reflectarea apei superioare, ea conține toate elementele și toată forța apei superioare, dar numai marii Magi știu cum să le extragă.

Apa este mediul universal care transportă elementele fluidice dintr-o regiune în alta. De aceea apa care coboară din înălțimile munților este impregnată de fluidele cerului. Bând apa, introduceți în voi influențele locului de unde ați luat-o. Din acest motiv, de exemplu, nu trebuie niciodată să beți apa provenită dintr-un loc unde se află spălătorii, abatoare, cimitire. Apa pe care o beți trebuie să provină dintr-un loc pur.

Apa este cel mai mare transmitător. Un număr mare de plante trebuie puse în apă pentru a-și putea transmite virtuțile curative. Fie că folosim aceste plante pentru a face infuzii sau băi, ele pot fi eficiente numai datorită apei care transmite proprietățile lor. Apa suportă influențele

mediul pe care îl traversează și chiar printr-o expunere la soare sau o expunere sub clar de lună, apa primește proprietăți diferite pentru că este influențată diferit. Anticii supuneau, de altfel, că apa expusă sub clar de lună nu este bună de băut. Noaptea puneau capace pe toate recipientele și nu beau apa care nu a fost acoperită, din cauza influențelor pe care spiritele răufăcătoare care mișună noaptea le-ar putea introduce.

Apa absoarbe și transmite. De aceea, atunci când bem apa, ea povestește celulelor noastre întreaga ei poveste și ne transmite cunoașterea dobândită de-a lungul călătoriilor sale. Datorită ei noi putem cunoaște toate misterele vieții pe pământ. Dar pentru acest lucru trebuie să o bem conștient, încet, gândindu-ne la toate peripețiile ei în mijlocul naturii.

Mulți mediumi se folosesc de apă pentru a vedea în lumea invizibilă. De altfel, am remarcat că oamenii care trăiesc aproape de lacuri și de râuri devin deseori clarvăzători, căci apa dezvoltă clarvederea. Se povestește de asemenea că Magii din Antichitate pregăteau recipiente sferice pe care le umpleau cu apă pură și privind în această apă vedeau apărând spirite ale lumii invizibile. Dacă știm să lucrăm cu apa, ea ne purifică și ne permite să vedem lucrurile în claritatea lor. Viața se poate compara cu apa: când ea este agitată, tulburată, nu vedem nimic; dar când ea este calmă, reflectă Cerul.

Să presupunem acum că doriți să vă purificați, dar nu aveți niciun pic de apă. Puteți totuși face această lucrare cu ajutorul gândului. Vă imaginați senzația de prospețime, simțiți picăturile de apă care cad pe voi și înlătură toate impuritățile. Această baie spirituală poate cu adevărat să vă curețe căci așa cum v-am spus, apa adevărată nu este apa fizică. Apa adevărată, trebuie să o găsiți în interior. Omul posedă în el izvorul apei vii și despre această apă vorbește Iisus când spune: „Din sânul ei vor țâșni izvoare de apă vie”.

Apa fizică nu este decât un mod de a intra în comunicare cu apa spirituală.

Aveți uneori supărări și tristeți de care nu știți cum să scăpați. Atunci priviți și ascultați apa curgând, chiar dacă nu este decât apa de la robinet: după câteva minute, vă veți simți ușurați. Ce s-a întâmplat? Apa care curge influențează plexul solar antrenând materiale care vă tulbură. Puteți de asemenea să vă cufundați mâinile în apă – caldă sau rece – și după câteva minute veți avea impresia că ați scăpat de povară. Spălați-vă conștiincios mâinile cu săpun, o dată, de două ori... și chiar de zece ori. Datorită gândului care acționează în timp ce vă spălați, vă veți spăla și mâinile eterice care sunt dincolo de mâinile voastre fizice.

Odată mâinile spălate, ele devin conducătoare de energii celeste. În acel moment veți putea, de exemplu, să introduceți aceste energii în apa pe care o veți bea. Luați un pahar de apă pură (de preferință apă de izvor sau dintr-un lac de munte) concentrându-vă asupra iubirii, înțelepciunii și adevărului pentru a impregna apa. Apoi beți această apă gândindu-vă: „Pentru iubirea care vindecă, pentru înțelepciunea care limpezește și pentru adevărul care eliberează”.

Unii Inițiați lucrau cu apa și datorită ei vindecau boli. De exemplu, ei scriau pe o hârtie termeni cabalistici pe care îi legau de entitățile cele mai elevate, magnetizau această foaie, apoi o ardeau: puneau apoi cenușa în apă și i-o dădeau bolnavului să o bea la o anumită oră, și bolnavul se vindeca.

În religie, apa a jucat întotdeauna un rol important. Evreii se cufundau în Iordan, Hindușii în Gange etc... În toate religiile creștine, botezul are de asemenea o importanță esențială. Acum, oamenii au uitat sensul tuturor acestor practici și nu mai știu să stabilească comunicarea cu forțele superioare. Dar voi, dragii mei frați și surori, voi trebuie să învățați de acum înainte să deschideți porii sufletului vostru pentru a putea absorbi elementele spirituale din apă.

Sèvres, 30 ianuarie 1945

II.

Conferință improvizată (note stenografiate)

Întrebare: „Maestre vreți să ne spuneți care sunt exercițiile de purificare pe care le putem face atunci când ne îmbăiem?”

Majoritatea oamenilor nu se gândesc că atunci când își spală corpul fizic au ceva de făcut pentru a-și purifica și corpul eteric și pe cel astral. În planul eteric și astral se găsesc impurități de care este foarte greu să scapi, iar acelea din planul astral sunt mult mai puternice, mai nedorite și mai nocive decât acelea din celelalte planuri. Apa este capabilă să alunge aceste impurități, dar trebuie mai întâi să o însuflești. Pentru acest lucru, trebuie să luați o anumită cantitate de sare (știți fără îndoială că sarea joacă un rol foarte important în ceremoniile religioase) pe care o pregătiți de dimineață, aprinzând lumânări, arzând tămâie și pronunțând câteva cuvinte pentru a o consacra purității absolute, Mamei Divine, Spiritului cosmic și rugați Inteligențele cerești să o binecuvânteze înainte de a-i conferi virtuți purificatoare.

Cu toate că este menționată în Cărțile Sfinte, noi nu am înțeles încă bine importanța sării. Se spune în Evanghelii: „Voi sunteți sarea pământului; dacă sarea se va strica, cu ce se va săra? De nimic nu mai e bună decât să fie aruncată afară și călcată în picioare de oameni”. Și pentru alchimiști sarea împreună cu pucioasa și mercurul, joacă un rol important în operațiunile lor. Bineînțeles, sarea despre care vă vorbesc nu este sarea de bucătărie ci un produs rezultat din uniunea a doua principii: masculin (acidul) și feminin (baza) care dau copilul (sarea). Sarea are o semnificație foarte profundă pentru aceia care știu cum să o folosească.

Deci, înainte de a intra în baie, aruncați în apă sarea pe care ați consacrat-o și pronunțați câteva cuvinte pentru a sanctifica apa cu virtuțile sării; apoi vă adresați Mamei Divine spunându-i: „Oh, Mamă Divină, admir această apă care este o reflectare a Ta; Te rog, sanctific-o pentru ca ea să poată lua toate impuritățile mele, bolile și slăbiciunile mele pentru a-mi putea servi mai bine Tatăl ceresc”. Apoi

atingeți apa și vorbiți creaturilor care o locuiesc: „Ondine, cât de frumoase sunteți, cât de pure și de transparente! Primiți-mă, acceptați-mă și lucrați asupra mea pentru a înlătura tot ce este dăunător în mine, tot ce nu este în armonie cu Cerul!” Spunând acest lucru, atingeți apa cu multă iubire.

Apa este un element în care trăiesc entități invizibile dar frumoase și pure; prin intermediul lor, intrați în contact cu aceste entități care sunt foarte sensibile și binevoitoare cu voi datorită atitudinii voastre pline de iubire. Într-o cană luați puțin din această apă în care v-ați scăldat pentru a o turna pe voi după ce v-ați spălat. Când intrați în apă, îi spuneți cât este de frumoasă, cât sunteți de fermecați și vă săpuniți de trei ori. Dacă aveți multă credință și iubire, veți avea mari rezultate; totul depinde de credința și de iubirea voastră.

Găsim deja formule de consacrare în cele mai vechi limbi, ceea ce dovedește că aceste practici vin din cele mai vechi timpuri. De ce aceste formule? Evident, cel mai important, este ceea ce emană omul, căci emanațiile lui sunt un limbaj universal pe care spiritele știu să le traducă. Culorile care ies din om sunt expresia gândurilor sale, a sentimentelor și sunt deci un limbaj pe care toate creaturile invizibile îl înțeleg imediat, ele nu au nevoie de cuvinte. Dar în planul fizic cuvântul este foarte important și de aceea trebuie pronunțate aceste formule. Dacă gândiți o formulă fără a o pronunța, forțele se acumulează numai în planul mintal și nu sunt realizări în planul fizic.

Cuvântul este ca o semnătură. O hârtie scrisă de voi nu are valoare decât dacă poartă semnătura voastră. O armată nu se lansează la atac decât la semnalul generalului său... Pronunțând cuvinte, declanșați forțe în planul fizic. Deci pentru ca forțele invizibile să aibă posibilitatea de a acționa, cuvântul este necesar; acest lucru nu a fost înțeles de toți spiritualiștii, dar sunt noțiuni pe care discipolul trebuie să le cunoască și să le folosească.

Nu se știe încă ce este adevărata puritate. Unii sunt

obișnuiți să facă zilnic o baie, dar nu se gândesc niciodată să își înlăture impuritățile din interiorul lor. Mai ales interior dorințele lor, viciile lor formează straturi fluidice care sunt foarte rele conducătoare pentru emanațiile și curenții Cerului. Trebuie să înlăturați și aceste lucruri, apa o poate face dacă prin intermediul gândului și a cuvântului, vă legați de forțele cele mai subtile ale Universului. Evident, nu reușiți dintr-odată, trebuie să reîncepeți cât mai des, și vă veți elibera de fiecare dată tot mai mult căci apa are proprietatea de a absorbi totul, bune și rele. De aceea când sunteți bucuroși, încântați, nu trebuie nici să vă spălați și mai ales să vă îmbăiați. Dar dacă sunteți nefericiți și faceți o baie, vă veți simți mult mai bine după aceea, căci apa va prelua tristețea voastră, necazurile și supărările.

Evident, în fața unei chiuvete, nu este posibil să faceți exercițiul pe care vi-l dau, dar puteți totuși să pronunțați câteva cuvinte când apa curge: „Așa cum îmi spăl fața fizică, așa să se spele și fața mea spirituală”, și vă rugați câteva minute.

Sunt încă multe lucruri pe care trebuie să le cunoașteți din Știința esoterică. Această știință vă învață că puterea corpului fizic este foarte mare și cuvintele pronunțate într-o stare de nuditate sunt mai puternice decât dacă le pronunți îmbrăcat. Care ar fi motivația? Nu vă pot spune, pentru că este periculos: vrăjitoare stau goale pentru a-și executa ritualurile magice, pentru că ele știu că în această stare de nuditate, au puteri mai mari.

Lumea întreagă este prea prinsă în angrenajul vieții materiale pentru a-și face timp să se purifice și totuși tulburările fizice și psihice vin din elementele impure pe care trebuie să le respingem. De aceea, pentru a-i ajuta pe oameni, Inițiații se încarcă cu impuritățile lor pe care trebuie apoi să le transforme.

Dacă uneori sunteți prost dispuși, bolnavi, ar trebui să vă gândiți că este vorba despre un semn: Cerul vă invită să faceți asupra voastră o lucrare foarte importantă de purificare pe care nu a-și face-o altfel. Acceptați acest

necaz cu recunoștință și gratitudine. Este preferabil ca cele mai mici impurități care intră în voi să se manifeste imediat, astfel o puteți repara imediat sau cel puțin să fiți prudenți. Altfel, dacă toate impuritățile se acumulează fără ca măcar să vă dați seama, va fi foarte greu apoi să scăpați de ele.

Unii sunt indispuși de cele mai mici impurități din mâncare, din băuturi sau din atmosferă, acest lucru dovedește că ei sunt foarte puri; în timp ce mulți alții, din cauza impurităților lor, nu sunt atât de sensibile. Toți aceia care mănâncă carne, beau alcool și fumează enorm sfârșesc prin a avea un organism atât de saturat de impurități încât nu mai sunt sensibili la mirosurile urâte, la fum, la zgomote, în timp ce aceia care trăiesc în puritate simt imediat inconvenientele unor asemenea condiții.

Urmați sfatul pe care vi-l dau: considerați cel mai mic inconvenient fizic pe care îl simțiți fie că sunt mâncărimi, coșuri sau colici etc... ca fiind un semn că trebuie să faceți o lucrare de purificare pe care altfel nu ați fi făcut-o; considerați-o ca pe o ocazie care vă este dată pentru a face o lucrare și astfel veți exersa să alungați o impuritate care va antrena cu ea multe altele pe care nu le vedeți. Cea mai mare parte a timpului nu facem această lucrare de purificare și de aceea totul se agravează și se complică. Nici pe Inițiați, Cerul nu îi lasă niciodată în pace, le trimite tot felul de inconveniente pentru a-i obliga să meargă mai departe, mult mai departe și să nu își întrerupă niciodată lucrarea.

Sèvres, 3 iulie 1970

Secțiune 4.04 Adevăratul botez

Conferință improvizată

Zilnic trebuie să vă gândiți să vă purificați. Și nu spuneți că ați făcut-o ieri sau alaltăieri. Ieri era pentru ieri, și astăzi trebuie să o luați de la început. Zilnic trebuie să vă gândiți la curățenie, la purificare, la sanctificare; da, zilnic, până când ființa voastră va fi în totalitate reînnoită.

Unii își imaginează că fiind botezați sunt purificați și sanctificați pentru tot restul vieții lor. Ei au fost botezați,

este de înțeles; dar dacă ei cred că spiritele rele nu vor îndrăzni să intre pentru că li s-a pus apă și ulei sfânt pe frunte când erau mici, ei se înșală. Toți diavolii intră, nu le este frică, nu sunt impresionați de botez. Omul trebuie să lucreze întreaga sa viață pentru a conserva, pentru a amplifica efectele botezului, dacă nu o face, nu mai rămâne în curând nimic. Numai că, încercați să explicați aceste lucruri creștinilor! Creștinii au capetele tari dure, ei cred în eficiența absolută a botezului așa cum cred că sângele vărsat de Iisus i-a salvat. Chiar dacă apoi comit păcate, ei sunt salvați o dată pentru totdeauna. Atunci, eu pun întrebarea: „De ce sunt ei mereu nefericiți și bolnavi? De ce au datorii de plătit dacă Iisus le-a plătit deja datoriile?... Nu există răspuns.

Vă botează, vă spală păcatele, este foarte bine, dar trebuie să continuați întreaga viață să mențineți ceea ce s-a depus în voi în momentul botezului. Zilnic trebuie să vă spălați conștiincios cu întreaga inimă și cu tot sufletul. Unii sunt atât de mândri și de mulțumiți că sunt botezați încât își imaginează că nu mai au nevoie de nimic, dar dacă trăim alături de ei vedem că sunt asemenea celorlalți care nu au fost niciodată botezați, sau chiar mai rău. De aceea le spun: „Nu ați înțeles nimic, nu ați învățat nimic, nu trebuie să vă mulțumiți cu ideea că ați fost botezați și că Iisus v-a salvat, ideea este că trebuie ca voi să faceți ceva pentru salvarea voastră”.

Dacă citiți Vechiul Testament, veți vedea cum profetul Elisei i-a ordonat lui Neeman să se cufunde de șapte ori în Iordan pentru a se vindeca de lepră. Și tot în Iordan, Iisus a fost botezat de sfântul Ioan Botezătorul. Botezul, abluțiunile sunt de o mare eficiență, dar ele depind și de elevarea spirituală a celui care vă botează sau vă cere să vă scufundați în apă. Este asemenea talismanelor. Puterea unui talisman depinde de acela care l-a pregătit. Dacă este un neștiutor, acest talisman nu va acționa pentru că el nu a primit o mare forță. Un obiect nu devine talisman decât atunci când a fost pătruns de forța Telesma, forța tuturor forțelor cum o numește Hermes

Trismegistus în Tabla de Smaralde, numai atunci talismanul are putere. Dacă nu, obiectul este aici, dar forța Telesma este absentă, și nu este un adevărat talisman.

Apa este un element propice purificării pentru că există ființe care locuiesc în ea, care lucrează aici și care, atunci când ne spălăm, sunt capabile să facă să dispară anumite straturi fluidice impure. Este bine să te cufunzi în apă, dar esențial este de a fi conștient de puterea sa. Și mai ales dacă apa este binecuvântată, magnetizată, dacă un Inițiat a consacrat-o pronunțând formule, atunci, da, ea va fi eficientă. Chiar și în această situație puterea sa nu durează veșnic. Un anumit timp persoana va fi eliberată de anumite tulburări sau de anumite obsesii, dar după un anumit timp, ea va recădea în aceste stări negative pentru că purificarea sa a venit din exterior. Purificarea nu este cu adevărat durabilă decât dacă persoana care a fost purificată, exorcizată, nu repetă aceleași greșeli. Ea este cea care trebuie să mențină această puritate prin intermediul gândurilor, a sentimentelor și a faptelor sale; în acel moment, da, purificarea poate fi definitivă, dar numai cu această condiție.

În viața spirituală, niciun mijloc exterior nu poate acționa într-un mod durabil dacă omul nu trăiește o viață pură și înțeleaptă. Numai că oamenilor nu li se explică aceste adevăruri și ei își fac iluzii. Deoarece crucea este benefică, poartă câte o cruce. Dar această cruce are ea cu adevărat puterea de a salva pe cineva de bolile și de slăbiciunile sale? Am văzut oameni care purtau o cruce, dar se aflau mereu într-o stare jalnică. De ce nu a putut să îi salveze crucea? Pentru că ea trebuie purtată interior, sub o altă formă, ca pe o calitate, ca pe o virtute. Numai în aceste condiții ea este eficientă, binefăcătoare, magică. O cruce pe care nu o purtați decât exterior, chiar dacă este din aur, fildeș sau din orice alt material, nu poate face nimic pentru a vă ajuta. Dar dacă magnetizați această cruce, dacă vă puneți în ea credința, iubirea, și dacă prin intermediul ei vă legați de Hristos, în acel moment, da, ea poate deveni o putere extraordinară.

Creștinii poartă cruci, medalioane, aprind lumânări, recită șiraguri de mătănii, dar cum nu fac nimic pentru a însufleții aceste obiecte, nimic nu îi salvează. Atunci, totul devine chiar ridicol. Trebuie ca ei să înceteze să conteze pe lucruri lipsite de viață, și să știe că ei sunt aceia care trebuie să le însuflețească. Într-o zi vor începe să își dea seama că nu trebuie să se mândrească că au fost botezați în rit catolic, căci acest lucru nu este suficient. Catolic trebuie să devii, în mod conștient, întreaga viață. Un copil a fost botezat catolic, dar nu i s-a cerut părerea; poate mai târziu îi va plăcea să fie taoist, sau mai știu eu ce... Nu fiți scandalizați. Trebuie să înțelegeți ceea ce vă spun pentru că vă conduc spre o înțelegere mult mai largă. Ați fost botezat catolic, protestant sau ortodox, dar nu trăiți o viață angelică, trăiți o viață intermediară între animal și om. Atunci, ce semnificație are botezul?

Nu, dragii mei frați și surori, nu trebuie să ne mulțumim să fim botezați catolici. Trebuie să ne spunem: „Acum trebuie să devin conștient că sunt catolic, adică universal: să nu mai există divizări în inima mea, să nu mai există ură, ostilitate, ci numai convingerea că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu”. Deocamdată vă gândiți că aceia care aparțin unei alte religii, nu sunt copiii lui Dumnezeu și trebuie respinși. Și tocmai în această gândire, nu sunteți catolici. Pentru că dacă ați fi fost cu adevărat catolici, în ciuda părerilor diferite, ați îmbrățișa toți oamenii cu convingerea că și ei sunt copiii lui Dumnezeu.

Bonfin, 22 septembrie 1972

Secțiune 4.05 Cum să lucrăm cu îngerii celor 4 elemente în timpul exercițiilor de respirație

Conferință improvizată

V-am vorbit astăzi despre îngerii celor 4 elemente în legătură cu exercițiile de respirație pe care le facem în fiecare dimineață. Dacă nu v-am dat încă acest exercițiu este pentru că el necesită o pregătire foarte lungă și puțini dintre voi erau capabili să îl execute corect.

V-am vorbit deja în mai multe reprize despre îngerii celor 4 elemente. În realitate acești îngeri sunt în număr

de 16, fiindcă cele 4 elemente: pământul, apa, aerul și focul se regăsesc în 4 planuri, în 4 lumi: lumea fizică, lumea astrală, lumea mentală și lumea spiritului sau lumea cauzală. Vom vorbi imediat despre cele patru lumi.

Foarte departe, în regiunea Kether, se află cele patru Animale sfinte, Serafimii. Ei sunt aceia care dirijează cele 4 elemente. Bineînțeles, nu este vorba despre cele 4 elemente pe care le cunoaștem aici sub aparența focului, aerul, apei și a pământului și care nu sunt decât palide reflectări și condensări grosolane ale materiei ce se află în înalt, în sânul Domnului. Această materie în care Dumnezeu s-a înveșmântat pentru a se manifesta este atât de subtilă, de subțire și atât de pură încât ne este imposibil să o concepem. Este materia primară despre care vorbeau alchimiștii.

Cabala spune că Dumnezeu, Absolutul, este de neconceput, este insesizabil și nu este posibil să aveți o idee despre el decât parcurgând materia pe care El a emanat-o. De aceea cabaliștii spun că există două aspecte ale lui Dumnezeu: Dumnezeu manifestat și Dumnezeu ne manifestat.

Am studiat sistemul cosmogonic ale principalelor religii și am constatat că noțiunile sunt prea disparate, prea risipite. Niciunul dintre aceste sisteme nu ne dă nicio idee atât de clară despre creație cum ne-o dă Cabala. Eu cred că sistemul cabalistic este cel mai bun pentru că este concis și de o precizie cu adevărat matematică.

Pentru a explica creația, kabaliștii au dat sistemul celor 10 sefiroți dincolo de care se întinde o regiune necunoscută numită Am Sof Aur: „lumina nesfârșită” (Am = fără, Sof = sfârșit, Aur = lumină). Deci, dincolo de Kether strălucește o lumină nesfârșită, imposibil de conceput și despre care nu putem nici măcar vorbi; sunt abisuri. Unele persoane s-au apropiat, dar noțiunile pe care le-au adus sunt lucruri care depășesc spiritul uman. Aproape că nu putem concepe ce este Kether, cum putem atunci concepe ce există dincolo de el, Am Sof Aur?

Deci, după tradiția cabalistică, Dumnezeu, Absolutul,

pentru a se manifesta, pentru a crea, s-a înveșmântat cu materia cea mai pură, mai subtilă. Această materie primordială este simbolizată de cele 4 Animale sfinte care ocupă regiunea Kether. Sunt cele 4 Principii ale materiei, cele 4 Elemente, dar aceste 4 Elemente nu au nimic în comun cu cele 4 elemente pe care noi le cunoaștem în universul nostru, ele sunt dincolo de ceea ce pot cunoaște oamenii noștri de știință.

Cabala ne învață că atunci când El a vrut să creeze universul, Dumnezeu și-a format mai întâi împărăția care include lumea cauzală, budică și atmică. Este Atiluth, lumea ideilor pure, lumea sublimă, lumea divină unde locuiesc Serafimii, Heruvimii și Tronurile care includ sefirotii Kether (Coroana), Hohmah (înțelepciunea) și Binah (Inteligența). Această lume a emanațiilor, Atiluth și-a format ea însuși regiunea numită Beriah („creație”), lumea intelectului care include sefirotul Hased (Clemența), Gheburah (Severitatea) și Tiferet (Frumusețea). Prima lume este deci aceea a spiritului și a sufletului; a doua este aceea a intelectului care a emanat o a treia lume, Iesirah („formare”), a cărei materii este și mai densă; este regiunea planului astral care include sefirotii Nețah (Victoria), Hot (Slava) și Iesod (Fundamentul). Prima lume este lumea divină; a doua, lumea mentală, spirituală; a treia, lumea astrală; și a patra, este Asiah, lumea fizică unde se află sefirotul Malkut (împărăția).

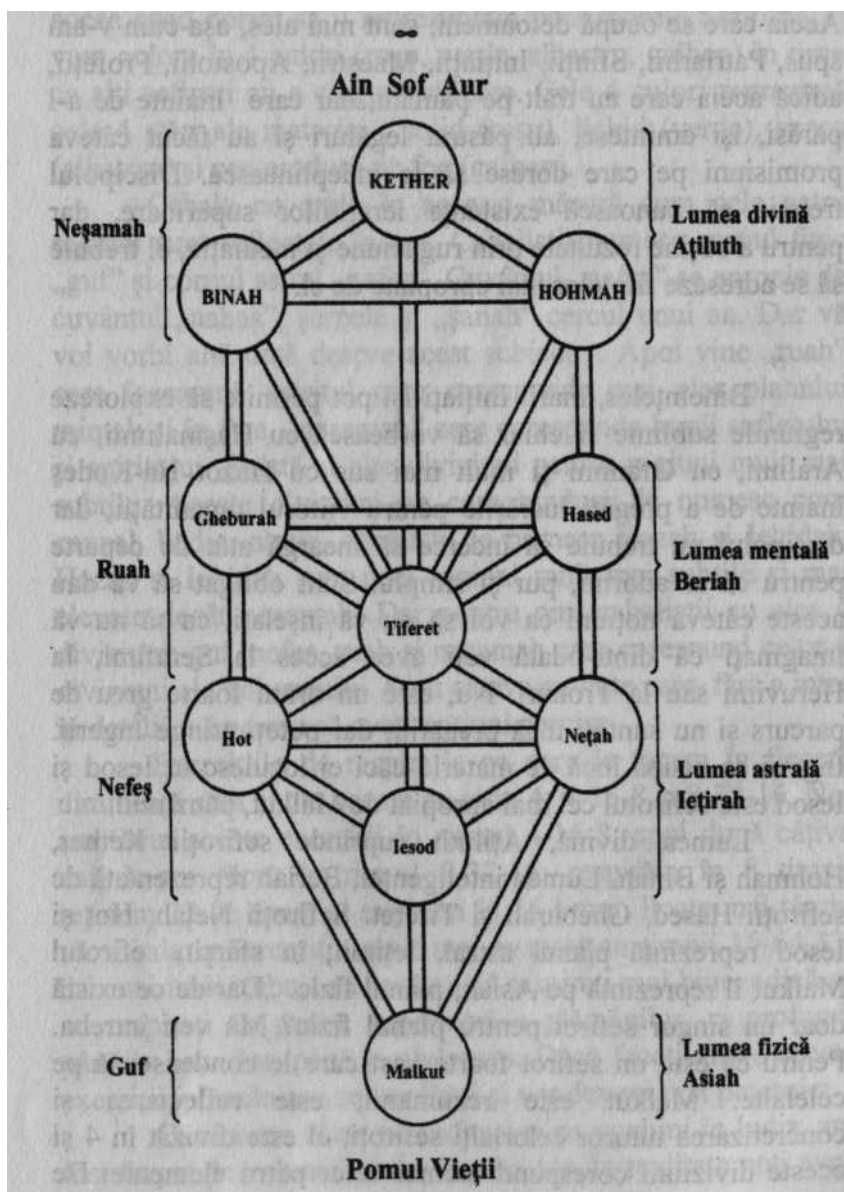
Cabaliștii divid creația în 4. Unii esoteriști o împart în 3, alții în 7, sau în 10, sau în 12... fiecare diviziune își are semnificația sa și nu le contrazice pe celelalte. Alchimiștii sau oprit și ei asupra lui 4; hindușii și teosofii s-au oprit asupra lui 7; astrologii asupra lui 12; creștinii și egiptenii asupra lui 3, trinitatea; perșii asupra lui 2, dualismul, și unii asupra lui Unu, monismul. Ar fi prea lung să vă explic motivul acestor diviziuni. În alte conferințe, v-am vorbit despre unele dintre ele, dar astăzi ne vom opri asupra diviziunii în 4 care este aceea a cabaliștilor și a alchimiștilor.

Cabaliștii divid universul în 4 regiuni care sunt

Începând de jos: lumea fizică, Asiah; lumea astrală, Iezirah; lumea mentală, Beriah și lumea emanațiilor, lumea spiritului Atziluth. În lumea lui Atziluth se află cele 4 elemente, cele 4 Principii ale materiei pe care o reprezentăm cu chipul unui taur, a unui om, a unui uliu și a unui leu. Sfântul Ioan, profetul Ezichiel și mulți alții au contemplat cei 4 îngeri; 4 alți îngeri îi reprezintă în lumea mentală, apoi alți 4 în regiunea mult mai condensată a planului astral și în sfârșit alți 4 în planul fizic.

Când ne adresăm Îngerului Aerului, Îngerului Apei, Îngerului Focului sau Îngerului Pământului, ne adresăm celor patru îngeri ai regiunii Asiah care dirijează această apă, acest vânt, acest foc, acest pământ pe care le cunoaștem și pe care le vedem. Este clar? Nu trebuie să îi confundăm pe cei patru îngeri care se ocupă de lumea fizică și de cele patru elemente pe care le vedem în universul nostru, cu cele patru Animale Sfinte care sunt Principiile materiei. Focul pe care îl cunoaștem, nu este adevăratul foc, focul adevărat se află în înalt. V-am explicat deja că există mai multe feluri de focuri, și de exemplu, focul pe care îl aprindem aici și care arde, nu este același cu focul din soare.

Cei patru îngeri sublimi, în înalt, sunt atât de departe de noi încât nu îi putem atinge și nici nu le putem atrage atenție. Am întâlnit câteva persoane care pretind că ar căuta Absolutul... Este inutil, Absolutul nu poate fi atins. Discipolul trebuie să înceapă prin a încerca să atingă ființe precum Sfînții, Profeții, Inițiații, marii Maeștri, a căror misiune este să se ocupe de oameni. Apoi, el se poate înălța încă și îi poate invoca pe îngeri. În ierarhiile îngerești, îngerii sunt cel mai aproape de noi, ei ne ascultă și ne pot ajuta, ne pot împlini dorințele. Apoi, el poate încerca să evoce Arhanghelii, dar dacă vrea să se facă auzit de Principate și de cohortele angelice superioare, este inutil. Lumea spațiului este nemărginită într-un spațiu infinit populat de miliarde de creaturi și aceste ierarhii îngerești care au alte lucrări de executat, foarte departe, în spațiu, nu au prea multe legături cu oamenii.

Aceia care se ocupă de oameni, sunt mai ales, așa cum v-am spus, Patriarhii, Sfinții, Inițiații, Maeștrii, Apostolii, Profeții, adică aceia care au trăit pe pământ, dar care înainte de a-l părăsi, își amintesc, au păstrat legături și au făcut câteva promisiuni pe care doresc să le îndeplinească. Discipolul trebuie să cunoască existența

ierarhiilor superioare, dar pentru a obține rezultate prin rugăciune și meditație, el trebuie să se adreseze ființelor mai apropiate de el.

Bineînțeles, marii Inițiați își pot permite să exploreze regiunile sublime și chiar să vorbească cu Hașmalimii, cu Aralimi, cu Ofanimi și mult mai sus cu Hazot Ha-Kodeș înainte de a pregăti lucrările pentru viitorul umanității; dar discipolul nu trebuie să încerce să meargă atât de departe pentru că ar adormi, pur și simplu. Sunt obligat să vă dau aceste câteva noțiuni ca voi să nu vă înșelați, ca să nu vă imaginați că dintr-odată veți avea acces la Serafimi, la Hruvimi sau la Tronuri. Nu, este un drum foarte greu de parcurs și nu sunteți încă pregătiți, dar puteți atinge îngerii, îngerii se ocupă încă de materie căci ei locuiesc în Iesod și Iesod este sefirotul cel mai apropiat de Malkut, pământul.

Lumea divină, Atiluth cuprinde sefirotii Kether, Hohmah și Binah. Lumea inteligenței, Beriah reprezentată de sefirotii Hased, Gheburah și Tiferet. Sefirotii Nețah, Hot și Iesod reprezintă planul astral, Ieșirah; în sfârșit, sefirotul Malkut îl reprezintă pe Asiah, planul fizic. „Dar de ce există doar un singur sefirot pentru planul fizic? Mă veți întreba. Pentru că este un sefirot foarte vast care le condensează pe celelalte. Malkut este rezumatul, este reflectarea și concretizarea tuturor celorlalți sefiroți; el este divizat în 4 și aceste diviziuni corespund tocmai celor patru elemente. De aceea când dorim să îl reprezentăm pe Arborele Sefirotic, îl vom colora în 4 culori (roșu, verde, albastru, galben) în timp ce alți sefiroți au o singură culoare. Cele 4 culori reprezintă cele 4 stări ale materiei: solid (roșu), lichid (verde), gazos (albastru) și cea produsă de foc (galben).

Cabala ne arată în aceeași măsură cum cele patru regiuni sunt reflectate în om. Cabaliștii numesc corpul fizic „guf” și corpul astral „nefeș”. Cuvântul „nefeș” se apropie de cuvântul „nahaș”, șarpele și „șanah” cercul unui an. Dar vă voi vorbi altă dată despre acest subiect... Apoi vine „ruah” care înseamnă spiritul care corespunde mai ales

planului mintal; și în fine, „neșamah” care corespunde lumii sufletului și spiritului. Există și alte diviziuni pentru regiuni mult mai subtile. Aceste diviziuni pe care hindușii le numesc corp causal, budic, atmic, cabaliștii le numesc Hazah și Iehidah. Hazah și Iehidah sunt deci regiuni mult mai subtile și mai elevate decât neșamah. Dar pentru om, cabaliștii au ales 4 diviziuni: guf, nefeș, ruah și neșamah care corespund celor 4 diviziuni ale universului. Sunt câteva cuvinte care, fără a intra în detalii, vă permit să aveți noțiuni precise.

Exercițiile de respirație pe care le facem în fiecare dimineață sunt și ele bazate pe cifra 4: 4-16 - 8 și 8 - 32-16. Noi am făcut aceste exerciții în ritmul 4-16 - 8, apoi după câțiva ani, le-am făcut în ritmul 8 - 32-16: respirăm în 8 timpi, reținem 32 de timpi și expirăm în 16 timpi. Poate mai târziu vă voi da un exercițiu mult mai avansat cu timpii 16 - 64 - 32, dar mai întâi trebuie să învățați să respirați mai bine, adică să nu respirați cu partea superioară a plămânilor, ci profund, până la baza lor, până la abdomen. Dacă faceți zilnic aceste exerciții, plămânii vi se vor lărge și vor deveni mai puternici.

Când i-am văzut pe sadhuși și pe yoghini în India, am fost frapat de volumul abdomenului lor. În realitate poți avea burtă din două motive: Unul, pentru că mâncați prea mult și sunteți leneși sau sedentari și celălalt, pentru că faceți exerciții de respirație frecvente și prelungite și acest lucru îl fac yoghinii... Respirând foarte profund, ei dezvoltă regiunea diafragmei și a abdomenului. Câte statui a lui Buddha nu îl reprezintă cu un abdomen proeminent!

De respirație depinde puritatea organismului. Sângele parcurge organele corpului, apoi ajunge în plămâni pentru a se purifica. Deci, dacă faceți în mod conștient, zilnic, exercițiile de respirație, veți reuși din ce în ce mai mult să vă purificați organismul. Dar în timpul acestor exerciții puteți atrage cu ajutorul gândului, materiale, forțe și particule din lumea superioară, adică: lumină, pace și toate elementele însuflețite. Va trebui să căutați ceea ce vă lipsește și de care aveți nevoie în funcție

de starea în care vă aflați.

De exemplu puteți alege patru virtuți și să vă concentrați asupra lor repetând numele lor. Reținându-vă respirația, veți putea repeta numele lor de 16 ori (de 4 ori cele 4 nume), fie parcurgând sefiroții, fie oprindu-vă asupra propriului vostru corp fizic, astral, mental și causal. Este un câmp de activitate foarte vaste căci sunteți liberi să alegeți ceea ce vă convine.

Apoi când expirați – și tocmai despre acest lucru doresc să vă vorbesc astăzi – puteți face apel la îngerii celor 4 elemente. Nu trebuie însă ca timpul pentru expirație să fie foarte lung (16 timpi), cu ajutorul imaginației puteți lucra pentru a forma imagini. În primii 4 timpi vă imaginați că focul trece prin capul vostru și înlătură tot ceea ce este întunecat; deci Îngerul Focului vă sfințește. Apoi (încă 4 timpi) vă imaginați că Îngerul Aerului face să treacă prin plămânii voștri un aer atât de spiritual încât acesta vă purifică total. În următorii 4 timpi, vă imaginați că o apă cristalină se revarsă prin stomacul vostru, prin viscerele voastre, prin splina voastră, prin ficatul vostru, prin intestinele voastre, prin sexul vostru și spală toate aceste organe. Este Îngerul Apei care face toată această lucrare. În fine, în ultimii patru timpi, veți recurge la Îngerul Pământului și vă imaginați că deșeurile corpului fizic se înfundă în pământul care îl absoarbe. Acest exercițiu se face foarte repede. Trebuie să vă exersați. Focul înlătură impuritățile care se află în creier; aerul face aceeași lucrare în plămâni; apa în stomac și abdomen; și pământul în întreg organismul; tot ceea ce împiedică buna funcționare a corpului, trebuie să fie îngropat în străfundurile pământului. Iată încă un exercițiu de o mare eficiență!

Ce i-ați făcut voi Cerului pentru a avea acest privilegiu de a asculta și a învăța asemenea lucruri? Bineînțeles, cum încă nu le-ați experimentat, nu le apreciați valoarea. Dar cu aceste metode reușesc Inițiații să se purifice, să se sanctifice. Și chiar dacă oamenii sunt incapabili să simtă această puritate, alte creaturi din

planul astral sau mental, o simt. Atunci când o ființă purificată trece pe undeva, proiectează în spațiu scânteii și particule puternice și luminoase.

Acest exercițiu pe care vi-l recomand este dintre cele mai bune. Dar, vă previn, nu trebuie să cereți prea mult creierului vostru, căci el este încă foarte fragil; trebuie să îl pregătiți foarte lent. Unii frați și surori se aruncă fără măsură și în mod impetuos asupra exercițiilor care li se indică și apoi sunt uimiți că se îmbolnăvesc.

V-am spus deja că la răsăritul soarelui dacă încercați să vă concentrați brusc, vă blocați creierul și nimic nu mai merge. Voi nu cunoașteți natura gândului; îi place să hoinărească, să vagabondeze, de aceea trebuie să îl lăsați uneori liber. Foarte lent trebuie să puneți în mișcare acest aparat care este creierul, exact cum lăsați să se încălzească motorul înainte să porniți o mașină. Gândiți-vă, mai întâi, la ceva bun, pozitiv, apoi încetitor, îndreptați-vă gândul în direcția pe care o doriți și după un timp, el va fi la dispoziția voastră și vi se va supune. Dar dacă doriți să îl dominați și să îl controlați brusc, el va riposta, se va încorda și chiar vă va trânti la pământ. Este motivul pentru care unii frați și surori nu au rezultate în timpul meditațiilor.

Trebuie să fiți foarte inteligenți, foarte diplomați cu gândul, ceea ce este greu; dar când îl veți domina, veți reuși să vă concentrați și să faceți o lucrare atât de puternică încât el nu se va mai opri și zilnic va continua în aceeași direcție, în acel moment veți putea face într-o singură zi, o lucrare care v-ar fi solicitat mai multe zile și nu veți fi deloc obosiți. Dar aceia care sunt foarte grăbiți, își blochează creierul și sfârșesc prin a avea dureri de cap. După un timp, bineînțeles, vor renunța la aceste exerciții pentru că nu au știut cum să le facă. Amintiți-vă: v-am pregătit pentru această activitate, v-am explicat-o și aceia care m-au înțeles, aceia care mi-au acordat încrederea lor pot întreprinde lucrări importante, și vor avea rezultate. Nu este vina mea dacă unii au uitat explicațiile mele și fac eforturi inutile; eu mi-am instruit bine frații și surorile.

Exersați-vă într-un asemenea mod încât să nu aveți tensiuni prea puternice care supraîncarcă sistemul vostru nervos. Dacă știți să faceți bine exercițiul pe care tocmai vi l-am dat, veți avea mari posibilități. Formați încet imagini: focul cel mai pur, aerul cel mai pur, apa cea mai pură și pământul care absoarbe toate impuritățile voastre. Suntem înconjurați de agenți magici. În jurul nostru există apă, aer, pământ, foc... Dumnezeu a așezat puteri extraordinare în aceste elemente și noi trebuie să învățăm să le folosim.

Mulțumiți Cerului că ascultați aceste adevăruri într-o atmosferă atât de limpede, sub razele soarelui, în această pace, în această puritate și liniște.

Fie ca lumina și pacea să vă călăuzească pașii!

Bonfin, 14 iulie 1969

CUPRINS

Iesod dezvăluie virtuțile celorlalte sefiroți 1

Cap. 1 - Cum să înțelegem puritatea 3

Nutriția, punct de plecare pentru un studiu al purității 3

Selecția 3

Puritatea și viața spirituală 3

Puritatea în cele 3 lumi 3

Fluviul vieții 3

Pacea și puritatea 3

Puterea magică a încrederii 3

Puritatea în cuvânt 3

Înălțați-vă ca să găsiți puritatea 3

„Fericiti cei curați cu inima... 3

Porțile Ierusalimului Celest 3

Cap. 2 - Iubirea și sexualitatea 3

Cap. 3 - Note complementare 3

Izvorul 3

Postul 3

Cum să ne spălăm 3

Adevăratul botez 3

Cum să lucrăm cu îngerii celor 4 elemente în timpul exercițiilor de respirație 3